

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 367 / Tîrmeh 2012

ROJAVA ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYOR

AKP hükümeti Türkiye'de nasıl bir Kürt politikası yürütüyorsa, aynı şeyin Suriye'de de pratikleşmesini istemektedir. Yani Kürtlerin özyönetimini ve anadilde eğitimini kabul etmeyen bir politikayı Suriye'de de hakim kılmak istiyor. Suriye değişirken Kürtlerin özgürleşmesine kim yok diyebilir? Suriye demokratikleşsin, halklar özgürleşsin denilecek, ama Kürtlerin kendini yönetme hakkı, örgütleme hakkı reddedilecek! Bu demokratik bir anlayış değildir. Suriye'ye demokrasi gelecekse Kürtler tabii ki özyönetim hakkına kavuşacaklardır. Bunun başka türlü olmasını beklemek, Suriye özgürleşecek, değişecek, ama Kürtler eski statüyü yeni koşullarda kabul edecek demek anlamına gelir. Bunu Suriye Kürtlerine kabul ettirmek mümkün müdür? Asla!

yazısı 2'de

AKP yeni ajan partisidir

yazısı 8'de

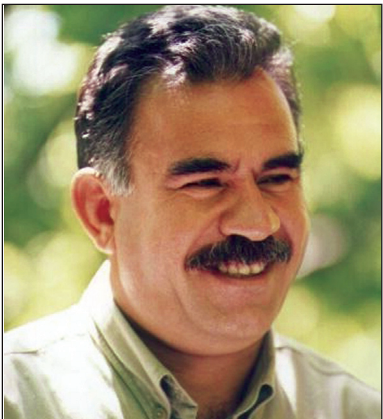
Üstünlük Gerillada

HPG gerillaları ile Türk ordu birlikleri arasında çatışmalar giderek şiddetleniyor. Gerillalar Şemdinli'de olduğu gibi sistemi felç eden eylemler gerçekleştirirken Türk ordusu birçok bölgede karakollardan dahi çıkamıyor. Yayınladığımız temmuz ayı savaş bilançosundaki verilere bakıldığında son aylarda gerillaların Kürdistan'da mutlak bir üstünlük kurduğu açık bir şekilde görülüyor.

yazısı 19'da

14 TEMMUZ insan iradesinin zaferidir

yazısı 6'da

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

ABDULLAH ÖCALAN

Çocukluk çağında Türk ilkokul sistemiyle karşılaştığımda, hayal meyal seçilebilen Kürtlük gerçeği beynimde ve ruhumda soru işaretlerine yol açmıştı. Türklüğü doğal olarak benimseyemiyordum. Alçaltıcı bir etkiyi ruhumun derinliklerinde hissetmeye başlamıştım. İlk aklıma gelen, Türklükle ilişkili ailesel bağlar aramak oldu. Ana tarafından Türklükle uzaktan yaşanan akrabalık bağı fazla çözüm gücü olamıyordu. Ne de olsa ataerkil bir Kürtlük kendini açıkça hissettiriyordu. Bu gerçeklikten kaçamazdım. Ama ilkokulla birlikte ilk yarayı da bu gerçeklik bağlamında almıştım. Benim için sorunlu bir gerçeklik olarak Kürtlükle ilk temasın bilinci böyle oluştu. İlkokulun bulunduğu eski Ermeni köyünde cumhuriyet Türklüğünü benimseyen çocuklarla farkı kapatmanın yolu öğretmenlerin gözüne girmemden geçiyordu. Öyle anlaşılıyor ki, ilkokuldan itibaren hep birincilik peşinde koşmam, Kürt gerçekliğinden kaynaklanabilecek olumsuzluklara karşı bir savunma yöntemiydi. Özgünlüğümü böyle kanıtlamak istiyordum. Bunda başarılıydım da...

sayfa 14'te

Orta sınıfın geriye çeken tutumları

Kürt egemenleri de Kürt toplumundan koptuklarından dolayı, kendi toplumuna dayalı bir güç olma durumları da söz konusu değildir. Orta sınıf ve küçük burjuva denen kesimler bile kendi toplumsal gerçekliklerinden uzak olduklarından, topluma dayalı bir güç olma karakterleri yoktur. Bu nedenle egemen Kürt sınıfları hem uluslararası güçler hem de bölge ülkeleri karşısında tamamen güçsüz konumu yaşamaktadırlar. Bu nedenle politikaları çoğu zaman Kürt halkının özgürlük ve demokrasi karşıtı konuma düşmektedir.

yazısı 10'da

Şehit Fidan Sıcak, Fecrettin Eren ve Gökmen Polat arkadaşların yazısı 23, 26 ve 27. sayfalarda

Kürtlerin özyönetim hakkı engellenemez

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve soğuk savaşın ortadan kalkmasıyla birlikte eski dünya dengelerinin yıkılması söz konusu olmuştu. Eski dengelerin yerine yeni dengelerin oluşması süreci, aynı zamanda yeni bir savaş dönemini ortaya çıkardı. Bu savaşın en yoğunlaşmış alanıysa Ortadoğu oldu. Hatta Ortadoğu'daki savaşın karakterine III. Dünya Savaşı da denildi. Eski dengelerin yerine yeni dengelerin tüm dünyada kurulma süreci Ortadoğu'nun merkezinde yer aldığı III. Dünya Savaşı denilebilecek bir savaşla şekillendiriliyor. Mevcut durumda bu savaşın sonuna doğru gidiyoruz. Artık geçiş süreci tamamlanıyor, yeni dengeler yavaş yavaş oluşmaya başlıyor. En azından Ortadoğu'da böyle bir sürece girildiğini biliyoruz. Kuşkusuz Ortadoğu dışında da, Asya'da da mücadele sürüyor. Hatta Asya'daki mücadelenin ileride daha da şiddetleneceği söylenebilir.

Ortadoğu'da yeni dengelerin kurulma sürecinin sonuna doğru gidilirken çatışmalar daha da şiddetlenmiş bulunuyor. Bizzat askeri müdahaleler gerçekleşiyor. NATO'nun Libya'ya müdahalesi bunun açık kanıtı. Yine Suriye'ye bir müdahale var. Suriye'ye belki bugün dış güçlerin doğrudan askeri güçleri girmemiştir, ama Suriye'deki savaşın içerideki güçlerle sınırlı kalmadığı, uluslararası bir düzey kazandığı açıktır. Hatta bir kısım güçlerin dışarıdan Suriye içine gelip savaştığı da kesinleşmiştir. Suriye'deki muhalifleri ABD destekliyor, Türkiye destekliyor. Arkasında Katar, Suudi Arabistan, Avrupa var. Suriye'deki rejimin değiştirilmek istendiği ve ABD'nin, Avrupa'nın çıkarları doğrultusunda yeni bir Suriye'nin kurulmak istendiği açıktır.

ABD Irak merkezli gerçekleştiremediği yeni Ortadoğu düzenini, Mısır ve Suriye ekseni üzerinden gerçekleştirmek istiyor. Mısır'da belirli düzeyde sonuca ulaşmış bulunuyorlar. Suriye'de rejimi istedikleri biçimde değiştirebilirlerse, yeni Ortadoğu'nun çehresi şekillenecektir. Mısır'da rejim değişikliği belirli oranda gerçekleşmiştir, ama hala orada mücadele sürmektedir. ABD, İhvan-ı Müslim'e, siyasal islamcılara dayalı yeni bir Mısır'ın şekillenmesini istemektedir. Ancak yeni Mısır şekillenirken ilerde ABD'ye sorun çıkarmayacak bir karakterde olmasına dikkat etmektedir. Bu açıdan hala ordunun gücünü kullanarak İhvan-ı Müslim'i sınırlama ve tamamen sistem çıkarlarıyla uyumlu hale getirme çabası sürmektedir. Eğer Mısır'da istediği düzeni tümden kursaydı, Türkiye'deki gibi orduyu bir tarafa atabilirdi. Ama hala İhvan-ı Müslim merkezli siyasal sistemi tümden istediği noktaya getirmiş değildir.

Bu süreçte tabii ki Yemen'e de bir çekidüzen vermişlerdir. Yemen'de geçişi biraz daha yumuşak yapmışlardır. Yemen'deki iktidar doğrudan kendi kontrollerinde olduğu için orada radikal, sert bir dönüşüme karşı çıktılar. Bu yönlü bir politika içinde olanları da engellediler. Onlara fırsat vermediler. Ama Yemen'deki rejimin siyasal ve toplumsal meşruiyetinin güçlenmesi için de bir geçiş süreci uyguladılar. Şu anda bu süreç işlemektedir.

Yeni Ortadoğu'nun karakterini önemli düzeyde belirleyecek olan Suriye'de ise hala savaş sürmektedir. Kuşkusuz ABD-Avrupa Suriye'nin kendi isteği doğrultusunda şekillenmesini istemektedir. Ancak Suriye'ye Mısır'da olan durumdan biraz daha farklı yaklaşmaktadırlar. Suriye'deki siyasal rejimde sadece islamcıların değil, diğer güçlerin de yer almasını istemektedirler. Diğer ülkelerde siyasal islamcıların başat güç olmasına itirazları olmazken, Suriye'nin geniş yelpazede bir iktidar bloğuna kavuşması için çaba göstermektedirler. Suriye'deki savaşın uzamasının önemli bir nedeni de budur. Hala ABD ve Avrupa'nın istediği düzeyde bir iktidar bloğu ortaya çıkarılmadığı için ABD ve Avrupa daha şiddetli bir müdahaleye yönelmemiştir. Öte yandan Obama yönetimi seçimler öncesi daha sert bir tutuma girmek istememektedir. Suriye rejimi de bu durumu görerek elindeki imkanları kullanıp kendi pozisyonunu güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu da tabii savaşın önümüzdeki aylarda daha da şiddetleneceğini göstermektedir.

AKP Kürtlere uyguladığı politikayı Suriye'de de hakim kılmak istiyor

Mevcut durumda Suriye'yle ilgili politikada en aktif konumda bulunan ülke Türkiye'dir. Öyle ki, bir an önce dış müdahale yapılmasını istemektedir. Dış bir müdahale olursa kendi pozisyonunun daha da aktif hale geleceğini düşünmektedir. Türkiye Irak'la da İran'la da sorunlu hale gelmiştir. Mevcut durumda ABD'nin atına binerek Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkili olmayı hedeflemektedir. Eğer Suriye'de etkin olabilirse kendine göre Ortadoğu'nun bütün kapıları kendisine açılacaktır. Aksi durumda İran ve Irak'la da ilişkileri bozulmuş bir Türkiye, Ortadoğu'da çok sıkışmış bir pozisyonda olacaktır. Bu açıdan oluşacak yeni Suriye üzerinde etkinliğini artırmak istemektedir. Bunu bölge politikaları açısından kendisi için zorunlu görmektedir. Ancak Türkiye, "Suriye'de bir an önce etkili olalım, güçlü olalım" derken, çok erken hareket etmiştir ya da ABD ve Batı'nın çok erkenden müdahale edeceğini düşünerek, Suriye'ye karşı sert tutum alanların en başında gelmiştir. Hesaplarını Suriye'ye erken müdahale edileceği ve rejimin kısa sürede düşeceği üzerine yapmıştır. Ancak mevcut durumda Türkiye'nin hesapları tutmamıştır. Bir yıldan fazladır çatışmalar sürmektedir. Bırakalım siyasi sonuçlarını, savaşın uzaması ekonomik olarak da Türkiye'yi çok zorluklar içine sokmuş bulunmaktadır. Öte yandan Suriye'deki rejimin geç yıkılması durumunda Kürtlerin boşluktan yararlanarak örgütleneceklerinden, kendilerini güç yaparak statü elde etmelerinden fazlasıyla korkmaktadır. Zaten Suriye'ye bu kadar aktif müdahale etmek istemesinin esas nedenlerinden en önemlisi de; Kürtlerin statü kazanmasının önüne geçmek istemesiydi.

Ancak Türkiye'nin amiyane deyimle korktuğu başına gelmiştir. Suriye'de savaş şiddetlenince Suriye'deki Kürt demokratik hareketi çatışmaların Kürt topraklarına sıçramasını engellemek için başta Kobani, Afrin, Amudê ve Dêrîk olmak üzere alan hakimiyetini ve yönetimini kendi ellerine aldılar. Zaten uzun süredir Suriye'de kendi özyönetimlerini kurma çabalarını gösteriyorlardı, kendilerini örgütlüyorlardı. Kendilerini örgütleyerek, savaşın Batı Kürdistan topraklarına sıçramasını engellemeye çalışıyorlardı. Başından beri çatışmanın Kürt topraklarına yansımaması için büyük çaba gösterdiler. Topluma dayalı örgütlenmelere ve bu örgütlenmelere dayalı öz savunmalarını gerçekleştirerek çatışmaların Kürt topraklarına geçmesini önlediler. Bu konuda Kürtlerin Batı Kürdistan'da izlediği politika doğruydu. Erkenden Suriye devletiyle çatışma ya da rejime karşı mücadele eden güçlerle karşı karşıya gelme gibi pozisyonlardan kaçındılar. Çünkü Suriye'deki savaşın nereye evrileceği belli değildi. Kürtlerin bir savaş içine girmesi şoven milliyetçiliğin Kürtler üzerinde katliam yapmasıyla sonuçlanabilirdi. Suriye'de iki güç iktidar mücadelesi vermekteydi. Özellikle rejim karşıtı güçlerin demokratik karakterde olmaması, Kürtlerin haklarını tanıyacak zihniyette bulunmamaları, dış güçlerin, özellikle de Türkiye'nin etkisinde olmaları nedeniyle Suriye'de yaşanan savaş karşısında tarafsız kaldılar. Hem devletle erken bir çatışmaya girmemeleri hem de tarafsız kalmaları Kürtler açısından en doğru politikaydı. Böylece Suriye'deki savaşın acısının, ağır yükünün Kürdistan'a yansımasını engellemiş oldular.

Kendi kendini yönetme Kürtlerin de hakkıdır

Ancak Suriye'de çatışmaların şiddetlenmesi, ne devlet tarafından ne de muhalifler tarafından Kürt sorununun demokratik çözümü için hiçbir olumlu yaklaşım gösterilmemesi karşısında Kürtler ne yapacakları konusunda bir arayışa girmişlerdir. Özellikle de Kahire toplantısında muhalif güçlerin Kürtlerin taleplerini reddetmeleri, Kürtlerin mevcut durumlarını gözden geçirmelerini beraberinde getirdi. Hem Kahire toplantısı hem de savaşın şiddetlenerek Kürdistan topraklarına kayması ihtimalinin ortaya çıkması karşısında kendi demokratik özyönetimlerini kurmaya yöneldiler. Böylece örgütlü güçle savaşın Kürdistan topraklarına yayılmasını engellemek için ciddi bir adım atmış oldular. Bu açıktan açığa hem devlete hem de muhalif güçlere, "savaşınızı bizim alanımıza taşırmayın. Kim savaşını bizim alanımıza taşırırsa, biz ona karşı tutum gösteririz" yaklaşımını da ifade ediyordu. Bugünkü süreçte devletle muhalif güçler çok şiddetli bir çatışma içinde olduklarından, Kürt siyasi güçlerinin bu politikası sonuç verdi ve bu yönüyle de şu anda Kürdistan'ın özgürlüğü ve siyasi statüsü fiili biçimde oluşmuş oldu. Bu durum bir yönüyle de devlet tarafından da, muhalifler tarafından da Kürtlerin bu fiili statüsünün kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Ancak yarın bu güçlerden herhangi birisi kendisini güçlendirip etkili kıldığında durum ne olur bunu şimdiden söylemek mümkün değildir. Çünkü mevcut durumda ne muhalif güçler ne de devlet Kürtlerin statüsünü kabul etmiştir. Devlet zaten şimdiye kadar izlediği politikayla böyle bir statüyü kabul etmeyen pozisyondaydı. Muhalifler de Kahire toplantısında böyle bir statüyü kabul etmeyeceklerini açıkça ortaya koymuşlardır.

AKP hükümeti Türkiye'de kendine göre nasıl bir Kürt politikası yürütüyorsa, aynı şeyin Suriye'de de pratikleşmesini istemektedir. Yani Kürtlerin özyönetimini ve anadilde eğitimini kabul etmeyen bir politikayı Suriye'de de hakim kılmak istiyor. Yani Kürtler kendi dillerini evlerde ve sokaklarda konuşabilirler, müziklerini televizyon ve radyolarda çalabilirler, dinleyebilirler. Özcesi kültürel ve dil alanında kimi yumuşamalarla nasıl ki Türkiye'de siyasal egemenlik ve kültürel soykırım yeni koşullarda sürdürülmek isteniyorsa, Türkiye aynı modeli Suriye'de de yerleştirmek istemektedir. Bu açıdan böyle bir model Kürtlerin irade kazanmadığı ve özyönetime sahip olmadığı bir modeldir. Bu bakımdan da Kürtlerin irade kazanması ve kendi kendilerini yönetmelerine şiddetle karşıdır. Kürtlerin özyönetimini ilan etmesi karşısında Türk devletinin şiddetle karşı çıkmasının esas nedeni budur. Türkiye açısından Kürtlerin öz yönetimi olamaz, iradesi olamaz, kendi kendilerini yönetemezler. Eğer Kürtlere bir şey verilecekse bunu devlet yapar. Kendisinin yaptığı gibi dil ve kültür alanında kimi yumuşamalar yapılır ve sorun böyle çözülür.

Türk devletinin bu kadar şiddetli karşı çıkmasının nedeni, eğer kendi sınırları içindeki Kürtlerden nüfusu daha az bir sayıda olan Kürtler Suriye'de demokratik özerklilerini kazanırlarsa, kendi kendilerini yönettikleri ve anadilde eğitimi olan bir statü oluşursa bunun kendi Kürt politikasını çökerteceğini düşünüyor. Bu kadar şiddetle karşı çıkmasının başka bir nedeni yoktur. Kürtler bulundukları yerlerde demokratik hakları gereği kendi kendini yönetecekler. Bu artık evrensel demokratik kriterler arasında yerini almıştır. Arap olsun, Kürt olsun, günümüzde farklılıkların kendi özgünlüğünün özerkliğini yaşamaları, kendi kendilerini yönetmeleri bir demokrasi ilkesidir. Zaten çoğunluk çoğunluktur, devletin ya da bulunan toprakların yönetiminde ağırlıklı güçtür. Tabii ki Araplar genel yönetimin en büyük gücü olacaklardır, bütün Suriye'nin yönetimi içinde etkili olacaklardır. Kuşkusuz Kürtlerin de, Nusayrilerin de, Dürzilerin de, hıristiyanların da Suriye'nin genel yönetimi içinde belirli ağırlıkları olacaktır; ama genel yönetimde esas ağırlığın Araplarda olacağı açıktır. Bu normaldir, demokrasinin gereğidir. Ancak demokrasinin diğer bir gereği de azınlık toplulukların kendi bulundukları alanlarda kendi kendilerini yönetmesidir; kendi anadilleriyle eğitim yapması, kendi kültürlerini yaşamasıdır. Türkiye işte farklı toplulukların örgütlenmesi, irade olması, kendi kendini yönetmesi, kendi kimliğiyle, diliyle, kültürüyle yaşamasına karşıdır. Sadece ülke geneli için kim çoğunluksa onun dediği olur gibi yüz yıl öncesinin çoğunluğa dayalı yönetim anlayışını dayatmaktadır. Bu açıdan da Kürt halkının kendi kendini yönetmesine karşı sert bir tutum içine girmiştir.

Türkiye bu çoğunlukçu, otoriter anlayışı nedeniyle "gerekirse müdahale edeceğim" demektedir. "Suriye'den bize karşı düşmanca saldırılar olursa, güneyimizde terör yapılanması oluşursa buna müdahale ederiz" denmektedir. Daha doğrusu düşündüğü bir müdahaleye böyle gerekçelerle meşruiyet yaratmaya çalışmaktadır. Batı Kürdistan'da kimsenin Türkiye'ye bir saldırı

"Suriye değişirken Kürtlerin özgürleşmesine kim yok diyebilir? Suriye demokratikleşsin denilecek, halklar özgürleşsin denilecek, ama Kürtlerin kendi kendini yönetme, örgütleme hakkı reddedilecek! Bu demokratik bir anlayış değildir. Türkiye'nin bu politikalarının kabul edilmesi mümkün değildir. Suriye'ye demokrasi gelecek, demokratikleşme olacaksa Kürtler tabii ki özyönetim hakkına kavuşacaklardır"

yapacağı yoktur. Kürtler aklını peynir ekmekle mi yemiş ki oradan Türkiye'ye yönelik saldırı yapacak? Öte yandan Batı Kürdistan'da PKK'nin örgütlenmesi yoktur. PKK gitmiş, oraya müdahale etmiş, kurtarmış, böyle bir durum da yoktur. Bizzat orada halk örgütlenmesi, halk meclislerinin kendi yönetimlerine el koyması vardır, kendi kendilerini yönetmesi vardır. Ama Türkiye bu gerçeği göreceğine, "güneyimde PKK'nin yerleşmesine müsaade etmem, PKK-PYD işbirliğiyle orada belirli oluşum yaratılmasına izin vermem, bu bize karşı düşmanca bir oluşumdur, bu nedenle de gereğini yaparız" yaklaşımıyla şovenist Kürt düşmanı zihniyetini ortaya koymuştur. Bu söylemler bundan başka bir şey ifade etmez.

Kürtlerin birlik olması Türk devletini korkutmaktadır

Öte yandan Batı Kürdistan'daki halkın oluşturduğu yönetim çeşitli Kürt örgütlerinin bir araya geldiği bir bileşimdir. On beş Kürt örgütü de oradaki yönetim içindedir. Halk meclisiyle ulusal meclis ortak bir Kürt Yüksek Konseyi kurmuşlardır. Batı Kürdistan'daki politikalar konusunda ortak hareket etme kararı almışlardır. AKP buna da şiddetle karşı çıkmıştır. Nitekim Tayyip Erdoğan, biz bunların birleşip bir üst Kürt konseyi kurmalarına karşıyız demektedir. Açıkça bir Arap Ulusal Konseyi vardır, onun dışında başka konsey olamaz, Kürtler kendi oluşumlarını kuramaz demektedir. Halbuki şu anda muhaliflerin birlik içinde olmadığı her yerde yazılıp çizilmektedir. Hatta Arap muhalefetinin temel sorununun birlik olamaması olduğu vurgulanmaktadır. Hatta şu anda Suriye'de savaşanların birçoğunun birbiriyle ilişkisi bile yoktur. Kendi aralarında birlik sağlamamışlar, ama Suriye'ye karşı savaş yürütüyorlar. Muhalifler birlik olamazken Kürtlerin kendi aralarında birlik yaratması anlaşılıyor ki Türkiye'yi korkutmuştur. Bu nedenle açıkça Kürtlerin birliğinin oluşturduğu Kürt üst konseyine karşı çıkmaktadır. Bu açıkça AKP hükümetinin PYD'yi bile bahane ettiği, esas olarak Kürtlerin iradesine karşı çıktığını ortaya koymaktadır. Şimdi anlaşılıyor ki bu politikasını, bu düşmanlığını farklı göstererek Hewlêr'i kendi politikasının parçası yapmak istemektedir. Zaten Dışişleri Bakanlığı'nın Hewlêr konsolosluğuna gönderdiği belgede bunu açıkça ortaya koymuşlardır. Şimdi de Davutoğlu'nu Hewlêr'e göndererek böyle bir yaklaşımı somutlaştırmak istemektedirler. Nitekim Erdoğan açıkça gelin bu yanlışı birlikte ortadan kaldıralım demektedir. Yani Kürtlerin Batı Kürdistan'daki kendi kendini yönetmesini ve birlik içinde hareket etmelerini Barzani üzerinde baskı yaparak Hewlêr eliyle dağıtmayı hedeflemektedir.

Hewlêr'in ve Barzani'nin nasıl tutum takınacağını şimdiden söylemek mümkün değildir; ancak mevcut birliğin Barzani'nin de desteğini aldığı bilinmektedir. Bu birliğin yarattığı bir üst konsey vardır. Bu açıdan Barzani'nin Türkiye'nin isteğiyle doğrudan Batı Kürdistan'a müdahale etmesi zordur. Böyle bir şey yapması Batı Kürdistan Kürtlerini karşısına alması demek olur ki, bunun yapılmasının zor olduğu ve doğru olmadığı açıktır. Eğer Barzani Türkiye'nin baskıları karşısında geri adım atar, oradaki birliğe ve Kürtlerin kendi kendini yönetmesine olumsuz etkide bulunacak bir yaklaşım içine girerse bu kendisinin siyasi itibarına da büyük darbe vuracağı açıktır. Sayın Barzani de bilmektedir ki Kürtler çatışmaların kendi bölgelerine yansımaması için böyle bir müdahaleyi gerekli görmüşlerdir. Eğer bu bölgelerdeki yönetim Kürtlerin eline geçmeseydi Kürdistan baştan aşağı bir savaş haline gelecek ve bundan da en fazla zarar gören Kürtler olacaktı. Bu açıdan Kürtlerin bu adımı doğru olduğu gibi haklarıdır da.

Suriye değişirken Kürtlerin özgürleşmesine kim yok diyebilir? Suriye demokratikleşsin denilecek, Suriye halkı özgürleşsin denilecek, ama Kürtlerin kendi kendini yönetme hakkı, kendini örgütleme hakkı reddedilecek! Bu demokratik bir anlayış değildir. Türkiye'nin bu politikalarının kabul edilmesi mümkün değildir. Suriye'ye demokrasi gelecek, demokratikleşme olacaksa Kürtler tabii ki özyönetim hakkına kavuşacaklardır. Bunun başka türlü olmasını beklemek, Suriye özgürleşecek, Suriye değişecek, ama Kürtler eski statüyü yeni koşullarda kabul edecek demek anlamına gelir. Bunu Suriye Kürtlerine kabul ettirmek mümkün müdür? Örgütlü Kürt toplumuna kabul ettirmek mümkün müdür? Bunu ne PKK Batı Kürdistan Kürtlerine kabul ettirebilir ne de KDP ve Barzani. Bu açıdan Türkiye'nin Barzani üzerinde baskı kurarak sonuç alması zordur. Bu, açıktan açığa Türk devletinin başından beri yürüttüğü Güney Kürdistan üzerinden KDP ve PKK'yi birbirine düşürme politikasının bir devamı olur. Türkiye zaten şimdiye kadar başaramadığı bu "Bekoluğu" Güney Kürdistan üzerinden yapmayı düşünmektedir. Acaba Batı Kürdistan üzerinden bir çatışma, bir rekabet yaptırarak bu kavgayı yaratabilir miyim hesabı içindedir. Buna ne Kürt özgürlük hareketi gelir ne de KDP gelir. Kürt özgürlük hareketi de KDP de Türk devletinin Batı Kürdistan üzerinden kendilerini kavga ettirmesini kabul etmeyeceklerdir. Batı Kürdistan'daki sorunları oradaki Kürt halkının iradesi sorunu olarak göreceklerdir. Bu iradeye de herkesin saygı göstermesini isteyecek. Tabii ki bu iradeye saygı gösterilmeyip müdahale yapıldığında da tüm Kürtler ve siyasi güçler de Türk devletinin bu politikasına karşı çıkacaklardır. Doğru ve yapılması gerekenin bu olacağı açıktır.

Suriye'de yaşayan Kürdistan halkı politik bir halktır. Belki bugüne kadar Suriye ile doğrudan herhangi bir savaşa ve büyük çatışma içine girmemiştir, ama Kürdistan'ın tüm parçalarındaki özgürlük ve demokrasi mücadelesine destek vermiştir. Bütün parçalardaki halkın kendi ulusal varlığını koruma, özgürlüğünü kazanma mücadelesine sadece destek vermek değil, bizzat içinde yer almışlardır. Birçok genci Kürdistan'ın diğer parçaları içinde yürütülen mücadele içinde şehit düşmüştür. Özellikle de Kuzey Kürdistan'la sınır olmaları Kuzey Kürdistan'daki siyasal gelişmelerden daha çabuk etkilenmelerini beraberinde getirmiştir. Bu açıdan Kuzey Kürdistan'da 30-40 yıldır süren savaşın etkisinde politikleşen bir halk gerçekliği vardır. Öte yandan Kürt Halk Önderi de 20 yıl bu halkın yanında, bu halkla iç içe olmuştur. Ortadoğu ve Suriye'deki çalışmalarını yürütürken esas olarak da bu halka dayanmıştır. Bu halkın desteğiyle ve bu halkın sahiplenmesiyle bu çalışmaları yürütmüştür. Daha doğrusu bu halkı örgütleyerek kendi çalışmalarını Suriye'de sürdürmüştür. Batı Kürdistan halkı Kürt Halk Önderi'nin bu çalışmalarından fazlasıyla etkilenmiştir.

Batı Kürdistan halkı bütün parçalardaki halktan daha politiktir. Sürekli diğer parçalardaki sorunlarla ilgilenmiştir. Güney halkı diğer parçalarla çok ilgilenmemiş olabilir, Kuzey halkı çok ilgilenmemiş olabilir, Doğu halkı çok ilgilenmemiş olabilir, bütün parçalar kendi sorunlarıyla bu kadar yoğunlaşırken, kendi sorunlarını esas alırken, Batı ise bütün parçalardaki halkın yürüttüğü Özgürlük mücadelesine karşı duyarlı olmuştur. Bu da onları çok politik ve çok duyarlı hale getirmiştir. Bu açıdan bütün parçalar için duyarlı hale gelen, bunun için büyük mücadele veren, bedeller ödeyen Batı Kürdistan halkının Suriye değişim sürecine girmişken, yeni Suriye'nin şekillenmesi süreci yaşanırken kendisini örgütlememesi, özgürleştirmemesi, demokratik Suriye içinde demokratik özyönetimlerine sahip bir halk haline gelmemesi düşünülemez. Bu açıdan Suriye'deki Kürt halkı bizzat on yılların yarattığı demokratik birikimin, duyarlılığın meyvelerini bugün topluyor. Kendisini örgütleyerek özyönetimine sahip çıkıyor. Bu konuda da çok önemli politik birikime ve bilince sahiptir. Diğer parçalardaki halktan daha fazla politik bir bilince sahiptir. Belki bizzat Batı Kürdistan ve Suriye içinde yürütülen bir savaşın içinde yer almamıştır; bu yönlü bir pratik içinde olmamıştır, ama diğer parçalardaki bütün pratiklerin içinde olmuş, oradaki tecrübeleri kazanmış bir toplumsal gerçeklik vardır.

Kürtlerin zihniyetinde milliyetçilik yoktur

Öte yandan Kürt Halk Önderi'nin de uzun yıllar orada çalışması bir örgüt kültürü, bir demokratik kültür, örgütlenmeye yatkınlık da ortaya çıkarmıştır. Bugün Suriye'deki Kürt halkının devlet ve muhaliflerden uzak, onların çatışmasını kendi bölgelerine yansıtmamaları ve kendi yönetimlerini kurmaları böyle bir politik bilinç ve tarihi tecrübeler sonucu gerçekleşmiş bir durumdur. Bu nedenle bir iki günde oluşmuş bir durum değildir. Bu açıdan Batı Kürdistan halkı yarattığı örgütlülüğüyle özyönetimini koruyacak güçtedir. Kimse 'niye örgütlendiniz, niye kendi işlerinizi kendiniz yapıyorsunuz' diyemez. Demokrasilerde zaten asıl olan budur. Asıl olan bir merkezi hükümetin her şeye el koyması, herkesin ona uyması değildir. Aksine demokrasinin geliştiği ülkelerde yereller kendini örgütleyerek, kendi işlerini kendi yapar hale gelerek gerçek demokrasinin gelişmesini sağlamaktadır. Eğer demokratik bir anlayış varsa, zihniyet varsa, Suriye'deki gelişmelerden bırakalım rahatsız olması, demokratik zihniyette olan herkes Suriye'deki Kürt halkının bu örgütlenmesi, kendi kendini yönetmesi, kendi işlerini kendi yürütür hale gelmesini desteklemesi ve alkışlaması gerekmektedir.

Kürtler mevcut tutumlarıyla demokratik Suriye'nin özü ve mayası haline gelmişlerdir. Suriye'nin demokratikleşmesinin karakterini ortaya çıkarmışlardır. Eğer Suriye demokratikleşecekse, gerçekten özgürlükçü ve demokratik bir ülke olacaksa, Suriye'yi demokratikleştirme iddiasında bulunanlar Kürtlerin kendi bölgelerindeki demokrasi anlayışını, özyönetim anlayışını, esas olarak bu radikal demokrasi anlayışını, derinleşmiş demokrasi anlayışını kabul ederek Suriye'yi gerçek anlamda demokratikleştirebilirler. Kürtlerin zihniyetinde milliyetçilik yoktur. Arap, Nusayri, Asuri, Ermeni, Êzîdî, Türkmen farkı gözetmeksizin herkesin demokratik haklarına saygılı bir demokratik zihniyete sahiptir. Hatta Kürtler kendi bulundukları alanlarda kesinlikle farklı topluluklara pozitif ayırımcılık yaparlar; onların haklarını daha bir titizlikle korurlar. Onların haklarına en ufacık olumsuz bir yaklaşım içinde olmazlar. Kürtler bulundukları yerlerde hem Araplara hem de diğer azınlıklara kesinlikle demokratik yaklaşacaklardır. Bu yönüyle Kürtlerin kendi kendini yönetmesinin hiçbir halka ve topluluğa zararı yoktur. Aksine mevcut demokratik zihniyetleri ve yarattıkları demokratik kurumlaşmalarla hem halkların kardeşliğinin mayasını atmakta, buna örnek teşkil etmektedir, hem de demokratikleşecek Suriye'nin demokratik karakterini daha da derin kılacaktır.

Bugün Kürt kadınının ayağa kalkması, örgütlü hale gelmesi Suriye'de demokratikleşmenin derinleşmesini sağlamayacak mıdır? Bugün Kürtlerin bulundukları alanlarda farklı kimliklere özgürlükçü demokratik yaklaşımı Suriye'deki demokrasinin derinleşmesini sağlamayacak mıdır? Bürokratik, merkezi iktidar anlayışına karşı toplulukların kendini örgütlemesi ve özyönetimine kavuşması anlayışı bütün Suriye'de gelişirse Suriye gerçek anlamda derinleşmiş bir demokrasiye kavuşmayacak mıdır? Bu gerçekler ortadayken kim kalkıp Kürtlerin Suriye'de kendi özyönetimlerini kurması, demokratik haklarını kullanması, kültürünü geliştirmesi, anadilde eğitimini yapmasını kendisi için tehlikeli görebilir? Kürtlerin kendi kendini yönetmelerini, demokratik haklarını tehlikeli görmek ancak olsa olsa Türk devletinin işi olabilir. Kürt inkarcılarının işi olabilir. Bu düzeyde bir psikolojik savaş yürütmek de, bu kadar hem suçlu hem güçlü olmak da gerçekten Türk devletine yakışan bir durumdur. Demek ki ellerinde güç olsa dünyaya böyle yaklaşacaklar. Hem suçlu hem güçlü olacaklar. Bu açıdan Türkiye her ne kadar Kürtlerin kendi kendilerini yönetmesine tepki gösterse de, Kürtler oradaki tutumlarıyla hem Araplar içinde hem de diğer halklar içinde meşruiyetlerini kazanacaklardır. Kendi demokratik özerkliklerinin kabul edilmesinin psikolojik, siyasal ve ideolojik ortamını yaratacaklardır. Biz inanıyoruz ki bundan sonra Suriye'de kim iktidara gelirse gelsin, eğer Suriye'nin demokratikleşmesini istiyorsa, gerçekten de demokratikleşmeden yanaysa bırakalım Kürtlerin özyönetimlerini kurmasına karşı olması, aksine Kürtlerin bu tutumunu kuracakları demokratik Suriye'nin zemini ve temeli yaparlar. Bu anlayışın bütün Suriye'de yayılmasına yardımcı olurlar. Demokratik zihniyette olanlar Kürt halkının Suriye'deki bu özgürlükçü demokratik tutumuna ancak böyle yaklaşırlar.

AKP'nin saldırganlığı, mevcut tutumu Kuzey Kürdistan'da izlediği Kürt politikasıyla bağlantılıdır. Orada askeri operasyonlarla, siyasi operasyonlarla en küçük demokratik eyleme bile saldırarak Kürtlerin iradesini kırmaya çalışmaktadır. Örgütlü ve iradeli Kürt istemiyor. Düşündüğü yeni koşullarda siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemini ancak iradesi kırılmış Kürt'e kabul ettireceğini düşündüğünden bugün Kürt özgürlük hareketine karşı büyük bir saldırı yürütmektedir. Kürtlerin demokratik haklarını reddetmektedir. Kürtlerin özellikle kendi kendini yönetmesi ve anadilde eğitim konusunda çok katı bir tutum sergilemektedir. Kürtlerin kendi kendini yönetmesi, bu demokratik hakkını kabul etmesini, anadilde eğitim görmesini Türkiye'nin bölünmesi olarak görmektedir. Zaten söylemde niyetinin ne olduğu bellidir. Anadilde eğitim yaparsak iki ulus yaratılır; kopma olur, demektedir. Yani Kürtlerin kendi kimliğine kavuşması, anadilde eğitim görmesi, kendi kimliğiyle kendi yönetimini gerçekleştirmesini Türkiye'nin bölünmesi olarak değerlendirmektedir. "Bu, şimdiye kadar Türkleştirme konusunda attığımız adımları ortadan kaldırma anlamına gelmekte" demektedirler. Dolayısıyla da "siz Türkleşmelisiniz" dayatmasını sürdürmektedirler. "Artık tekrar Kürtleşmek, Kürt kimliğine sahip olmak, Kürt gibi düşünmek, Kürt gibi konuşmak, her yerde Kürtçe'nin hakim olması, bizim yaratmak istediğimiz anlayışa terstir, biz tek ulus yaratmak istiyorduk, siz şimdi tekrar Kürt olmak istiyorsunuz, kendi kimliğinizle, kültürünüzle kendinize ait olmak istiyorsunuz, bunu kabul etmiyoruz" demektedirler. Yani Kürtlerin kültürel soykırımdan kurtulmasını, asimilasyondan kurtulmasını, Türk devleti karşısına iradeli hale gelmesini istemiyorlar. Türk devletinin 90 yıldır yürüttüğü politika üzerinde yarattığı olumsuz etkileri, yani kültürel soykırımcı etkileri, Kürt'ün kendisini inkar etmesi, asimile olmasını bir kazanım olarak görüyorlar. Bunu Kürtlerin asimilasyonu ve kültürel soykırıma uğraması, kendi kimliğinden uzaklaşması, kendi gerçeğinden uzaklaşması olarak değil, Türk milletinin parçası olması konusunda bir gelişme olarak ele alıyorlar. Bu nedenle Kürtlerin kendi kendini yönetmesi ve anadilde eğitimine karşı çıkıyorlar.

Şimdi bu politikaya sahip oldukları için Kürtler Batı Kürdistan'da kendi kendini yönetme ve anadilde eğitim hakkını kazanırlarsa yürüttükleri politikanın çökeceğini görüyorlar. Türk devletinin saldırganlığı tamamen Kuzey'de yürüttüğü Kürt politikası ve şu anda Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşla bağlantılıdır. Siyasi soykırım operasyonlarıyla, askeri operasyonlarla Kürtlerin en demokratik eylemlerine saldırarak, çocuklarına zindanda zulüm yaparak, milletvekillerine kadar uzanan bir zulüm yaparak irade kırmak istiyor; bir irade kırma savaşı yürütüyor. Türk devletinin şu anda yürüttüğü savaş böyle bir savaştır. Kürtlerin Batı'da özgürlük kazanmasını bu savaşa vurulacak bir darbe ve yürüttüğü bu irade kırma ve etme savaşının boşa çıkması anlamına geliyor. Bu nedenle bu kadar saldırgandır. Suriye yönelik saldırganlığını Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü saldırgan politikanın bir devamı olarak görmek gerekiyor. Suriye'deki Kürtlerin

"Suriye'de yaşayan Kürdistan halkı politik bir halktır. Belki bugüne kadar Suriye ile doğrudan herhangi bir savaşa ve büyük çatışma içine girmemiştir, ama Kürdistan'ın tüm parçalarındaki özgürlük ve demokrasi mücadelesine destek vermiştir. Bütün parçalardaki halkın kendi ulusal varlığını koruma, özgürlüğünü kazanma mücadelesine sadece destek vermek değil, bizzat içinde yer almışlardır"

özgürlük kazanmasının kendisine doğrudan bir zarar vermesi nedeniyle bu kadar saldırgan davranmıyor. Şu anda Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü politikaya ters olduğu için şiddetle karşı çıkıyor. Yoksa Batı'da Kürtlerin özyönetimine kavuşmasını Türkiye'ye yönelik herhangi bir somut, fiili bir saldırı olarak kim değerlendirebilir? Açıkça orada gelişecek demokratik zihniyetin, Kürtlerin demokratik yönetiminin "kötü örnek" olacağını düşünüyor. Zaten bunu tartışıyorlar. Kürtler Suriye'de hak elde ederlerse, Güney'de zaten elde etmişler, o zaman bu Türkiye Kürtlerine de örnek olur korkusunu yaşıyorlar. "Batı Kürdistan'daki Kürtler haklarına kavuşursa biz Türkiye'deki Kürtleri eskisi gibi yönetemeyiz, eskisi gibi siyasal egemenlik ve kültürel soykırım altında tutamayız, bu nedenle oradaki gelişmeleri engellememiz gerekir" diyorlar. Bunu zaten açık söylüyorlar.

AKP hükümeti tamamen otoriter bir zihniyete sahiptir

Türkiye'nin Kürt sorunundaki politikaları o kadar haksız durumdadır ki, o kadar insanlığa, dünyadaki örneklere terstir ki, ister istemez niyetleri hemen iyot gibi açığa çıkıyor. Niyetlerini ne kadar saklasalar da mevcut politikalar niyetlerinin ne olduğunu en akılsız insana bile rahatlıkla gösteriyor. Bu açıdan Türk devlet yöneticileri kendilerini akıllı dünyayı aptal sanıyorlar. Ya da devekuşu gibi kafalarını kuma gömüyorlar. Kendi politikalarının dünyada da, Ortadoğu'da da ne anlama geldiğini herkes görüyor. Kürtler zaten çok iyi görüyorlar. Bunu herhalde KDP de görüyor, Barzani de görüyor. Türk devletinin bu politikasının Batı Kürdistan'la ilgisinden çok Kuzey Kürtlerine yönelik politikasıyla ilgili olduğunu, ondan dolayı böyle bir saldırganlık içinde olduğunu rahatlıkla görecektir. Çünkü Türk devletinin saldırganlığını, Türk devletinin dayatmalarını ve söylemlerini başka türlü izah etmek mümkün değildir. Türk devletinin ortaya koyduğu gerekçeler aslında herkesin gülebileceği gerekçelerdir. Bir çocuğu bile inandırmayacak gerekçelerdir. Esas gerekçenin kendi Kürtlerine uyguladığı politikalar olduğunu, kendi Kürtlerine baskıcı, soykırımcı, egemenlikçi politika uyguladığı için Suriye'deki Kürtlerin de kendi politikasının yüzünü açığa çıkaracak kazanımla elde etmesini istemiyor. Suriye Kürtleri mevcut konumunu parçalayıp demokratik ve özgürleşmek istediğinde de Türkiye kıyamet koparıyor. Bütün bağırmaların, çağırmaların tercümesi bu olmaktadır.

2003 yılından sonra benzer sözler duyulmuştur. Güney Kürdistan'daki oluşuma da büyük tepki gösterilmiştir. Ellerinden gelse onu da boğacaklardı. Ama ABD olduğu için, uluslararası koşullar izin vermediği için çok fazla ses çıkarmamışlar, sonuçta da ABD'nin 2007'de dayatmasıyla kabul etmişlerdir. Daha doğrusu ABD "siz Güney Kürdistan'ı tanırsanız biz de size PKK konusunda şu şu destekleri veririz" demiştir. Türk devleti de bu çerçevede Güney Kürdistan'daki oluşumu tanımak zorunda kalmıştır. Yoksa Türk devletinin niyetine, yaklaşımına kalsaydı Güney Kürdistan'daki oluşumu zaten kabul etmez, doğar doğmaz boğardı. Türk devletinin Batı Kürdistan'daki gelişmeleri de kendiliğinden kabul etmesi zordur. Ancak Kürt halkının iradesi, örgütlülüğü, mücadelesi Türk devletine bu statüyü kabul ettirecektir. Yine Türk devletinin çok haksız politikaları karşısında dünya demokratik kamuoyunun tepkisi onlara bu statüyü kabul ettirecektir. Öyle Türkiye'nin söylediği gibi Arapların Kürtlerin tutumuna ciddi bir tepkisi yoktur, Suriyelilerin tepkisi yoktur. Aksine Türkiye ilişkide olduğu siyasal islamcı kesimleri kışkırtıp Kürtlerin üzerine sürmek istemektedir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde Suriye Kürtlerinin bu kazandığı statünün kabul ettirilmesi açısından belirli bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Özellikle de Türk devleti gibi devletlerin, yine Türk devletinin kışkırttığı çevrelerin oyununu bozmak açısından hem Suriye içinde, Batı Kürdistan içinde Kürtlerin birlik olması gerekiyor, hem de Batı Kürdistan dışındaki Kürt halkının ve Kürt siyasi güçlerinin birlikte davranması gerekiyor. Yakın zamanda KDP ve KCK'nin Batı Kürdistan'daki birliğe destek vermeleri, oradaki birliği teşvik etmeleri önemli olmuştur. Eğer Kürtler Türk devletinin baskısı ya da çeşitli güçlerin baskısı karşısında yanlış politikalara düşmez, bu birlik politikasından taviz vermezlerse Kürtlerin birliği Türk devletinin bu saldırgan politikasını boşa çıkaracaktır.

Türk devletinin Batı Kürdistan'ı işgal etmesi kolay değildir. Kaldı ki işgal etmesi açısından hiçbir gerekçe de yoktur. Eğer Kürtler birlikte davranırsa Türk devletinin yapacağı bir şey de yoktur. Türk devleti konuşmaktan başka bir şey yapamaz. Çünkü saldırmasının hiçbir gerekçesi yoktur. "Bana sınırdan saldırı gelirse ben de cevap veririm" söyleminin de hiçbir temeli yoktur. Böyle bir durumun olması da o sınır hattında mümkün değildir. Çünkü PKK'nin yürüttüğü savaşın nerelerde yoğunlaştığı bellidir. Bu açıdan Türk devletinin bu saldırganlığına karşı hem Batı Kürdistan halkının kendi içinde birlik olması gerekir hem de bütün parçalarda Kürtlerin batı Kürdistan'daki gelişmelere duyarlı olması, oraya yönelik olumsuz yaklaşımlara karşı tepkisini yükseltmesi gerekir. Kuşkusuz PKK ve KDP başta olmak üzere tüm siyasi örgütlerin Türk devletinin Batı Kürdistan üzerindeki şantaj, tehdit politikalarına karşı ortak tutum takınmaları gerekir. Batı Kürdistan'daki halkın iradesine ne başkalarının karışmasına izin vermelidirler ne de kendileri birileri istedi diye Batı Kürdistan halkının iradesine müdahale etmelidirler. Batı Kürdistan'daki halkın örgütlenmesi ve iradesinin hiç kimseye yönelik olumsuz yaklaşımları yoktur. Batı Kürdistan halkı tamamen kendi haklarını elde etmek ve çıkarlarını korumak için adım atmaktadırlar.

AKP hükümeti tamamen otoriter bir zihniyete sahiptir. Her ne kadar zaman zaman kimi demokratik söylemlerden, özgürlüklerden söz etse de Kürt sorunu ve alevi sorunu gerçeğinde görüldüğü gibi kesinlikle antidemokratik karakterdedir. Kürtleri de, alevileri de, herkesi de kendine benzetmek istemektedir. Kendi çizdiği sınırlar kadar özgürlük tanımaktadır. Kendi çizdiği sınırlar kadar hak görmektedir. Yani kendine müslüman kendine demokrattır. Toplumların haklarını ve özgürlüklerini tanıyacak bir karaktere sahip değildir. AKP'nin bu karakterde olması biraz da onun tarihiyle bağlantılıdır. AKP, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütmüş bir geleneğin devamcısı değildir. Hatta geçmişte biraz demokrasi mücadelesi veren gelenekten de kopmuştur. Erbakan'ın belirli yönleriyle sistemle karşıtlığı vardı. Sisteme karşı belirli düzeyde bir mücadele yürütmeye çalışıyordu. AKP o gelenekten de kopmuştur. Ondan koparak sistem içileşmiştir, sistemle bütünleşmiştir. Yani bırakalım sisteme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesi vermeyi, aksine sisteme karşı duran gelenekten koparak, sistemin parçası haline gelerek iktidar olabilmiştir. İktidar olduktan sonra da "Kürt özgürlük hareketini en iyi ben ezerim, Kürtleri en iyi ben oyalarım, demokrasi güçlerini en iyi ben aldatırım, muhalif güçleri en iyi ben sustururum" diyerek iktidarını bugünlere kadar getirmiştir. Taraftan devleti ve gerici güçleri, diğer taraftan da Kürtleri ve demokrasi güçlerini oyalayarak iktidarını bugünlere kadar taşımıştır. Karakterinde özgürlükçülük ve demokratlık yoktur, fırsatçılık vardır. İktidar için yürütülen bir mücadele vardır. Bu açıdan da Erdoğan hükümeti bugün Kürdistan'da olduğu gibi tamamen Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak isteyen bir hükümet haline gelmiştir.

Şu anda Erdoğan hükümeti kesinlikle Kürt düşmanı bir hükümettir. Kürtleri yeniden siyasi sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemi içine sokmaya çalışmaktadır. Nitekim atıldığı söylenen adımlar da Kürt sorununun çözümünü değil, Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesi için kullanılan meşruiyet araçlarıdır. Tasfiyeyi bu meşruiyet araçlarına dayanarak geliştirmek istemektedir. Bugün sadece Kürtlere değil, herkese karşı düşmanca bir tutum içine girmiştir. Türkiye'nin onlarca yıllık yürüttüğü demokrasi mücadelesini kendine müslüman kendine demokrat bir hükümet anlayışıyla ileri demokrasiye getirdik diyerek tüketmeye çalışmaktadır. Bu yönüyle de halkın özgürlük ve demokrasi eğilimlerini de çok kötü kullanmıştır; kendi hizmetine sokmuştur. Öyle ki bugün Türkiye'deki demokrasi güçlerinin yeni anayasa istemini bile kendi iktidarını pekiştirecek bir yeni anayasa yapma çerçevesinde kullanmaya çalışmaktadır. Böyle antidemokratik, fırsatçı bir güçle karşı karşıyayız.

AKP hükümeti sert kayaya çarpmıştır

Ancak AKP hükümeti çeşitli kesimleri sustursa da, sıra Kürt özgürlük hareketi'ne gelince sert bir kayaya çarpmıştır. Kürt özgürlük hareketinin onlarca yıla dayanan tecrübesi ve birikimi AKP'nin tasfiye politikalarını boşa çıkarmıştır. AKP aslında bu bir yıl içinde Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğini sanıyordu. Çeşitli güçlere dayanarak Kürt işbirlikçiliğini de kullanarak Kürt özgürlük hareketini etkisizleştireceğini düşünüyordu, ama bugün açığa çıkmıştır ki, bırakalım Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmesini, aksine Kürt özgürlük hareketine karşı savaş içinde giderek tükenen bir AKP hükümeti gerçeği vardır. AKP hükümeti gelinen aşamada iktidarını Kürt karşıtlığına dayandırdığı için Kürt özgürlük hareketini bastırma politikası izlemektedir. Ama diğer taraftan da Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaş kendisini bitirmektedir. Bu karakterinden dolayı Türkiye'yi demokratikleştirme ve Kürt sorununu demokratik temelde çözme biçiminde bir çıkış yapacak, bir alternatif politika üretecek durumu yoktur. Çünkü kendini Kürt düşmanlığı üzerinden sistem içileştirmiştir; sistemle bütünleşmiştir. Kürt karşıtlığı üzerinden devletin yeni iktidar güçlerinden biri haline gelmiştir. Bu karakterinden dolayı demokrasi içinde Kürt sorununu çözmesi, alevi ya da başka sorunlarını çözmesi mümkün değildir.

AKP ya Kürt özgürlük hareketini ezerek Kürtlerin siyasi egemenlik ve kültürel soykırım altına alınmasına dayalı yeni bir Türkiye sistemi kuracaktır ve bu sistemin başat gücü haline gelecektir ya da Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaş başarılı olmadığı takdirde AKP hükümeti de etkisizleşecektir. Gelinen aşamada artık iki yoldan başka yol kalmamıştır. Ya Kürt özgürlük hareketi ezilecektir, otoriter sistemini pekiştirecektir ya da Türkiye demokratikleşecektir. AKP'nin demokratikleşme karakteri, zihniyeti de olmadığına göre, böyle bir politik eğilimi de bulunmadığına göre böyle bir durumda AKP'ye karşı başta Kürt özgürlük hareketi olmak üzere demokrasi güçlerinin mücadelesinin yükselmesi gerçekleşecek ve bu mücadele sonunda AKP etkisizleştirilerek Türkiye'nin demokratikleşmesinin önü sonuna kadar açılacaktır. Çünkü Türkiye'nin artık Kürt sorununu eskisi gibi yürütme, idare etme şansı kalmamıştır, ya iradesini kırıp ezecektir ya da demokratik siyasal yollardan bu sorunu çözecektir. Şu anda AKP şahsında Kürt özgürlük hareketini ve demokrasi güçlerini ezme güçleriyle demokrasi güçlerinin mücadelesi şiddetlenmiş bulunmaktadır. Her ne kadar AKP devletin olanaklarını kullansa da, güçlü gözükse de ancak Kürt halkı ve demokrasi güçleri karşısında başarıya ulaşma şansı yoktur. Şimdiye kadar iktidar olması ve bu mücadeleyi yürütmesi yüzündeki demokrasi ve özgürlük maskesi sayesindeydi. Demokrasi ve özgürlük maskesi düştüğü andan itibaren bundan önce tasfiye olan eski partiler müzesine gitmesi kaçınılmaz hale gelecektir.

AKP'nin artık demokrasi güçlerinde de Kürtlerde de beklenti yaratma şansı kalmamıştır. Kuşkusuz kimi işbirlikçiler eliyle, basın eliyle, yine kimi hala yanında duran liberaller eliyle beklenti yaratıp demokrasi güçlerini ve Kürt toplumunu oyalayarak iktidarını pekiştirip sürdürmeyi hedeflese de demokrasi güçleri ve Kürt özgürlük hareketinin bu konularda tutumu netleşmiştir. Artık beklenti ve oyalama yapmaya fırsat vermeyecektir. Çünkü AKP şimdiye kadar kendisine verilen şansı doğru kullanamamıştır. Kendisine fırsat verilmiştir, ama bu şansı Kürt sorununu çözüp Türkiye'yi demokratikleştirmek için değil de ezme, tasfiye etme doğrultusunda kullanmıştır. Bu açıdan AKP Kürt sorununda çok ciddi adım atmadığı takdirde demokratik tutum ve projesini ortaya koymadığı takdirde Kürt özgürlük hareketi mücadelesini kararlılıkla sürdürecektir; beklentili ruh hali içinde olmayacaktır, AKP hükümetinin de Kürt halkını ve demokrasi güçlerini oyalamasına fırsat vermeyecektir. AKP hükümeti ancak Kürt sorununun çözümü konusunda ciddi adımlar attığı takdirde Kürt özgürlük hareketi farklı bir mücadele yaklaşımı gösterecektir. Bunun ilk yolu da Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlük koşulunun sağlanmasıyla mümkündür. Artık Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlük koşulları sağlanmadan, bu konuda adım atmadan AKP'nin Kürt sorununu çözeceğine ve demokratikleşme yolunda adımlar atılacağına inanmaz.

Bir yıldır hiçbir hukuka dayanmayan, hiçbir yasaya dayanmayan bir biçimde İmralı'da hukuk dışı, korsanca bir tecrit politikası izlenmektedir. Bugün Önder Apo üzerinde bir tehdit ve şantaj politikası yürütülmektedir. Nasıl ki dışarıda Kürt özgürlük hareketi, yine Kürt demokratik hareketi üzerinde baskı kurarak kendi politikalarını kabul ettirmek istiyorsa, kendi politikalarına boyun eğmesi dayatılıyorsa, aynı şey Önder Apo'ya İmralı'da dayatılmaktadır. Bu açıdan Önder Apo da AKP'nin politikalarına karşı tutum koymaktadır, direnmektedir. Bu nedenle görüştürmüyorlar. Önder Apo bu direnişçi tutum içinde olduğu için görüşmeleri engelliyorlar. Önder Apo'nun sadece Kuzey Kürdistan halkına değil, Güney Kürdistan'daki Kürt halkına, Batı Kürdistan'daki Kürt halkına perspektif vereceğini, Ortadoğu'da yeni dengelerin kurulduğu süreçte bütün Kürtlerin nasıl davranması gerekeceği konusunda düşüncelerini ve perspektiflerini ortaya koyacağı için bu görüşmeler engellenmektedir. Önder Apo mücadele perspektifini net ortaya koyacağı için bu görüşmeler engellenmektedir. Eğer Önder Apo'nun direnişçi tutumu olmasaydı, AKP'nin tasfiye politikalarına karşı tutum koymasaydı, bu kadar kendilerin teşhir eden, dünyaya

rezil eden, böyle açık bir tecrit ve şantaj politikasını uygulayabilir miydi? Bu tecrit ve şantaj politikasının uygulanması büyük siyasi nedenlere dayanıyor; ciddi siyasi nedenlere dayanıyor. Yoksa herhangi bir zindanda bir tutuklunun bir disiplin cezası alması sonucu görüşmelerin yasaklanması gibi bir durum söz konusu değildir. Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda adım atmayan, Türkiye halklarını oyalayan AKP'ye karşı tutum koyduğu için bu tecrit sürmektedir. Önder Apo açıkça "AKP daha önceki iktidarlardan daha tehlikelidir" demiştir. Yapmak istediği anayasayı da 12 Eylül Anayasası'nın liberal versiyonu olarak değerlendirmiştir. Bu düzeyde açık bir tutum konulduğu için Önder Apo bugün tecrit altında, tehdit ve şantaj politikasıyla karşılaşmaktadır. Bu durumun kesinlikle böyle değerlendirilmesi gerekiyor.

Önder Apo'ya uygulanan tecrit Kürt halkına savaş ilanıdır

Hareketimiz kesinlikle Önder Apo üzerinde uygulanan tehdit ve şantaj politikasını bir savaş ilanı olarak değerlendirmektedir. Çünkü bir halkın önderliğine, bir hareketin önderliğine bu yaklaşım bir savaş ilanıdır. Bugün eğer savaş sürüyorsa, savaş şiddetlenmişse bunun altında yatan en temel gerçeklik de Önder Apo'ya yaklaşımdır. Çünkü Önder Apo'ya yaklaşım Kürt sorununun çözümüne yaklaşımdır, Kürt halkına yaklaşımdır. AKP hükümeti Kürt sorununda demokratik çözüm anlayışı olmadığı için, Kürtleri yeniden siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemi içinde tutmak istediği için bu halkın Önderi üzerinde tehdit ve şantaj politikası izlemektedir. Çünkü bir halkın Önderi olarak açıkça AKP'nin yüzünü teşhir etmiştir. Bu nedenle bugün tecrit bir halkın önderine uygulanmaktadır. Özgürlükte, demokraside, Kürt sorununun çözümünde ısrar eden önderliğe yönelik bir tutum vardır. Öyle bazılarının dediği gibi Önder Apo üzerinde uygulanan tecrit bireysel sorun değildir. yine Önder Apo'nun sağlık, güvenlik, özgürlük koşullarının istenmesi bireysel bir talep değildir. Burada Kürt halkının özgürlüğünün istenmesi vardır. AKP'ye demokratik çözüm yolunda adım at çağrısı vardır. Bunu böyle anlamamak ya aptal olmaktır ya da AKP'nin uşaklığı ve işbirlikçiliği nedeniyle bu gerçekliği saptırmaktır. Herhalde dünyanın başka bir yerinde bir önderliğe böyle bir tecrit, tehdit ve şantaj politikası uygulansaydı sıradan siyasi bilinci olanlar bile bunun halkın mücadelesine karşı olduğunu rahatlıkla ortaya koyarlardı. Bu Önderliğin sağlık, güvenlik ve özgürlüğünü istemenin de söz konusu sorunun çözümü için adım atma dayatması olduğunu herkes söylerdi.

Bugün Önder Apo'nun özgürlüğünün istenmesi hem Önder Apo tarafından, hem Kürt özgürlük hareketi hem de Kürt halkı tarafından "bu sorunun çözümü için ciddi adım at, bu sorunun çözümü için niyetini ortaya koy" demektir. Çünkü Kürt sorununda çözüm niyeti ve projesi olanlar ilk önce de en makul çözüm yaklaşımları olan, gerçekten de bir çözüm sonrası halkların kardeşliği temelinde yeni Türkiye'nin oluşması açısından rol oynayacak Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlarlar. Eğer çözüm isteniyorsa, on yılların, yüzyılların açtığı yaralar kapatılmak isteniyorsa, bunun yolu tabii ki Kürt Halk Önderi'ne yaklaşımdan geçer. Kürt Halk Önderi'ne olumlu yaklaşım aynı zamanda Şeyh Sait, Seyit Rıza ve diğer Kürt önderleri karşısında da bir özür dilemek olur. Sözde değil, ciddi bir özür dilemek olur. "Ben Dersim'de olanlardan özür diliyorum" demekle ciddi bir adım atılmış olunmaz. Bu özür dilemenin sonuçları gerekir. İşte ciddi bir özür dilemenin sonuçları çağdaş önderliğe yaklaşımdır, Kürt sorununun demokratik çözümünde adım atmaktır. Bunlar olmadan kim Türk devletinin politikalarını değiştirdiğine ya da herhangi bir konuda özür dilemesine inanır ya da sözde demokrasi söylemlerine inanır. Eğer pratik bir değeri yoksa söylemlerin hiçbir değeri yoktur.

AKP hükümetinin politikaları ortadadır. On bine yakın siyasi tutuklu vardır. Milletvekillerine yaklaşım ortadadır. Zindandaki tutsaklara yaklaşım ortadadır. AKP'nin yaptığı bir savaş politikasıdır, bir savaş yürütme biçimidir. Bu açıdan AKP'ye karşı da, AKP'nin politikalarına karşı da Kürt halkı, Kürt özgürlük hareketi hiçbir tereddüde düşmeden, hiçbir gevşekliğe düşmeden, beklenti içine girmeden, oyalama içine girmeden mücadelesini sürdürecektir. Beklenti ve oyalama içine girmek AKP'nin yürüttüğü savaş ve tasfiye politikalarına hizmet etmek olur. AKP'nin politikaları karşısında tereddüt göstermek; "acaba bir şey olacak mı, çözüm olacak mı" gibi yaklaşımlar içinde olmak tamamen psikolojik savaşın etkisinde olmak, kendini kandırmaktır. AKP'nin politikaları açıkça ortadadır. Demokratik zihniyeti olanların, çözüm zihniyeti olanların atacakları adımlar da ortadadır. Bunlar ortada yokken, aksine zulüm ve baskı en şiddetli hale gelmişken, 12 Eylül'de bile görülmedik düzeyde tutuklamalar varken AKP'nin bu politikalarına karşı direnmekten başka çare olmayacaktır. Bu açıdan "ateşkes olsun, silah bırakılsın" söylemlerinin hepsi psikolojik savaşın ortaya çıkardığı sonuçlardır. Ortada ne ateşkes ortamı vardır ne silah bırakma ortamı vardır, ne de gerçekten demokratik mücadele koşulları vardır.

Gelinen aşamada Kürt halkının özgürlüğü ve demokrasisi için her türlü mücadele yöntemi meşrudur. Bunu görmemek, bunu anlamamak AKP'nin politikalarını normal görmektir. AKP'nin politikaları normal görülebilir mi? On bin demokratik siyasetçinin tutuklanması normal görülebilir mi? Bir halkın önderliği üzerindeki baskı normal görülebilir mi? Kışın görüldüğü gibi gerillayı son ferdine kadar yok etme harekatları normal görülebilir mi? Milletvekillerine ve demokratik siyasetçilere gösterilen yaklaşım ortadadır. 72 yaşındaki bir kadın bile zindana atıldı, tepkiler sonrası bırakıldı. Bu bile Kürtlere karşı nasıl bir savaş yürütüldüğünü göstermektedir. Roboski olayındaki tutumları açıktır. Bütün bunlar karşısında kim mücadelede gevşeklik isteyebilir ya da AKP'nin ve devletin politikalarında beklenti içine girebilir? Bu açıdan önümüzdeki dönem kesinlikle bedeli ne olursa olsun Kürt özgürlük hareketinin mücadelesini yükseltmesini yükselteceği dönem olacaktır.

Kimse Kürtleri gerçek çözümden vazgeçiremez

Kürt halkı yüz yıldır bedel veriyor. Bu insanlar keyf için ölmediler, şehit düşmediler. Özgürlük umutları vardı, hedefleri vardı, amaçları vardı. AKP ise bu hedefleri ve amaçları bitirmek istiyor, yok sayıyor. "Bu hedefleri, amaçları kabul etmem, siz bana boyun eğeceksiniz" diyor. Bunun karşısında onurlu Kürt, namuslu Kürt ne yapacaktır? Ölümüne direnecektir. Bazı alçakların söylediği "bir kişinin tırnağının kanamasını dünyaya değişmem" yaklaşımı büyük bir köleliktir, alçaklıktır, teslimiyettir. Dünyada böyle bir şey var mıdır? Kürtler köle de olabilir, kültürel soykırıma da uğrayabilir, yeter ki tırnağımız kanamasın demek düşkünlüktür. Kürtleri iradesiz kılsınlar, ölümden daha beter hale getirsinler, yeter ki tırnağımız kanamasın! Bundan daha alçakça bir şey olabilir mi? Bu açıdan silah bıraktırma dayatmaları yüzyıllık Kürtleri teslim alma politikalarının yeni biçimidir. 1925'te, 1930'da, 1938'de direnişleri ezerek nasıl ki irade kırmak istemişlerse bugün de aslında askeri ve siyasi operasyonlarla irade kırmak istiyorlar. Gerillaya silah bıraktırma çağrıları da bu irade kırma saldırılarının bir parçasıdır. Dedikleri gibi Türkiye'de öyle Kürtlerin haklarını tanıyacak ne bir zihniyet ne de siyasi ortam vardır. Bunu söylemek Kürtleri kandırmaktır. 70-80'lik bir kadının içeri atıldığı yerde kim bunları söyleyebilir?

Bugün on bin siyasi tutuklu vardır. Bilmem Türkiye'de demokrasi varmış! 29 Mart seçimlerinden sonra Kürt özgürlük hareketi 13 Nisan'da ateşkes ilan etmişti. Türkiye'de demokrasi olsaydı ateşkes ilan edildikten bir gün sonra 14 Nisan'da siyasi soykırım operasyonları başlamazdı. 29 Mart seçimlerinden sonra bırakalım operasyon yapmayı, demokratik siyasetin önü açılırdı. Aksine o günden bugüne demokratik siyaset tırpanlanıyor, siyasi soykırım operasyonları yapılıyor. Niye? Kürtler biraz canlanmış, kanlanmış, yani bilinçlenmiş! Böyle olunca hepsini tırpanlayalım, ezelim, Kürtlerin canlanmasına, kanlanmasına, politikleşmesine, örgütlenmesine fırsat vermeyelim demişlerdir. Bu hale gelmişlerse üzerine gidip tırpanlamak, ezmek, kökünü kazımak gerekir, demişlerdir. Siyasi soykırım operasyonlarının amacı budur. Amacın böyle olduğu yerde hangi demokratik zihniyetten söz edilebilir? Yoksa 29 Mart'tan sonra niye operasyon yapılsın! Hem de Kürt özgürlük hareketi ateşkes ilan etmesine rağmen. Bu açıdan bu "silah bıraksınlar" söylemi, ateşkes söylemi bir safsatadır, bir demagojidir, hiçbir siyasi karşılığı olmayan yaklaşımlardır. Bugün vicdanlı olanların, demokrat olanların, insan canı yanında olanların, insan hakları ve adaletten yana olanların yapması gereken şey, AKP hükümeti üzerinde baskı kurmaktır, AKP'nin Kürt sorununun demokratik çözümünde ciddi adım atmasını sağlamaktır. Bu tutumu göstermeyenlerin başka söyleyecek sözleri olamaz. Bu yaklaşımın dışındaki bütün yaklaşımlar sahtedir, demagojidir, psikolojik savaşın parçası olmaktır.

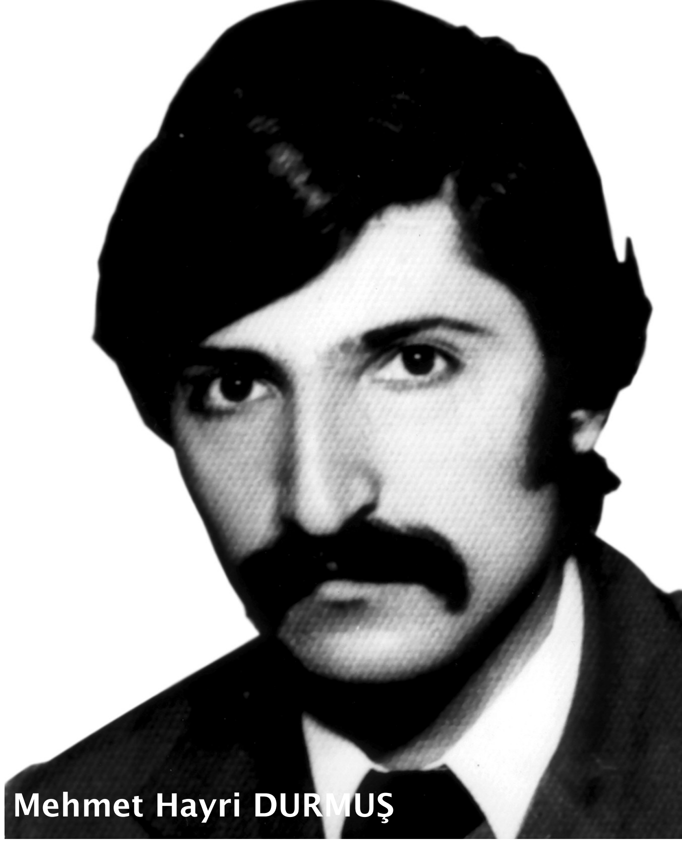
AKP'nin bir çözüm zihniyeti ve anlayışı yoktur. KDP, YNK zaman zaman diplomasi gereği bu sorunu AKP çözer diyorlar. Öyle inandıklarından dolayı değil. Türkiye'de ne AKP'nin ne de başka bir siyasi gücün çözüm politikası vardır. CHP'nin de yoktur. CHP'nin Batı Kürdistan konusundaki tutumu ortadadır. Aynı 2003'te Güney Kürdistan'da ortaya çıkan oluşama nasıl yaklaşmışlarsa şimdi de aynı yaklaşılmaktadır. Bu yönüyle Türkiye'de şu parti, bu parti demeden, hepsinin yaklaşımları aynıdır. Bilmem MHP şöyle sert yaklaşıyor, AKP'den daha kötüymüş! Bu ölçü değildir. MHP'yi ölçü olarak koymak bile geri zekalılıktır. MHP zaten her zaman ters konuşacaktır, en uç noktada konuşacaktır. Amiyane deyimle ölümü gösterip sıtmaya razı ettirecektir. MHP ile bir şey karşılaştırılamaz, MHP ile bir ölçü konulamaz. Bazen bir şey oluyor, hemen diyorlar ki AKP'nin şu politikasına MHP de karşı çıkıyor, BDP de! Bu geri zekalılıktır, bu utanmazlıktır, bu alçaklıktır. Faşizmi ölçü olarak koymaktır. Faşizm ölçü olamaz, onun görevi odur. Onunla ne AKP'nin ne CHP'nin hiç kimsenin politikaları ölçülemez. MHP ile yapılacak her karşılaştırma demagojidir. MHP görevini yapıyor. Dün de böyleydi, bugün de böyle, yarın da böyle olacaktır.

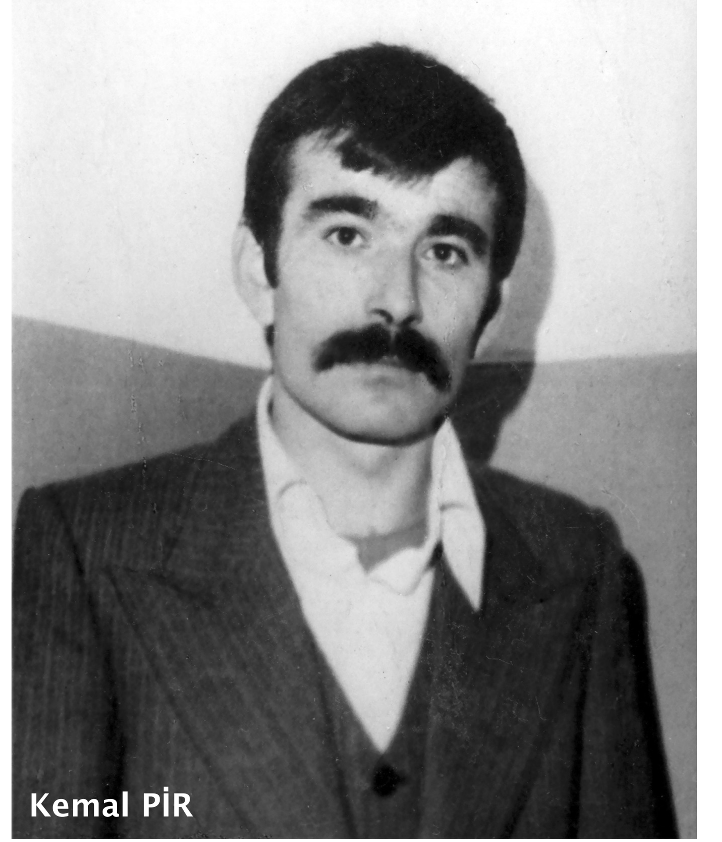
Gelinen aşamada Türkiye'de demokratik bir ciddi siyasal hareket yoktur. CHP'nin de durumu ortadadır, öyle değiştiği falan yoktur. Kürt sorununda köklü adım atmadan, zihniyet değişikliğine uğramadan kimse değiştiğini iddia edemez. Türkiye'de değişmenin ölçütü Kürt sorununda radikal zihniyet değişikliğiyle mümkündür. Kürt sorununda radikal zihniyet değişikliği yapamayanlar, yani Kürtlerin özyönetimlerini kabul etmeyenler, demokratik özerkliklerini kabul etmeyenler, anadilde eğitimlerini kabul etmeyenler, bunu Kürtlerin demokratik ve evrensel hakkı olarak görmeyenler demokrat olamazlar. Bunların tanınmadığı yerde de demokratik zihniyetten bahsedilemez. Kürtlerin hakları tanınmayacak, ama demokrasi olacakmış! Kürtsüz demokrasi. Böyle demokrasi olamaz. Demokrasi Kürtlere yaklaşımla belli olur. Kürtlere yaklaşım da bugün ortadadır. Öyle AKP'nin Kürt sorununu çözmek için attığı ciddi bir adım yoktur. Geçmiş katı inkarcılığa dayanarak teşhir olunan dil ve kültür alanındaki kimi yumuşamalar adım atma olarak değerlendirilemez. Bu, kendini Kürt halkının demokrasi ve özgürlüğü temelinde ölçmek değil de, katı inkarcılıkla ölçerek yeni inkarcılık biçimini kabul ettirmek anlamına gelmektedir. Bilmem TRT 6'ymış, şuymuş, buymuş, bunlar Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında artık işlemeyen eski politikalar yerine Kürtleri siyasi sömürgecilik ve kültürel soykırım sitemi içine sokmak için atılan tasfiyeye meşruiyet kazandırma adımlarıdır. Çözümün ilk adımları değildir. Bunu böyle değerlendirmek gerekir. Bu açıdan Kürtler AKP'nin bu demagojik yaklaşımlarına, özel savaş argümanlarına, kimi adımlar atıyorum diyerek toplumları aldatıp eski sistemi sürdürme politikalarına karşı dur diyeceklerdir. Bunları kabul etmeyeceklerdir. Bunların bir psikolojik savaş, bir oyun olduğunu görecek, gerçek çözümde ısrar edeceklerdir.

Kimse Kürtleri gerçek çözümden vazgeçiremez. Yok adım adım olacakmış! Öyle adım adım olacak diye bir şey yok. Bir halkın varlığını tanımak adım adım olmaz. Ya açık ve net tanınır ya da tanınmış olmaz. Kürtlerin kendi kendini yönetme ve anadilde eğitim hakkını tanımadan Kürtlerin varlığı da tanınmaz. Tamam, çözülsün, proje olsun adım adım uygulayalım! Çözüm zihniyeti netleşsin adım adım yapalım. Belki her şey birden olmaz, ama çözüm zihniyeti ve projesi hemen ortaya konulabilir. Bugün çözüm projesi yok. Anadilde eğitim hakkı tanınsın, bu birkaç yıl sonra pratikleşsin. Kaldı ki bu da yanlıştır. Diyorlar anadilde eğitim olsa bile hemen yapılamaz! Hemen yapılabilir, bir yıl sonra yapılabilir. Türk devleti Arapçadan Latin harflerine geçince öğretmenleri mi vardı? Eskiden okuma yazma bilenleri öğretmen yapıyorlardı. Onlara eğitmen deniyordu. Birçok yerde eğitmenler bu işleri yapıyordu. O zaman Türkiye'de okuma yazma oranı yüksek değildi, şimdi Kürtlerde okuma yazma oranı o zamanların Türkiyesi'nden çok çok yüksektir. Okullarda eğitim verecek öğretmenler çoktur. Nasıl ki eskiden eğitmenler okuma yazma öğretiyordu, bu kadar Kürt öğretmen var, memur var, bunlar da rahatlıkla yapabilirler. Bırakalım bunları Maxmur'da yetişen gençler bile yapabilirler. Türk devleti İngilizce öğretmek için ta Amerika'dan hoca getirtiyor, Güney Kürdistan'dan gelip eğitim verebilirler. Bu bakımdan bunların hepsi bahanedir, demagojidir. Eğitim kararı alsın bir yıl sonra rahatlıkla hayata geçirilebilir. Okullar zaten var. Bu yönüyle Kürtlere karşı yürütülen bir psikolojik savaş vardır, demagojik söylem vardır. Yani alavere dalavere Kürt Mehmet nöbete yapmak istiyorlar. Ama artık Kürt özgürlük hareketi buna dur demiştir. Mücadele ediyor ya Türk devleti bu sorununun çözümünde adım atacaktır ya da Kürtler sonuna kadar bu mücadeleyi sürdüreceklerdir.

14 Temmuz direnişi insan iradesinin zaferidir

Mazlum DOĞAN

Mehmet Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

30. yıldönümünde 14 Temmuz büyük ölüm orucu şehitlerini saygı ve özlemle anıyoruz!

Dört kutsal kitabın tanımladığı cenneti yeryüzünde bulmak için çok da uzaklara gitmeye gerek yoktur. Tevrat'a bakmak yeterlidir. Yaratılış öyküsünün ilgili bölümü şöyledir:

"-Rab Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem'i oraya koydu.

- Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiyle kötüyü bilme ağacı vardı.

- Aden'den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu.

- İlk ırmağın adı Pişon'dur. Altın kaynakları olan Havila sınırları boyunca akar.

-Orada iyi altın, reçine ve oniks bulunur.

-İkinci ırmağın adı Gihon'dur, Kûş* sınırları boyunca akar.

-Üçüncü ırmağın adı Dicle'dir, Asur'un doğusundan akar. Dördüncü ırmak ise Fırat'tır."

Tevrat hiçbir kuşkuya yer vermeyecek açıklıkla Kuzey Mezopotamya'yı, yani Kürdistan'ı tanımlamaktadır. Bu konuda yaptığı geniş araştırmalarını "Cennet Nedir?" adlı broşürde toplayan Dr. Hikmet Kıvılcımlı, kutsal kitaplardaki tanımları yeryüzü coğrafyasıyla karşılaştırır. Ortaya çıkan tarihi belgeler ve arkeolojik bulguları da değerlendirerek "Cennet Kürdistan'dır" der. Öyle ki, kutsal kitaplardaki tanımlarla tarihi bulguların örtüştüğü ender bir mekandır cennet olarak tanımlanan Kürdistan.

Kuran-ı Kerim'de cennet adının geçtiği hemen tüm surelerde, 'altlarından ırmaklar akan cennetler' tanımı vardır. Bu da 'ırmakları bol olan ülke' anlamına gelmektedir ki, bu da Kürdistan'a uyar.

Cennetin bu tanımlarını okuduğumuzda, sınıflı devletli uygarlık tarihi boyunca tüm iktidar sahiplerinin, işgalci ve sömürgecilerin saldırılarını Kürdistan üzerinde yoğunlaştırmaları ve bu müthiş coğrafyayı sürekli bir savaş alanına çevirmelerinin nedenlerini daha iyi anlayabiliyoruz. Arabistan çölleri ya da Anadolu bozkırlarında imparatorluk kuranların bu cennet gibi ülkeyi görüp göz koymamaları düşünülebilir mi?

Bu yeryüzü cennetinin görkemli yaşam olanakları tüm sömürgecilerin iştahını kabartıyordu. Yani büyük zenginliği sürekli istila, işgal ve sömürgecilik altında kalmasına neden oluyordu. Zenginliği başına belaydı. En yakın tarih olarak Asur İmparatorluğu döneminden başlayarak bu kutsal cennet topraklar yerlileri için deyim yerindeyse cehenneme çevrilmişti. Cennetin cehenneme dönüşmesini yeryüzünde en iyi ifade edecek alan da burasıdır.

Tarih boyunca bu cenneti ele geçirerek, yerlileri için cehenneme çevirmek isteyenlere karşı canları pahasına bu cenneti cennet olarak koruyarak, üzerinde onurlu ve özgür yaşamak için mücadele edenler de hiç mi hiç eksik olmamıştır. İçinden geçmekte olduğumuz Temmuz ayı, mevsimsel sıcaklığı kıskandıracak denli sıcak ve bir o kadar zorlu mücadelelere tanıklık etmiştir.

Ölümün tüm ürkütücülüğünü yitirdiği yıllardı

Diyarbakır zindanının, insan evladının tanık olmadığı, vahşet düşkünlüğünde en dip noktaya ulaşmış insan kılıklı zebanilerin cehenneme rahmet okutan işkencelerinin merkezi olduğu yıllardı. Sonradan Guantanamo ve Irak'ın Ebu Xırêp (Ebu Garip) zindanlarındaki uygulamalara örnek olacak işkencelerin pilot bölgesi, insanları insanlıktan çıkarmak, davasına ihanet ettirmek için uygulanan işkencelerin laboratuvarıydı Diyarbakır 5 No'lu zindanı.

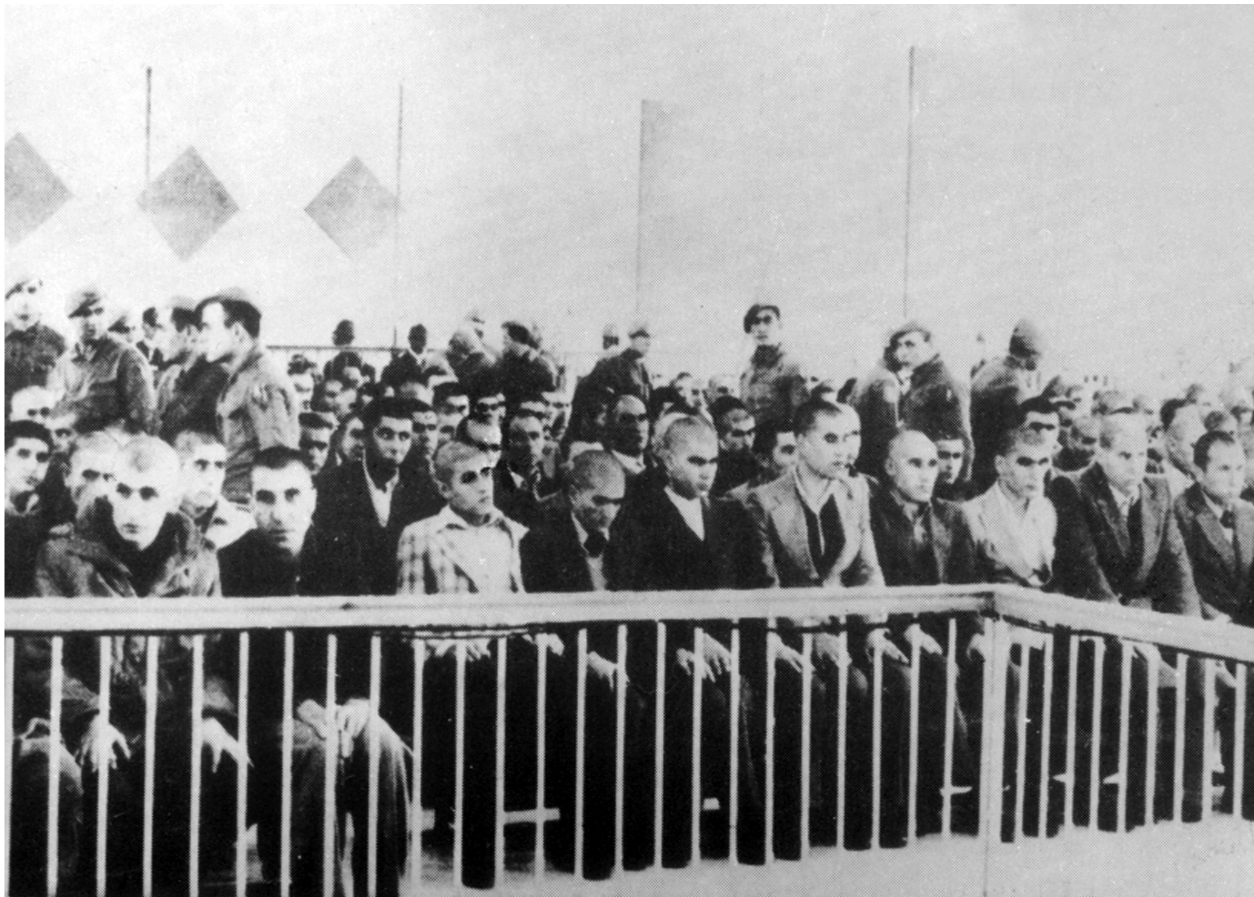
İnsanı insanlığından utandıran vahşete karşı çıplak yürek ve onurunu koruma iradesi dışında hiçbir silahı olmayan insanlar, faşizmi gemi azıya aldığı merkezinde yenilgiye uğratmanın mücadelesini veriyorlardı.

Büyük amaçlar olmasa, insanın bir dakika bile dayanamayacağı insanlık dışı uygulamalara karşı değil direnmek, görmeye bile tahammül edilemezdi. Öyle ki, ölüm özlemi çekilen bir sevgili, aranıp da bulunmayan bir nimet olarak görülebiliyordu. Ölüm tüm ürkütücülüğünü yitirmişti. Ölüm düşüncesi ipil ipil esen bahar yeli duygusu yaratabiliyordu. Ama davayı zafere ulaştırabilmek için inadına bir gün daha direnerek yaşamak; beyaz Türk faşizminin 12 Eylül Askeri Cuntasına iradenin zaferiyle yenilgiyi tattırmak için, uğruna her zorluğa katlanmaya değerdi.

Kürdistan tarihinde, özellikle de son iki yüzyıllık yakın tarihindeki tüm direnişleri çağdaş bir önderlik, stratejik zihniyet, uygulanabilir program ve siyasi irade yoksunluğunun yanı sıra, düşmanlarının orantısız güç kullanımı ve iç ihanetler sonucunda kanla bastırılmıştı. Geriye tarihe mal olmalarını sağlayacak belge, görgü tanığı ve iz bırakmadan yok etmenin tedbirleri sürekli alınmıştı. Kalan belgeler ise İngiltere, Rusya, İran ve Osmanlı arşivlerinde saklanıyor, gün yüzüne çıkarılmıyordu. 20. yüzyılın son çeyreğindeki son büyük Kürt İsyanı da geriye hiçbir belge bıraktırmadan tarihe gömülmeye çalışılıyordu. Bu yüzden de Diyarbakır Zindanı'nda tutulan PKK'li tutsakların siyasi savunma yapmalarını önlemek için insanın hayal gücüyle bile geliştiremeyeceği işkenceler icat ediliyordu. ABD menşeli psikolojik savaş merkezleri adına çalışan 'prof.' ünvanlı cellatlar işkencelerin sonuçlarını, insan psikolojisi üzerindeki etkilerini "bilimsel yöntemlerle" sürekli izliyor, tahlil ederek yeni yöntemler geliştiriyorlardı. Günün 24 saatini işkence ile örüyorlardı. Nefes alacak en ufak bir boşluk bile bırakmıyorlardı.

Demirin ateş, örs, çekiç ve su ile dansından, çelik oluşur. İşkenceyle sınanarak mutlaka kırılmasının hedeflendiği bu cehennem ocağında insan iradesi ise kırılamazsa eğer, çelikten daha güçlü bir gelişmeyi ortaya çıkarır. Çıplak yürek ve irade gücüyle, dünyanın en gelişkin ve 'bilimsel' teknikleriyle donanmış faşizmi en muhkem kalesinde yenilgiye uğratır. Kendini küllerinden yaratma yeteneğine sahip olan insan iradesinin, düşkünlüğün en dip noktasında boğdurulmaya çalışıldığı zamanlarda insanlığın zirvesine tırmanabileceği gerçeği, zebanilerin yabancısı oldukları bir erdemdi.

"Daha ağzına alır almaz su olmadığını anlayınca bardağı yere çalarak hastane personeline çıkışır. Ondan sonra da su bile içmez. Kendisini saniye saniye eriterek yoldaşlarına ve mücadeleye mümkün olan en uzun sürede soluk aldırmak ister. Bu tutumdan daha büyük soyluluk, daha güçlü hakikat olabilir mi?"

14 Temmuz manifestosunun usta yazarı, başkomutanıydı

14 Temmuz onurun, erdemin, insanlaşmakta zirveye çıkmanın manifestosu ve eylemi olarak gelişti. Bu manifestonun usta yazarı Mehmet Hayri Durmuş yoldaştı. Bu büyük insanlık savaşının stratejisini belirlemekle kalmayarak, başkomutanlığını ve öncü militanlığını yapan da O'ydu.

O, zindandaki yoldaşlarının doktoru, sevecenlikle bahsettiklerinde ise, dedeleriydi. En ağır işkencelere katlanmak pahasına, PKK ana davasının dört grubuyla duruşmalara çıkmayı dayattı ve kabul ettirdi. Kemal Pir ve Mazlum Doğan yoldaşlarla birlikte aylarca mahkemelerde özgürlük hareketinin savunmasını yaptılar. Bir gün bile "işkenceler ağır, gitmeyelim" demediler. Oysa salt duruşmalara gidiş gelişlerde ve duruşma sırasında yaşanan işkencelere katlanmamak için hastalık numarasına yatanlar (pek başarılı oldukları da söylenemez ya) az değildi. Bütün gün esas duruşta hançerelerini yırtarcasına bağırarak marş söylemeyi, hakaretlere uğramayı ve dayak yemeyi bile göze alıyorlardı. Duruşmalara çıkmanın nasıl işkencelerle yüklü olduğunu anlamak için bu örnek yeterlidir sanırım.

Büyük Ölüm Orucu, 14 Temmuz 1982 günü başladı. Mehmet Hayri Durmuş yoldaş eylemin başlatıcısı olduğu kadar, kararlılıkla yürütülmesinin de motor gücüydü. Bunu kanıtlarcasına ilk şehit düşeni de O oldu. 12 Eylül 1982 günü, askeri faşist darbenin yıldönümünde, Apocu iradenin zaferini kanıtlarcasına ve sömürgeci faşizme indirilen ağır bir darbe olarak şehit düştü. Şehit düşmeden kısa bir süre önce yoldaşlarına ilettiği vasiyetinde ise, "Mezar taşıma 'Kürdistan'a borçludur' yazın!" diyordu. Mehmet Hayri Durmuş, Önder Apo'ya, Kürdistan halkına verdiği "Özgürlüğe kadar mücadele etme" sözünün, daha mücadele zafere ulaşmadan şehit düşmesiyle kendi şahsında kesintiye uğrayacağı için kendisini borçlu görüyordu.

Mücadelenin en zorlu zamanında ve mekanında canını katık ederek ön açıcı olan, Önder Apo'nun "Soylu Yoldaşım" dediği Mehmet Hayri Durmuş söze, yoldaşlığa, davaya ve halka bağlılığın en soylu örneğini bu vasiyetiyle herkesin anlayacağı dilden anlatıyordu. İnsan evladının tanık olabileceği en zor şehadet yolunu, ölüm orucu yolunu tercih etmesi de soyluluğunun bir başka kanıtı olarak değerlendirilebilir.

Ölüm orucunu, içinde nelerin olduğu bilinmeyen, her an en kötü ihtimallerle karşılaşılabilecek karanlık bir tünel gibi değerlendirmek pek de yanıltıcı olmaz. Tünelin sonu kesinlikli görülmemekte, kestirilememektedir. İnsanın, bedeninin her an damla damla eridiğini, temel organlarının her geçen saniye işlevlerini yitirdiğini hissederek, saniye saniye ölüme meydan okuyarak, ölmekte olduğunu bilerek ölmek, ölümlerin en uzun süreni ve en zorudur. Bir kurşunla, bir bomba parçasıyla ölmek çok da zor olmasa gerek. Bu karanlık tünelin geri dönüş yolu ise her zaman açıktır. İnsanlık düşmanları bu yolu bilerek ve en çekici yöntemlerle açık tutarlar. En leziz yemekleri elinin rahatlıkla ulaşabileceği kadar yakınına dizerler. Eylemi kırmak için tahrik ederler. En küçük bir kararsızlık, en ufak bir tereddüt insanın geri dönmesi için yeterlidir. Ama bu geri dönüş amaçlarından, kararından ve erdemlerinden vazgeçmek, en azından taviz vermek anlamına gelir.

Düşman da bunu bildiği için eylemcileri vazgeçirmek, bu onurlu yoldan geri döndürmek için her yola başvuruyordu. Örneğin, artık en temel ihtiyaçlarını bile kendisi karşılayamayacak duruma gelmiş olan Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın hastane yatağının başucundaki sehpanın üzerine bir bardak su yerine, üzüm hoşafı suyu koyarlar. Hayri yoldaş boğazı kuruduğunda su içmek amacıyla bardağı alır ve ağzına götürür. Daha ağzına alır almaz su olmadığını anlayınca bardağı yere çalarak hastane personeline çıkışır. Ondan sonra su bile içmez. Kendisini saniye saniye eriterek yoldaşlarına ve mücadeleye mümkün olan en uzun sürede soluk aldırmak ister. Bu tutumdan daha büyük soyluluk, daha güçlü hakikat olabilir mi?

Onurlu yaşama büyük anlam gücü kattı

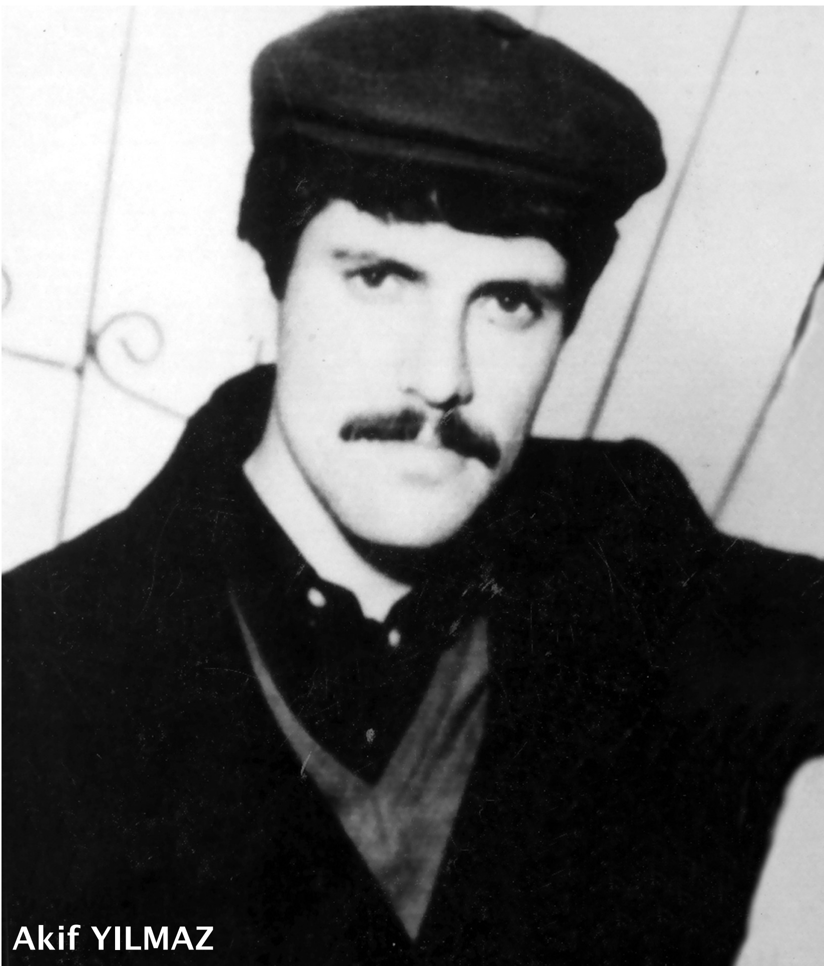
Karadeniz'in asi evladı Kemal Pir yoldaş, tutsaklığı hiçbir zaman kabullenmeyen, daha önce iki kez zindandan firar eden ve her defasında mücadelenin en ön saflarındaki yerini almakta bir an tereddüt etmeyen öncü bir militandı. Önder Apo'nun "gizli ruhum" dediği Kemal yoldaş'ın bulunduğu her alanda örgüt ve eylem hakim olurdu. Kime karşı olursa olsun haksızlığın, hakaretin hiçbir biçimine tahammül etmezdi. 1978 Aralık ayında Maraş Katliamı gerçekleştiğinde, Urfa Kapalı Cezaevi'ndeydik. Maraş Cezaevi boşaltılmış, bazı tutuklular da bizim koğuşumuza getirilmişlerdi. Adanalı iki tutukluyu misafir etmiştik. Amed'li Xalê Abbas adlı hükümlü çok güzel kılam söylerdi. Kemal yoldaş O'nu yatağımıza davet ederek, kılam söylemesini rica etmişti. Xalê Abbas iki elini kulaklarının arkasına koyarak 'Heylo Sûwaro' kılamını söylemeye başlamıştı. Öyle içli, derinden söylüyordu ki, adeta kendimizden geçmiştik. Adanalı iki tutuklu gülmeye başladı. Biz Kürtler sesimizi çıkarmazken, Kemal yoldaş, Xalê Abbas'ı susturarak iki tutukluya, "Utanmaz adamlar, bir halkın acılarını, özlemlerini bu kadar içli dile getiren bir kılama nasıl gülersiniz?" diyerek üstlerine yürüdü. Kürt olmadığı ve Kürtçe bilmediği halde halkımızın geleneklerine, kültürüne, acı ve özlemlerine karşı gösterdiği bu ilgi ve duyarlılığı bir Arap Ya Leyli'sine, bir Alevi deyişine, bir Türkmen ya başka bir halkın kültürüne de gösteren bir kültür adamı, enternasyonalist bir devrimciydi Kemal Pir.

Kendisini 5 Nolu zindanın azraili gören işkenceci başı Esat Oktay Yıldıran Kemal Yoldaş'a, "Kemal, bu itirafçılar beni tatmin etmiyor, ben büyük balık peşindeyim, gel sen de itiraf et" dediğinde, "Büyük balığın kılçığı da büyük olur, boğazında kalır" diye yanıt verebilen ender bir yiğitti. Ölüm orucuna katıldığını açıkladığında, "Benim söyleyeceklerimi Hayri ile Ali söylediler. Ben şunu ekleyeceğim: Bazıları işkencelere dayanamadığımızı, yaşamdan bıktığımızı ve bunun için intihar ettiğimizi söyleyebilirler. Hayır, biz yaşamdan bıkmadık. Aksine yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz!" diyerek, onurlu yaşama kattığı büyük anlam gücüyle filozofik yanını da göstermiştir. Hemen hemen önemli her konuda Hayri yoldaşa katıldığını söyleyen Kemal Pir Yoldaş, 15 Eylül 1982 günü Hayri'nin ardından, Büyük Ölüm Orucu'nun ikinci şehidi oldu. "Onlardan önce ben ölmalıydım" diyerek hayıflandığı Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık yoldaşlara, şehitler kervanına katıldı.

Bir komün neferiydi

Mahkemede ölüm orucu ilan edilirken duruşmada olmayan Akif Yılmaz yoldaş, duruşmaya gidenler akşam geç saatlerde hücrelerine getirildiklerinde ancak ölüm orucundan haberdar olabilmişti. Aynı akşam, hiç zaman yitirmeden hücrenin parmaklıklarına vurarak gardiyanları çağırmış, ölüm orucuna katıldığını ve yoldaşlarının yanına gitmek istediğini söyler. İşkenceci asker gardiyanların sabaha götürmek istemeleri karşısında, hemen gitmekte ısrar etmiş, onları buna mecbur bırakmıştı.

Akif Yılmaz yoldaş, daha mücadelenin ilk yıllarında Serhat bölgesinden Önder Apo'ya katılanlardandı. Yaşadığı sürece hep ön saflarda oldu. Amed bölgesinde mücadele yürütürken esir düşmüştü. Önder Apo'ya, partiye ve halka bağlılıkta sınır tanımayan, mütevazı, fedakar ve yiğit bir devrimciydi. Onun bulunduğu hücrede beş kişi kalıyordu. O, "komün olmadan yaşanamaz" diyerek, bireysel yaşam arayışlarının önüne geçmiş ve ilk olarak kendisine ait neyi varsa ortaya koymuştu. Düşmanın eşek gibi anırmasını istediği ve bunu reddettiklerinden işkencelerin yanı sıra yemek vermemekle cezalandırdığı arkadaşlarına, yanlarında bulunan çok az miktarda toz biberi gizliden göndererek, o koşullarda dayanışmada bulunmuş, bunun için aynı düzeyde cezalandırılmayı göze almış bir komün neferiydi. Hayri ve Kemal yoldaşların ardından 17 Eylül günü şehit düştü.

Akif YILMAZ

Ali ÇİÇEK

Korku nedir bilmeyen bir savaşçıydı

Kürdistan gençliğinin kızıl yıldızı Ali Çiçek, yoldaşlarının en genciydi. Urfa merkezinde hareketle tanışmıştı. Urfa merkezinde etkili olan faşistlere ve işbirlikçi hainlere karşı mücadelede aktif olarak yer almıştı. Kısa sürede burada bulunan tüm yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazanmış, gözbebekleri olmuştu. 12 Eylül askeri faşist darbesinden önce, 1979'da bildiri dağıtırken yakalanmış ve Urfa yöresi sıkıyönetim kapsamında olduğundan Adana Askeri Cezaevi'ne götürülmüştü. O sırada Kemal Pir yoldaş da oradaydı. Ali'nin, en çok sevdiği Kemal Pir yoldaşla tanışması, yaşamının dönüm noktası olmuştu. Üç ay kadar kısa bir süre kalmasına rağmen, Kemal yoldaşla yekvücut olmuşlardı. Kemal, Ali'nin kendisine örnek alacağı önder militan kişilik olmuştu. Her koşul altında onu örnek alacağını ve izleyeceğini tutum ve davranışlarında belli ediyordu.

Cezaevi çıkışında Hilvan'da görevlendirilmişti. Burada işbirlikçi hain kesimlerle kıyasıya bir mücadele sürmekteydi. Ali kumraldı. Burada bir de neredeyse kendi boyu kadar bir İngiliz mavzeri taşıyınca, Hilvan halkı bu korku nedir bilmez genç savaşçısına "İngiliz Ali" lakabını takmıştı. Onun adı geçtiğinde Hilvanlıların gözleri sevecenlikle parlarken, işbirlikçi hainlerin tüyleri diken diken olurdu. Kısa sürede Hilvan halkının sevgisini kazanmıştı. En zorlu çatışmalardan, en zorlu görevlerden yüzünün akıyla çıkmasıyla tanınır olmuştu. İkinci ve son kez yakalanması da burada olmuştu.

Sıkıyönetim, yani askeri rejim vardı. Yakalananları itiraf ettirmek için akla gelmedik işkence yöntemleri uygulanıyordu. Buralardan çözülmeden, kendisine, yoldaşlarına yada halka zarar vermeden çıkabilen çok az insan varken, Ali ifade bile vermeden tutuklanarak, cezaevine gelenlerden biriydi. Bu direnişçi tutumu yoldaşları arasında kendisine duyulan sevgi ve saygının hiç de yersiz olmadığının kanıtıydı. Darbe sonrasında PKK militanlarına ihanet ettirilmesi için pilot bölge seçilen 5 No'lu zindanındaki vahşi işkencelere, itiraf ve ihanet ettirmeye karşı geliştirilen fiili direnişte de en sona kalanlar arasında yer aldı. O ağır, insanlık dışı işkenceler altında bile yoldaşlarına yardım etmekten, güç ve moral vermekten geri kalmayanlardandı.

14 Temmuz'daki duruşmada Hayri yoldaş ölüm orucuna başladığını ilan ettiğinde, hiç tereddüt etmeden Hayri'den sonra söz alan ikinci kişi oldu. Özetle, "PKK bize teslimiyeti değil, direnişi öğretti. Ben şimdiye kadar PKK'yi layıkıyla temsil edemedim. Bu andan itibaren ben de ölüm orucuna başlıyorum. Bir de şimdiye kadar açıklamadığım, benim gerçekleştirdiğim ama başka arkadaşların yargılandıkları eylemler var. Onları da açıklayacağım. Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür! Kahrolsun sömürgecilik! Yaşasın PKK!" diyerek, yaptığı eylemleri açıklar. Üçüncü olarak söz alan Kemal Pir yoldaşın "Hayri ile Ali'nin söylediklerine katılıyorum" demesi de bundandı.

Ölüm orucunda farklı hücrelerde tutuldukları Kemal Pir yoldaşla sohbet etmeyi çok seviyordu. Onların sohbetleri diğer eylemcilerin de moral kaynağı oluyordu. Eylemcilerin en genci olan Ali Çiçek Yoldaş, 21 Eylül günü çok sevdiği ülkesi ve partisini koruma uğruna, yine çok sevdiği Kemal Pir yoldaşla yarım kalan sohbetlerini sürdürmek üzere, sömürgeci askeri faşist diktatörlüğün yüzüne inen bir şamar gibi şehitler kervanına katıldı.

14 Temmuz ölümün öldürüldüğü, halklarımızın onurlu, özgür, demokratik geleceğinin inşa edilmesinin temellerinin atıldığı Ulusal Onur Günü olarak halklarımızın tarihinde layık olduğu yeri aldı. 15 Ağustos Atılımı ve diriliş devriminin temelleri de 14 Temmuz'la birlikte yıkılamaz sağlamlıkta döşendi. 14 Temmuz, en ağır ve zorlu koşullarda Apocu iradenin nasıl zafer kazanabildiğinin gösterilmesiydi. Bugün milyonların serhıldanında yaşayan 14 Temmuz ruhu, halklarımızın onurlu, özgür, farklılıkları içinde eşit ve demokratik yaşamı zafere ulaştırmasının da garantisidir.

14 Temmuz Direnişçileri, cennetin cennet olarak korunması ve sahiplerinin özgürce yaşayabilmeleri için, uğruna ölebilecek kadar sevdikleri değerli yaşamlarını feda ederek Apocu Fedai ruhun da yaratıcılarıdırlar!

AKP yeni haçlı seferlerinin ajan partisidir

Tunus'tan başlayıp Mısır'da süren, Bahreyn, Yemen'e kadar sıçrayan halk hareketlerinden sonra siyasal islamla ilgili birçok değerlendirme yapılmıştır. Suriye'deki muhalefetin de önemli bir bölümü İhvan-ı Müslim'in merkezinde olduğu siyasal islamcılardır. Libya'da da siyasal islamcılar belirli bir güce ulaşmışlardır. 'Arap Baharı' olarak tanımlanan Arap dünyasındaki halk hareketlerinin gündeme gelmesiyle siyasal islamcı hareketlerin Arap dünyasındaki hareketlenme içinde etkin yer almalarının dayandığı tarihsel ve güncel nedenler vardır.

Kuşkusuz Arap halklarının ayağa kalkışı özellikle son iki yüzyıldır kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte yarattığı sorunlara karşı bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Özellikle son yüzyılda Arap halkları hem dış güçlerin müdahaleleri hem de despotik iktidarlar altında çok acılar çekmiştir. Arap halklar Osmanlı İmparatorluğu altında da kuşkusuz baskı altındaydılar. Türk etnisitesinin hakim olduğu Osmanlı devleti Arapların gelişimi üzerinde de olumsuz etkide bulunmuştur. Özellikle de Osmanlı İmparatorluğu'nun gerilemeye girmesi ve Türk etnisitenin giderek imparatorluk içinde ağırlığını göstermesi Arap toplumlarında da rahatsızlıkları artırmıştır. Bunun sonucu Araplar 19. yüzyılda Osmanlı-Türk hakimiyetine karşı direnişe geçmişlerdir. Zaten birçok yönüyle Türk kültür ve sosyal yaşamından daha ileri bir düzeyi yaşayan Arap toplumsal yapısı çok kısa sürede Osmanlı imparatorluğunu Arap topraklarında etkisizleştiren bir direniş ortaya çıkarmıştır. I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın dağılmasıyla birlikte Araplar üzerindeki Osmanlı egemenliği son bulmuştur.

Yeni haçlı seferi

Ancak Osmanlı egemenliğinin son bulmasından sonra Araplar huzura ve rahata kavuşmamışlardır. Amiyane deyimle yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşlardır. Özellikle de İngilizlerin ve Fransızların desteklediği Arap iktidar blokları cetvelle çizilmiş devlet sınırları içinde Arap toplumu üzerinde yeni bir baskı rejimi kurmuşlardır. Zaten kapitalist modernist sistem özellikle de 19. yüzyıldan itibaren kendi modernist değerlerini Ortadoğu'ya sokmaya başlamıştır. Ortadoğu'nun ve kültürel islamın tarih içinde ortaya çıkardığı ve halkların toplumsallık içinde yaşamasını sağlayan toplumsal ve kültürel değerler geriletilerek, kapitalist modernitenin bencil, bireyci, sömürüyü esas alan değerleri hakim kılınmaya çalışılmıştır. Öyle ki, kapitalist modernite bin yıl önce Haçlı Seferleri'yle teslim alamadığı Ortadoğu dünyası ve islami topluluklarını kapitalist modernizmin ekonomik, sosyal ve kültürel anlayışıyla teslim alma süreci başlatmıştır. Aslında kapitalist modernizmin Ortadoğu dünyasına yönelik harekatını yeni koşullarda bir Haçlı Seferi olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır.

Arap halkları, kendileri üzerinde egemenlik ve diktatörlük kuran diktatörler şahsında iki yüzyıldır yeni koşullarda sürdürülen Haçlı Seferlerine karşı bir isyan başlatmıştır. Arap Baharı denen bu isyan Arap coğrafyasının, Arap toplumunun uyanışını, ayağa kalkışını, yeni bir ruh kazanmasını ifade etmektedir. Arap halklarının ayağa kalkışından sonra başta ABD ve Avrupa olmak üzere birçok güç müdahale ederek bu hareketleri yönlendirmeye, kendi çıkarları doğrultusunda yeni iktidar blokları çıkarmaya çalışsalar da bu hareketler esas olarak halkın zulme, baskıya karşı mücadelesi olarak görülmelidir. Çıkışında, başlatılmasında dış güçlerin rolünden söz edilemez. Ancak halkların harekete geçişinden hemen sonra ABD ve Avrupa Arap halklarının bu ayağa kalkışını yönlendirerek kendi çıkarları doğrultusunda bir Ortadoğu düzeni kurmada kullanmaktadırlar. Bunun için de uzun yıllardır ilişkide oldukları siyasal islamcıları iktidara getirme ve onlara dayanarak Ortadoğu'da egemenliklerini kurmayı hedeflemişlerdir. Kapitalist modernite ve onun II. Dünya Savaşı sonrasındaki temsilcisi olan ABD, bütün askeri, siyasi, ekonomik, kültürel saldırılarına rağmen Ortadoğu'da hakimiyetini kuramamıştı. Özelikle Sovyetlerin dağılıp soğuk savaş döneminin bitmesinden sonra Ortadoğu dengelerinde sistemi zorlayan hareketler ortaya çıkmıştır. Eskiden sosyalizme ve radikal küçük burjuva hareketlere yönelen toplumsal muhalefet, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ağırlıklı olarak islamcı hareketlere meyil göstermiştir. Bunların içinde kapitalist modernist sisteme karşı tepkisel, radikal gruplar da ortaya çıkmıştır. Bunların bazı yerlerde güç oldukları ve sistemi rahatsız ettikleri de görülmüştür.

Geçen süreçte ABD'nin ve Batı dünyasının gördüğü en temel gerçeklik şu olmuştur: Ortadoğu'nun kültürel ve sosyal gerçekliğine yabancı, ondan uzak iktidarların, egemen güçlerin toplumlar üzerindeki meşruiyetini sürdürmesi zordur. Özellikle Batı'yı taklit eden, onun modernist değerlerini esas alan iktidar blokları artık toplum tarafından benimsenmemekte, toplumlara yabancılaştığından toplumların tepkisini almakta, bu da ABD'nin dayandığı işbirlikçi iktidarların varlığını sürdürmesini zorlaştırmaktadır. Bu açıdan 20. yüzyıldaki dış destekle ayakta kalan iktidar bloklarının, özellikle de kapitalist modernist sistemin değerlerini alan ve onların maketi olan iktidar bloklarının meşruiyetlerinin kalmadığı görülmüştür. Bu gerçeklik ABD ve kapitalist sistem açısından Ortadoğu toplumlarının sosyal ve kültürel yapısından uzak olmayan, ama kendilerine işbirlikçilik yapacak ve kapitalist modernizmin değerlerine islami kimlik ve söylem altında Ortadoğu'ya taşıracak kesimlerin iktidara getirilmesini gerekli kılmıştır. Ancak böyle işbirlikçi siyasal islamcı güçlere dayanarak Ortadoğu'da yaşayacaklarını anlamışlardır. Arap Baharı'ndan sonra ABD'nin, Avrupa'nın işbirlikçi siyasal islama destek vermesi bu nedenledir.

Siyasal islamcıların tabii ki köklü bir tarihleri vardır. İslam, tek tanrılı dinler içinde kısa sürede devletçi, iktidarcı bir karaktere bürünmüştür. Hıristiyanlıktan, yahudilikten ve diğer dinlerden çok erken iktidarla tanışmıştır. Zaten dört halife döneminde de bu iktidar mücadelesi belirli düzeyde ortaya çıkmıştır. Ancak iktidarcı, devletçi siyasal islamın kendini açık hissettirdiği dönem Emeviler dönemidir. Özellikle Şam merkezli Arap egemen sınıflarına dayanan kesimler islamı kendi çıkarlarının, kendi iktidar arzularının bir aracı yapmışlardır. Kerbela da aslında iktidar islamıyla kültürel islamın ilk büyük kavgasının gerçekleştiği yerdir. Daha doğrusu iktidar islamın kültürel islamı katlettiği yerdir. Kerbela'da Ehlibeyt'in katledilmesi, Şam merkezli iktidar olmak isteyen tüccar kesimlerin islamın "yeni sahipleri" haline gelmesi bunu ifade etmektedir. Tarih içinde de islam önemli oranda siyasetin aracı haline getirilmiştir. Emevilerden Abbasilere, Osmanlılara, hatta İran'daki imparatorluklara kadar bir siyasal islam gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu açıdan iktidar islamcılığın tarihsel olarak çok köklü dayanakları bulunmaktadır.

AKP ABD'nin taşeronudur

Bu açıdan siyasal islam olgusu yeni bir durum değildir. Kapitalist modernite ve Batı'nın, yine kapitalist modernitenin bir versiyonu olan reel sosyalizmin desteklediği iktidarlar döneminde siyasal islamcılar geriletilmiş gibi gözükse de, sürekli bir iktidar arzusu, isteği içinde oldukları ve bunun mücadelesini verdikleri de bir gerçektir. Hatta bazı ülkelerde zaman zaman mevcut iktidar blokları içinde yer de almışlardır. Siyasal islamcıların yeniden canlanmaya başladığı dönem ise soğuk savaş dönemidir. Reel sosyalizm ile ABD'nin başını çektiği Batı bloğu arasındaki mücadele döneminde Sovyetler Birliği'nin sınırındaki islam ülkeleri ve Sovyetler Birliği içindeki islam toplulukları soğuk savaş mücadelesinin bir parçası haline getirilmiştir. Bu yönüyle NATO Türkiye, İran, Pakistan, Afganistan ve Araplar içinde belirli islamcı güçleri desteklemiştir. Komünizm karşıtlığı üzerinden çeşitli islami çevrelerle, özellikle iktidar hevesi ve hırsı içinde olan islami topluluklarla ilişki içine girmiştir. Onları Sovyetlere karşı yürütülen siyasal, sosyal ve kültürel mücadele içinde kullanmaya çalışmışlardır. Buna en somut örnek, Türkiye'de 1950'lerde geliştirilen komünizme karşı mücadele dernekleridir. Komünizme karşı mücadele dernekleri adı altında Türkiye toplumu Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtılmıştır. Böylelikle Sovyetler Birliği'nin güneyindeki islami topluluklara dayanan ülkelerde sosyalizmin gelişmesini, etkili hale gelmesini engellemeye çalışmışlardır. Türkiye'de de, Arap dünyasında da, Afganistan, Pakistan ve İran'da da böyle antikomünist bir yeşil kuşak yaratmayı hedeflemişlerdir. Sovyetlerin güneyinde yeşil kuşak projesiyle Sovyetlerin yayılmasını engelleme, sınırlama, gerektiğinde bunları Sovyetler Birliği'ne karşı kullanma stratejisi izlenmiştir. Bu stratejisinin gereği ABD Arap dünyasında da birçok islami grupla, islami çevreyle ilişkilenmiş, onları işbirlikçisi, hatta ajanı konumuna getirmiştir. Bu açıdan ABD'nin siyasal islamcılarla ilişkisi eskilere dayanmaktadır. Arap halklarının ayağa kalkışıyla birlikte bu ilişkilerini kullanarak bu uyanışı kendi çıkarları doğrultusunda, kendine işbirlikçilik yapacak iktidar bloklarını hakim kılmada değerlendirmeye çalışmaktadır.

Türkiye'de siyasal islamcılarla ilişki daha planlı bir biçimde sürdürülmüştür. 1980 askeri darbesiyle birlikte siyasal islamın devlet içine alınması konusunda yeni bir dönem başlamıştır. Bunun tamamen ABD'nin Türkiye ve bölge planlarıyla bağı vardır. Türkiye ABD'nin NATO'daki müttefikidir; Ortadoğu'daki en büyük işbirlikçisidir. ABD 1990'ların başından itibaren Ortadoğu'ya aktif müdahale etme süreci başlatınca bölgedeki en büyük işbirlikçisi olan Türkiye'de siyasal islamcı bir gücü iktidara getirerek bölgedeki müdahalesine dayanak oluşturmuştur. Ortadoğu'ya kapsamlı bir müdahale sırasında Türkiye'nin istikrarlı olması ve kendi politikalarına destek vermesi stratejik değerdedir. Bu nedenle Ortadoğu'ya Irak üzerinden müdahale etmeden önce Türkiye'de ciddi rahatsızlıkların olmaması, islami çevrelerin örgütlenerek ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesine zorluk çıkarmaması için Türkiye'de bir siyasal islamcı gücün iktidara getirilmesini önemli görmüştür. Bunun sonucu Ecevit hükümeti dağıtılarak AKP iktidarının önü açılmıştır. Eğer Irak'a müdahale sürecinde iktidarda AKP hükümeti olmasaydı Türkiye çok karışırdı. Türkiye üzerinden islamcı çevrelerin ABD'ye karşı tepkisi gelişirdi. Böylece Türkiye Irak'a müdahale sırasında ABD'ye kolaylık sağlayan değil de zorluk çıkaran bir ülke konumunda olurdu. Türkiye'de işbirlikçi siyasal islamcı bir iktidarı destekleyerek ABD'nin bölgedeki müdahalesine Türkiye'den gelecek tepkilerin önünü almıştır. Tepkilerin önünü aldığı gibi müdahalede Türkiye'yi çok rahat kullanmıştır. ABD askerlerinin Türkiye üzerinden müdahale edilmesi mecliste onaylanmamış olsa da Türkiye Irak müdahalesinde işgalci güçlere en fazla destek veren ülke konumunda olmuştur. Böylece toplumdan ve islami çevrelerden gelen tepkileri engellediği gibi, onları sistem içileştirmiştir. AKP hükümeti bu konumuyla devrimci demokratik güçlerin ABD'nin Ortadoğu müdahalesine tepki göstermesinin de önünü almıştır.

Ecevit hükümetten niye düşürüldü, niye ölüme sürüklendi sorularının cevabı nettir. Ecevit'in öldürülmesiyle birlikte ABD'nin bölgedeki taşeronu olacak AKP iktidarının önü açılmıştır. Çünkü Ecevit duruşuyla, tutumuyla ABD'nin bölgedeki müdahalesine zorluk çıkarabilirdi. Dikkat edilirse Ecevit hükümetinin düşürülmesinde en başta da MHP kullanılmıştır. Çünkü MHP birçok bağla ABD'ye bağlıdır; ipleri ABD'nin elindedir. Her ne kadar onlar kendilerini dış güçlerin karşıtı ve hiç kimseye bağlı değil gibi gösterse de gerçek bu değildir. MHP'nin ilk kuruluşundan itibaren CIA'nın denetiminde olduğu, yine MİT üzerinden CIA tarafından kontrol edildiği bilinmektedir. Bu yönüyle de Ecevit hükümetinin düşürülmesinde esas olarak MHP'ye rol verilmiştir.

ABD AKP hükümeti şahsında tarihindeki en önemli işbirlikçi iktidarı bulmuştur. Zaman zaman aralarında bölge politikaları konusunda kimi sorunlar çıksa da ABD bölgeye müdahalesinde AKP iktidarını önemli düzeyde kullanmıştır. Her ne kadar ABD Türkiye ile İsrail arasında çıkan bazı sorunlardan rahatsız olsa da, Türkiye'nin Arap dünyasında belirli düzeyde etkili olmasını

kendi çıkarına gördüğünden bunu ciddi bir sorun yapmamıştır. Eğer Türkiye ile İsrail arasındaki kimi sürtüşmeleri ABD çok ciddi sorun yapmamışsa bunun nedeni, kendi politikaları doğrultusunda Türkiye'yi kullanmasına bu imajın yardım etmesidir. Nitekim bazı çevreler Türk devletinin İsrail'le girdiği ağız dalaşının bilinçli yaptırıldığını söylemektedir. Hatta AKP hükümetinin İsrail'e yönelik bu söyleminin arkasında bir ABD oyunu olduğu iddia edilmektedir. Bu iddianın doğru olup olmadığı konusunda bir şey diyemeyiz, ama AKP iktidarının İsrail'le girdiği bu sürtüşmeden sonra daha fazla ABD işbirlikçiliği yaptığını, ABD'nin politikalarına daha fazla endekslendiğini biliyoruz.

AKP'nin İran'la ilişkilerinin bozulması, NATO füzelerini Türkiye'ye yerleşmesi, Suriye ile kavgalı hale gelmesi, Hamas'ın giderek ABD'nin politikalarını gözeten bir siyasi güç haline gelmesi ABD'nin AKP'yi nasıl kullandığını göstermektedir. Yine Türkiye'nin NATO'nun Libya'da ne işi var dedikten bir hafta sonra NATO'nun saldırı üssü haline gelmesi, AKP hükümetinin tamamen ABD'nin bölgedeki taşeronu haline geldiğini kanıtlamaktadır.

AKP bugün Türkiye'de kapitalist modernizmin has temsilcisi haline gelmiştir. Erbakan dönemindeki o radikal siyasal islamcı karakterini kaybetmiştir. Erbakan döneminde siyasal islamcılar toplumsal ve kültürel olarak, siyasal ve ekonomik değerler olarak belirli düzeyde kapitalist modernizme karşı bir tutum gösteriyorlardı. Şimdi AKP tamamen kapitalist modernizmin ajanı haline gelmiştir. AKP döneminde kapitalist modernist değerler Türkiye'ye daha fazla yerleşmiştir. Bir islamcı yazarın dediği gibi AKP'liler kapitalizme abdest aldırmışlardır. Artık türban ya da islami figürler tamamen bir biçime dönüştürülmüştür. Nitekim türbanlı ya da tesettürlü denenler en lüks arabalara sahipler, en pahalı elbiseleri giymektedirler. Artık eşarpları da gömlekleri de tesettür olarak giydikleri de markadır. Öyle islami toplumun insanlarının inançları dolayısıyla giydiği sade elbiseler değildir. Bugün AKP'nin tabanıyla üst kesimi arasında büyük bir uçurum vardır. AKP toplumu dağıtan bireyciliği ve çıkarcılığı geliştiren bir siyasal güç haline gelmiş bulunmaktadır. Kapitalist modernitenin iki yüzyıldır Ortadoğu'da yapamadığını, yine Türkiye'de tam başaramadığını şimdi siyasal islamcılar eliyle yapmaktadır. Buna en somut örnek Türkiye'deki AKP iktidarıdır. AKP bu rolü sadece Türkiye'de değil, bütün Ortadoğu'da oynamak istemektedir. Ortadoğu'ya kapitalist modernist değerlerin taşıyıcılığını, ajanlığını ve siyasal olarak da taşeronluğunu yapmaya soyunmuştur.

ABD AKP eliyle Ortadoğu'ya kendi değerlerini sokmak isterken, Türk devleti de, AKP de, yeni yetişen burjuvazi de ABD'nin bu politikaları üzerinden Ortadoğu'yu siyasal, ekonomik olarak fethetmeye çalışmaktadırlar. Dün Osmanlı'nın kendi gücüyle girip fethetmeye çalıştığı Ortadoğu'yu şimdi ABD'nin taşeronluğu temelinde fethetmek istemektedir. Kendi başına Ortadoğu'yu fethetme gücü gösteremeyen Türkiye bugün ABD ve Batı ajanlığıyla, taşeronluğuyla bunu hedeflemektedir.

AKP hükümetinin zaman zaman Filistinlilere sahipleniyor gibi gözükmesi, İsrail'e tepki göstermesi, Ortadoğu halklarının islami duygularına seslenmesi tamamen Türkiye'de yeni yetişen burjuvazinin ya da yeşil renge boyanmış kapitalist modernizmin AKP hükümetinin bu söylemiyle, bu üslubuyla Ortadoğu'ya girmek istemesini ifade etmektedir. AKP'nin ve Erdoğan'ın söylemlerinin esası Arap dünyası ve Ortadoğu halklarına karşı kullanılan bir psikolojik savaşı ifade etmektedir. Kendi yüzünü gizleyip toplumları aldatarak bölgeye egemen olmanın önünü açmaya çalışmaktadır. Tarihte bu hep silahlarla yapılırdı, silahlı güç esastı, ama bugün ABD de, Avrupa da toplumlara giderken ideolojik, kültürel saldırısıyla gitmektedir. Kuşkusuz gerektiğinde silahlı gücünü kullanmaktadır. Zaten silahlı gücüyle, siyasi gücüyle toplumlar ve ülkeler üzerinde baskı kurmaktadır. Buna dayanarak da ideolojik, kültürel değerleriyle yol açıp ülkeleri, toplumları fethetmeye çalışmaktadır. Bugün de AKP hükümeti kimi ekonomik ve siyasi imkanlarıyla tüm Ortadoğu'yu fethetmenin peşindedir.

Ortadoğu en tehlikeli saldırıyla karşı karşıyadır

Suriye ise Türkiye'nin bu politikaları açısından stratejik öneme sahiptir. Zaten Suriye'nin bu stratejik önemi nedeniyle daha düne kadar sıfır sorun diyerek İran'la, Suriye'yle kol kolayken, hatta iki devlet tek hükümetten söz edilirken ABD'nin bölgede yeni düzeni kurmada ısrarlı olduğunu görünce hemen çark etmiştir. ABD'nin Suriye'ye yönelik saldırısında öncülük yapmak istemiştir. Nasıl ki Osmanlı imparatorluğu 1517 Ridaniye Savaşı'yla Suriye'nin kapılarını açmış, Suriye üzerinden bütün Arap dünyasını kontrol etmişse, Türkiye de aynı ayak izlerinden giderek Ortadoğu'yu kontrol etmeyi hesaplamaktadır. Bu defa ABD desteğiyle kendine göre siyasal ve ekonomik olarak Suriye'yi kontrol edip bu kapıdan girerek bütün Arap dünyasını fethetmeyi etmeyi hedeflemektedir. Bir yönüyle Türkiye ABD'ye, Batı'ya benden daha iyi taşeron bulamazsınız, benim üzerimden bütün Ortadoğu'yu fethedebilirsiniz; böylelikle hem siz hem biz Ortadoğu'nun bütün değerlerini birlikte sömürebiliriz, demektedir. Türkiye açıkça ABD'ye; Ortadoğu dünyasını kendi siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik egemenliğinize alabilirsiniz; bundan beni de yararlandırırsanız ben de sizin bölgedeki taşeronunuz olarak bu egemenliğinizin sürmesine çok büyük destek veririm, demektedir. Bugün Türkiye bir taraftan NATO'nun parçası olarak ABD'nin bölge politikalarının taşeronluğunu yürütürken, diğer taraftan da tarihinden gelen egemenlikçi kültür ve Osmanlı zihniyetiyle yeni Osmanlıcılık biçiminde, ama dış güçlerin desteğiyle kendini Ortadoğu'da etkin kılmaya çalışmaktadır.

Bu durum, Batı'nın, kapitalist modernitenin yeni Haçlı Seferleri yaparak son iki yüzyılda fethedemediği Ortadoğu'yu bu defa içten Türkiye gibi bir ajanla ve Arap dünyasındaki kimi siyasal islamcı işbirlikçileriyle Ortadoğu'yu teslim alması anlamına gelmektedir. Binlerce yıldır Batı'ya karşı direnen bir Ortadoğu kültürü gerçeği vardır. Yine direnen Ortadoğu değerlerine islamın çıkışıyla birlikte yeni kültürel değerlerin eklenmesi bu direnişin bugüne kadar sürmesini sağlamıştır. Şimdi kapitalist modernite Türkiye'deki siyasal islamcı işbirlikçisine dayanarak bu direnişi kırmak istemektedir. Bu açıdan Ortadoğu tarihindeki en tehlikeli saldırıyla karşı karşıyadır. Tarihinde hep direnen, teslim olmayan Ortadoğu bu defa direncini içten kırmak isteyen çok tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıyadır. Dıştan bir türlü kırılamayan bu saldırı,Türkiye'nin taşeronluğu ve kapitalist modernitenin türevi olan, kapitalist modernitenin yeşile boyanmasını ifade eden kimi işbirlikçi siyasal islamcılarla gerçekleştirilmek istenmektedir.

Gelinen aşamada AKP'ye de, AKP'ye benzeyen Arap dünyasındaki işbirlikçi siyasal islamcılara da islamcı demek mümkün değildir. Onlara atfedilen islamcılık onların bütün özelliklerini örten bir kavram olmaktadır. Bu açıdan bundan sonra şimdiye kadar işbirlikçi siyasal islam olarak tanımladığımız bu kesimlere yeni bir ad vermek gerekmektedir. Bunları yeni bir kavramla ifade etmek daha doğrudur. Kesinlikle artık islamla alakaları kalmamıştır. İslama saldırı olan, islamı fethetmeye yönelen, kültürel islamın direncini kırmaya yönelen ve bu konuda kapitalist modernizmin en büyük ajanı olan kesimlere artık işbirlikçi de denilse islamcı denilebilir mi? Kültürel islamı yok etmeyi hedefleyen, bu saldırıların içinde yer alanlara islamcı denilebilir mi? Bu açıdan bunlara modernizmin Ortadoğu toplumları içindeki ajanları biçiminde uygun bir tanımlama bulmak, bunların gerçekliğini ifade etmek açısından daha doğru olacaktır.

Ortadoğu'da oynanan oyunun bir parçası da siyasal islamın şii ve sünni kanatlarının birbirine düşman edilmesidir. Bugün Ortadoğu'da şialık ve sünniliğin karşı karşıya getirilme durumu da kapitalist modernizmin bir oyunu olarak görmek gerekiyor. Her ne kadar sünni iktidar güçleriyle şii iktidar güçleri arasında tarihsel olarak bir kavga olsa da bugünkü karşı karşıya getirmenin arkasında kapitalist güçleri vardır. Bu tarihsel kavgayı kışkırtıp bunun üzerinden Ortadoğu'da egemenliğini sürdürmek istemektedir.

Kuşkusuz sünni dünya içinde çeşitli kesimler sünniliği kendi iktidarlarının ideolojik aracı haline getirmişlerdir. Böylelikle devletler kurmuşlar, imparatorluklar kurmuşlar ve toplumlar üzerinde egemenliklerini bu ideolojik araçla sürdürmeye çalışmışlardır. Yine İran'da da Farslar şialığı kendi iktidarlarının ideolojisi haline getirmişlerdir. Artık şialık Fars egemenlerinin bölgede hakimiyet kurmalarının ideolojik aracıdır. Toplumları egemenlik altında tutmanın aracıdır. Şialığa inanmış toplumları ayakta tutmak, onları etkilemek için Fars egemenleri şialığı temel bir ideolojik kurum olarak kullanmaktadırlar. Bu açıdan hem sünni islam dünyasında hem şia islam dünyasında sünniliği ve şialığı iktidar aracı olarak kullanan, bu yönüyle birbirlerine karşı bir mücadele içinde olan güçler vardır. Tarih içinde Ortadoğu üzerindeki Arap-Fars kavgası aslında şia-sünni kavgasına dönüşmüştür. Daha sonra bu kavgaya Türk devleti de girmiştir.

Türk devleti de sünniliği kendi iktidar ideolojisi haline getirerek, halifeliği İstanbul'a taşıyarak kendi egemenliğine, bölgede yayılmasına bir ideolojik araç olarak değerlendirmiştir. Osmanlı'nın bunu yaptığın biliyoruz, şimdi bunu AKP yapmak istemektedir. Nasıl ki Osmanlı 1517'de Ridaniye Savaşı'nı kazanıp ondan sonra Mısır'a gidip orada halifeliği alarak sünni islamın bulunduğu tüm alanları fethetmişse, şimdi de sünni islamın hamisi olmaya soyunup Suriye kapısından girip bu hedefe ulaşmak istemektedir. Suriye'de İhvan-ı Müslim'i ve diğer siyasal islamcı kesimleri desteklemesi, sünniliği önümüzdeki dönemde bölgede yayılmasının ideolojik aracı haline getirmek istemesiyle ilgilidir. Bundan sonra sünniliğin hamisi olma gibi pozisyonunu sürdürecektir. Nitekim şimdi Irak'ta da bir nevi sünnilerin hamisi olması rolüne soyunmuştur. Öyle ki sünni islamın hamisi olma rolüyle Güney Kürdistan'ı bile kontrol etmeye çalışmaktadır. Güney Kürdistan'daki bir kısım sünni partilerin bizzat Türkiye tarafından finanse edilip desteklendiği bilinmektedir. Güney Kürdistan'daki sünniler içinde Türkiye, Suudi Arabistan ve İran'ın mücadele ettiği görülmektedir. İran her ne kadar şia mezhebinden olsa da kimi sünni çevreleri de etkilemeye çalışmaktadır. Türkiye'de Hizbullahçıları kontrolünde tuttuğu gibi.

Türkiye'nin oyunu bozulmalı

Ortadoğu'da önümüzdeki dönemde bir şia-sünni çekişmesinin yaşanması beklenebilir. ABD ve çeşitli güçler bunu körükleyeceklerdir. Zaten ABD ve çeşitli dış güçler Ortadoğu'daki bütün çelişkileri körüklemeyi, bunun üzerinden politika yürütmeyi bir tarz haline getirmişlerdir. şii-sünni çekişmesini kışkırtarak, Kürt sorununu çözümsüz bırakarak ortaya çıkan çatışmalardan yararlanmak ister. Nerede bir çatışma kaynağı varsa oraya el attıkları bilinmektedir. Şia-sünni çekişmesinin de tarihsel kökleri olduğundan bu farklılığın her an kışkırtılmaya ve bunun üzerinden de dış güçlerin kendilerini etkili kılmak istemesi yaşanabilir. Bu yönüyle mezhep çelişkilerinin gündeme getirilmesi tehlikelidir. Buna karşı kesinlikle tutum alınması gerekmektedir. Hiçbir toplum, Araplar, Kürtler, Türkler, Farslar bu oyuna gelmemelidir. Artık Ortadoğu'da barış isteniyorsa, huzur içinde yaşanmak isteniyorsa dış güçlerin kışkırtmalarına gelmemek kadar, farklılıkları kabul etmek de önemlidir. Sünnilerin şiileri, şiilerin sünnileri kabul etmesi gerekiyor, Türklerin Kürtleri, Farsların Kürtleri kabul etmesi gerekiyor. Özcesi Ortadoğu'daki farklılıkların temel demokratik haklarını kabul eden bir siyasal yaklaşım benimsemeye ihtiyaç vardır. İşte o zaman dış güçlerin Ortadoğu'da kullanacakları hiçbir malzemesi kalmaz. Farklılıkları kabul eden bir demokratik zihniyet kesinlikle Ortadoğu'da barışın ve huzurun gelişmesine hizmet eder. İster etnik farklılıklar olsun, ister dinsel farklılıklar olsun, ister kültürel farklılıklar olsun, Ortadoğu halkları da artık bunları zenginlik olarak görüp olduğu gibi kabul etmelidir. Onların farklılıklarından gelen doğal haklarını, özgünlüklerinin özerkliklerini kabul ederek Ortadoğu'nun barış, özgürlük ve demokrasi coğrafyası haline getirilmesini sağlamak gerekmektedir. Artık bu yaklaşıma sahip olmadan Ortadoğu'da huzuru, demokrasiyi ve barışı getirmek mümkün değildir.

Ortadoğu halkları dış güçlerin bu tür farklılıkları kışkırtma politikasını görerek doğru politikayı benimsemelidirler. Türkiye'nin yaptığı gibi dış güçlerin desteğini alarak farklılıkları ezmek ya da dış güçlerin desteğini alarak Suriye, İran, Irak ya da başka güçler karşısında güç kazanmaya çalışmak Ortadoğu'ya ne huzur ne barış ne de demokrasi getirebilir. Bu açıdan tüm toplumların Ortadoğu'daki mezhep çatışmalarına cesaret vermemeleri ve bu tür politikaların içinde olmamaları gerekir. Kim dinleri iktidarlarının ideolojik aracı haline getirirse, buna dayanarak kendini yaşatacağını sanırsa tuzağa düşmüş olur. Bugün belki bazı avantajlar elde edebilir, ama yarın bu kullandığı araç nedeniyle çok ciddi sorunlarla karşılaşır.

Bu açıdan Türkiye'nin sünniliğin hamisi olması, böylelikle sünni toplumları kışkırtması oyunun da bozulması gerekir. Türkiye kesinlikle dış güçlerin bölge politikalarını kendi açısından değerlendirerek bölgede etkinliğini arttırmak istiyor. Sünniliğin hamisi olursam Irak'ta etkili olurum, Suriye'de etkili olurum, Ortadoğu'da etkili olurum diye düşünüyor. Bu çok tehlikeli bir politikadır. Dinin iktidara araç haline getirilmesi, yayılma aracı haline getirilmesi aslında dinlere yapılan en büyük saygısızlıktır, hakarettir, saldırıdır. Zaten AKP hükümeti sadece iktidar aracı ve sömürü için dini kullanmaktadır. Yoksa şu andaki siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel zihniyetiyle islamiyeti içten fetheden, bütün islami değerleri yok etmeye yönelik Batı'dan gelen yeni Haçlı Seferlerinin ajanı ve taşeronu konumundadır. Kültürel islamı korumak açısından da islamı iktidarın ve bölgede yayılma aracı olarak kullanmak isteyen Türkiye gibi güçlerin karşısında olmak gerekir. Tarih içinde Ortadoğu'da oluşmuş toplumsallılığı ve bunun yarattığı değerleri kapitalist modernitenin ajanlığını yaparak ortadan kaldırmak isteyenleri islam olarak da görmemek gerekir, sünni islamın hamisi olarak da görmemek gerekir. Sünnilik de yapıyor dememek lazım. Aslında bunların yaptıklarının tümü sünniliği de, şialığı da, onların kültürel değerlerini bitirmeye yönelik bir ajan faaliyetidir. Özcesi bunları toplulukların inançlarını sömüren, ama dinin –ister sünnilik olsun ister şialık olsun– kültürel değerlerini ortadan kaldırmaya yönelik kapitalist modernite ajanları olarak görmek ve tutum almak gerekir.

Orta sınıfın geriye çeken tutumları ve bunları giderme yöntemleri

İnsanlar farklı düşüncelere sahip olurlar. Her insanın yaşamdan edindiği tecrübe, karşılaştıkları olaylar, insanları olay ve olguları farklı değerlendirmeye götürür. Bunun yanında tecrübe dışında insanlığın daha sonraki yüzyıllarda gelişen eğitimler de insanların düşüncelerini derinleştirir. Eğitimin karakterine göre olaylara farklı yaklaşımlar gösterebilir. Bunlar insanın doğasına uygun ve toplumsal çeşitliliğin getirdiği düşünce zenginliğidir. Bu düşünce zenginliğiyle toplumun yaşamı daha zenginleşir ve kaliteli hale gelir. Ancak insanların olaylar konusunda çok köklü düşünce ve yaklaşım farklılıklarına sahip olmasının altında esas olarak farklı toplumsal kesimlerden gelmeleri yatar. Farklı sınıflar farklı düşünürler, olay ve olguları farklı ele alırlar. Özellikle de sınıf, devlet ve iktidar gerçeğinin ortaya çıkması ve toplumlar üzerinde egemenlik kurmasıyla birlikte düşüncelerde köklü farklılaşma da ortaya çıkmıştır. Egemen sınıfların olaylara-olgulara bakışıyla ezilen toplulukların ya da egemenlik ve sömürü ilişkileri içinde olmayan kesimlerin olaylara-olgulara bakışı farklılaşmıştır. Kuşkusuz dünya tarihi geçmişte çok belirtildiği gibi sadece sınıflar arası mücadele tarihi değildir. Ayrıca sınıflaşma dışında kalmış etnik toplulukların sınıf, şehir, devlet ve iktidardan uzak yaşamaları da insanlık tarihinin önemli bir bölümünü oluşturur. Sınıflaşmanın yaygınlaştığı ve derinleştiği dönem ise kapitalist modernist çağdır. Günümüzde sınıflaşma ve sömürü, insanlığın hücrelerine kadar ulaşmıştır. Yoksa insanlık tarihinin önemli bir zaman diliminde, önemli bir coğrafyasında topluluklar önemli sınıf farklılıkları yaşamadan yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

Sosyal farklılıklar, sınıf farklılıkları, inanç farklılıkları, hatta cins farklılıkları insanların düşüncesine tarih boyunca yansımıştır. Bu yönüyle tarih yazımı da farklılaşmıştır. Egemenlerin yazdığı tarih onların sömürüsünü, baskısını meşrulaştırıp toplumlar üzerinde egemenlik kurmasını sağlarken, ezilenlerin ya da baskı ve sömürüyü yaşamamış toplumların olaylara ve olgulara bakışı farklı olmuştur. Ezilenlerin de, sınıflaşmaya uğramamış toplulukların da olayları değerlendirme yaklaşımı vardır. Her ne kadar egemen sınıflar yazılı tarih açısından kendilerini hakim kılmak istemişlerse de sözlü tarih içinde ezilenlerin, etnik ve dinsel toplulukların kendi tarihlerini, olayları ve olguları kendi sosyal konumlarından bakarak değerlendirdikleri açıktır.

Kürdistan tarihinde de farklı toplumsal kesimlerin farklı düşünceleri, olayları farklı ele alışları yaşanmıştır. Kürt tarihinde sosyal farklılıkların derinleşmesi diğer topluluklara göre daha az olmuştur. Kürtler yakın zamana kadar daha çok da aşiret toplulukları olarak yaşamışlardır. Kürtlerin geneli açısından bu söylenebilir. Aşiret toplulukları içinde aşiret ileri gelenlerinin olaylara-olgulara bakışı belirli düzeyde farklı olsa da sınıf ve sosyal bölünme çok derin yaşanmadığı için, bu düşünme ve tutum farklılıkları diğer topluluklardaki kadar olmamıştır. Aşiret reisleri, ileri gelenleri de belirli düzeyde kendi toplumsal sistemini kurmak ve ilişkileri korumak için oluşmuş belirli toplumsal değerlere göre hareket etmişlerdir. Kendilerini bu toplumsal değerlere göre hareket etmeyi zorunlu görmüşlerdir. Tabii ki Kürtlerde şehir yaşamı içine giren, devletle ilişkilenen kesimler de olmuştur. Zaten Kürtler bunlara "bajari" demişlerdir; kendilerinden görmemişlerdir. Şehirleşme demek, devletle buluşmak demektir. Sınıflı toplumun ilişkileri içine girmek demektir. Bu açıdan şehirdeki Kürtlerin olaylara bakışı daha da farklılaşmıştır. Kendi konumlarını meşrulaştıran, işbirlikçiliklerini meşrulaştıran, şehirde yaşayan sosyal farklılıkları meşrulaştıran bir düşünce yapısına sahip olmuşlardır. Bu sosyal farklılıkları meşrulaştırma temeli üzerinde de kendilerinin işbirlikçiliklerini toplum üzerindeki üstünlüklerini meşrulaştıran bir zihniyete, bir yaklaşıma sahip olmuşlardır.

İşbirlikçilik farklı bir karakter kazanmıştır

Sınıf farklılaşmalarını bütün toplumlara ve bütün alanlara yayan kapitalizmle birlikte Kürt toplumundaki farklılaşmalar, farklı düşünmeler giderek derinleşmiştir. Her ne kadar kapitalist modernizm öncesi de Kürt toplumu içindeki sosyal farklılıklar, sosyal bölünmeler olay ve olgulara bakışta farklılıklar ortaya çıkarmış olsa da, esas olarak kapitalist modernitenin kendisini hissettirdiği dönemden sonra Kürt egemenleriyle Kürt toplumu arasında, yine kapitalizmin etkisiyle ortaya çıkan orta sınıfla diğer kesimler arasındaki düşünce farklılıkları giderek kendini ortaya koymaya başlamıştır. Kapitalist modernitenin belki de insanlığa ve topluluğa yaptığı en büyük kötülüklerden biri, iktidar anlayışını neredeyse her köye, her aileye ve her bireyin içine sokması, derinleştirmesi olmuştur. Kuşkusuz aşiret reisliği, ağalık, beylik de bir iktidardır. Erkek egemenlikli zihniyetin kadın üzerindeki otoritesi de, egemenliği de, kültürü de bir iktidar zihniyeti taşır. Kapitalist modernitenin girmesiyle birlikte milliyetçilik ve iktidarcılık eğilimi, Kürt toplumu içine de belirli düzeyde sokulmuştur. Yine kapitalist dönem öncesi olan işbirlikçiler farklıydı, kapitalizmin ulus-devlet dönemindeki işbirlikçiler farklı bir karakter kazanmıştır. Kapitalist modernite öncesi işbirlikçilik daha çok siyasi temelde olurken, kapitalizmin ve ulus-devlet anlayışının her yere hakim olma yaklaşımı nedeniyle işbirlikçilik sosyal ve kültürel düzeyde de gelişmiştir. Önceki dönemdeki işbirlikçilik de Kürt sosyal yapısı ve kültürel yapısı esas olarak korunmaktadır. Bu açıdan Kürt egemenlerinin işbirlikçiliğinin feodal dönemdeki özellikleri, yerini farklı bir işbirlikçilik karakterine bırakmıştır.

Bu işbirlikçilik, özellikle de 20. yüzyılda iki biçimde gelişmiştir. Birincisi, uluslararası güçlerle girilen işbirlikçiliktir. İkincisi, ulus devletin Ortadoğu'ya hakim olmasıyla birlikte oluşan Türk, Fars, Arap ulus-devletçikleriyle girilen ilişkidir. 20. yüzyılda uluslararası sistemle bölgesel hakim güçler Kürtlerin inkarına ve Kürtleri ulus devlet içinde yok etmeye dayalı bir siyasal statüko kurmuşlardır. Bu durum Kürt işbirlikçiliğinin karakterini giderek Kürtlerin yok edilmesine yardımcı olan, Kürtler üzerindeki inkar ve imha siyasetinin yerel ayağı haline gelen konuma düşürmüştür. Ulus devlet o kadar acımasız ve sert politikalar izlemiştir ki, Kürt toplumunu fiziki ve kültürel soykırıma uğratırken, işbirlikçiliğe de ancak bu fiziki ve kültürel soykırım politikasının parçası olursa yaşama şansı tanıyacağını ortaya koymuştur. Bir nevi 20. yüzyılda ortaya çıkan Kürt işbirlikçiliği kendini Kürtlükten uzaklaştırarak, Kürt toplumunu yok eden politikalarının yerel ayağı olarak Kürt soykırımının çok önemli bir parçası haline gelmişlerdir.

Bu durum sadece Kürt egemenlerinin, feodal ya da kompradorların duruşlarını ve ilişkilerini değil, kapitalizm gelişimi ortamında ortaya çıkan memur, esnaf, zanaatçılık ve küçük işletme sahiplerinden oluşan orta sınıf gerçeğini de şekillendirilmiştir. Kürdistan'a giren kapitalizm ortamında Kürt işbirlikçiliği yeni bir karaktere bürünürken, orta sınıf da tamamen işbirlikçi ve sisteme hizmet eden bir durumu yaşamıştır. Hem dışarıdan gelen kapitalizm ortamında geliştiklerinden hem de mevcut ulus devletçi güçler çok baskıcı olduğundan ve sisteme hizmet etmeyenlere yaşam hakkı tanımadığından orta sınıf ve küçük burjuva dediğimiz kesimler iradesiz, güçsüz ve tamamen sistemin ideolojik-politik hedefleri doğrultusunda çalışan topluluklar olmaktan kurtulamamışlardır. Bu nedenle de dünyanın başka yerlerinde ortaya çıkan kimi küçük burjuva ve orta sınıf hareketler gibi bazı yönleriyle kendi gerçeğine sahip çıkan, kendi kimliğiyle, kültürüyle, değerleriyle güç olmak isteyen bir sınıf konumundan uzak olmuşlardır. Kürt küçük burjuvası ve orta sınıfı devlete karşı duracak, ulus-devlete karşı mücadele ederek, kendi ulusal varlığı ve kimliğiyle güç olma karakterini ortaya koyacak bir iradeye sahip olamamıştır. Zaten tarih içinde belirli bir işbirlikçi karaktere sahip olan ve kapitalist modernist çağda da bu karakterini siyasal işbirlikçilik yanında sosyal ve kültürel işbirlikçilikle ulus-devletin Kürt'ü yok etme politikasının parçası olan egemen sınıflar kendi toplumunu savunacak, hatta kendi toplumu üzerinde egemen olma gücünü de gösterecek durumda değildir. Bu da orta sınıf ve küçük burjuva kesimlerin karakterinin şekillenmesinde önemli etkide bulunmuştur.

Orta sınıfın güç olma karakteri yoktur

Belki Güney Kürdistan'daki egemen kesimlerin bir iktidar mücadelesine girdiği, kendi bölgesinde iktidar olma mücadelesi verdiği söylenebilir. Barzani hareketinin böyle bir karakteri olduğundan söz edilir. Kürt egemen sınıfına soyunduğu, Kürt egemenlerinin temsilcisi olmak istendiği söylenir. Bugüne kadar da Kürtler üzerindeki egemenlik iddiasını Güney Kürdistan'daki bu kesimler sürdürmektedir. Ama bunları da uluslararası güçlerle ilişki çerçevesinde, uluslararası güçlerin desteğiyle buna soyundukları bilinmektedir. Bu yönüyle de uluslararası güçlerin bölge politikalarının bir parçası olarak kendilerini Kürt toplumunun üzerinde egemen kılmak istedikleri görülür. ABD'nin, İsrail'in, Avrupa'nın Güney Kürdistan'daki Kürt egemen sınıfla ilişkilerinde böyle bir özellik görmekteyiz. Ancak bu uluslararası güçler bölgede politika yaparken Kürtleri değil de, esas olarak Fars, Türk ve Arapları esas almaktadırlar. Bu nedenle Kürtlerle ilişkisi Fars, Türk, Arap egemen sınıflar gibi bölgede etkili kılan bir konumda tutma ve ilişkilerini çerçevede sürdürme değil de, diğer bölge ülkelerini kendilerine bağlama konusunda elinde tuttukları bir araçtan öteye gidememektedir. Kürt egemenleri de Kürt toplumundan koptuklarından dolayı, kendi toplumuna dayalı bir güç olma durumları da söz konusu değildir. Bırakalım Kürt egemenlerini, orta sınıf ve küçük burjuva denen kesimler bile kendi toplumsal gerçekliklerinden uzak olduklarından, topluma dayalı bir güç olma karakterleri yoktur. Bu nedenle egemen Kürt sınıfları hem uluslararası güçler hem de bölge ülkeleri karşısında tamamen güçsüz konumu yaşamaktadırlar. Bu nedenle politikaları çoğu zaman Kürt halkının özgürlük ve demokrasi karşıtı konuma düşmektedir. Kendi konumlarını korumak için uluslararası ve bölgesel güçlerin politikasının parçası olmaktadırlar. Bu da tabii özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren, kendisini özgür ve demokratik bir toplum yapmak isteyen Kürt halkı ve özgürlük mücadelesi veren hareketler açısından ciddi bir olumsuzluk teşkil etmektedir.

Kürt orta sınıfı ve küçük burjuvası - burada orta sınıf derken kapitalizmle tanışmış, üretim faaliyetine yönelmiş kimi kesimleri kastediyoruz- 1970'lerde bu sınıflar belirli Kürt örgütleri kurmaya tevessül etmiş ve bu yönlü adımlar atmış olsalar da belirttiğimiz sosyal ve sınıfsal karakterleri nedeniyle Türk devletine karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütecek bir iradeye kavuşamamışlardır. Bu nedenle de böyle mücadele edecek bir örgüt gerçeğini ortaya çıkaramamışlardır. 1970'li yılların dünya, bölge ve Türkiye koşullarında kısmi bir gelişme gösterseler de biraz ulusal değerlerine ve kimliğine sahiplenme gibi bir yaklaşım içine girmek isteseler de 12 Eylül darbesi gelip de ulus-devletçi, kültürel soykırımcı katı politikalarını ortaya koyunca tamamen silinmişlerdir. Bunlar çıkışlarında da Türk devletinin kültürel soykırımına, ulusal yok etme saldırısına karşı mücadele edecek, bu gücü ve iradeyi gösterecek konumda değillerdir, güçsüzdürler. Kendilerinde herhangi bir güç görmemektedirler. Bu nedenle Türk devleti biraz güç gösterdiğinde hepsi dağılmışlardır, bitmişlerdir. Kuşkusuz bu örgütlerin içinde gerçekten iyi niyetli, ulusal ve toplumsal değer-

"Kapitalist modernitenin belki de insanlığa ve topluluğa yaptığı en büyük kötülüklerden biri, iktidar anlayışını neredeyse her köye, her aileye ve her bireyin içine sokması, derinleştirmesi olmuştur. Kuşkusuz aşiret reisliği, ağalık, beylik de bir iktidardır. Erkek egemenlikli zihniyetin kadın üzerindeki otoritesi de, egemenliği de, kültürü de bir iktidar zihniyeti taşır"

lerine sahiplenmek isteyen bireyler de, kesimler de vardır. Ama örgüt zihniyeti, anlayışı ve örgütü oluşturan öğelerin esas karakteri düşünüldüğünde Türk sömürgeciliği karşısında güç ve irade gösterecek konumdan yoksundurlar. Bu nedenle 12 Eylül'le birlikte orta sınıfa dayanan, belirli Kürt egemenleriyle ilişkisi olan bu hareketlerin tümü kısa sürede bitmiş, tasfiye olmuşlardır.

12 Eylül karşısında bu hareketler tasfiye olunca, halkın, yani ezilen ve devlete bulaşmamış kesimlerin, Kürtlüğü özsel olarak var eden kesimlerin örgütlü gücü haline gelmiş PKK, 12 Eylül'e karşı hem zindanlarda hem de dışarıda direnmiştir. 12 Eylül askeri darbesine karşı teslim olmama, mücadeleyi yeniden başlatma, özgürlük mücadelesini geliştirme kararını ve iradesini 12 Eylül ortamında da sürdürmüştür. Nitekim çok yıl geçmeden 1984 15 Ağustos'unda gerilla hamlesini başlatarak, Türk devletine karşı direneceğini göstermiştir. 15 Ağustos 1984 hamlesi siyasi sömürgeciliğin ve kültürel soykırımın kabul edilemeyeceği ve buna karşı direnileceğinin ilanıdır. Türk devletine karşı "sen kendini ne kadar güçlü görürsen gör, Kürtleri yok etmek için hangi yöntemi kullanırsan kullan sana karşı direneceğiz, kölece ve onursuzca yaşamaktan ve her gün ölmektense onurluca direnmeyi" ortaya koymuştur. Nitekim Kemal Pir'in Diyarbakır zindanlarında şehadete giderken "ben yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum" demesi, PKK'nin Türk devletine karşı direnme gerçeğini en özlü biçimde ifade etmiştir.

Birçok kesim tarafından 1984 15 Ağustos hamlesinin kısa sürede tasfiye olacağı söyleniyordu. Özellikle de Kürt egemen sınıflarıyla ilişkili, yine orta sınıfa dayanan 1980 öncesi ortaya çıkmış örgütlerin artıkları, uzantıları Kürt Özgürlük Hareketi'nin kısa sürede tasfiye olacağını iddia etmişlerdir. Kendi ruh hallerini Kürt Özgürlük Hareketi'nin kısa sürede tasfiye edileceği biçiminde değerlendirmeyle ortaya koymuşlardır. Bu, onların iradesiz, Türk devletine karşı direnilmeyecek biçimindeki zihniyetlerinin, yargılarının ya da kırılmış iradelerinin dışa vurumudur. Kürt Özgürlük Hareketi tüm baskılar ve ağır saldırılar karşısında zorlanmasına rağmen gerilla direnişini de daha sonra serhıldanlarla ortaya koyduğu gibi toplumsal mücadeleyi de yükseltmiştir.

1990'lara gelindiğinde Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi, bu orta sınıfları da etkilemiştir. Kendilerinin yapamadığını, güç getiremediğini PKK gerçekleştirmiştir. Bu açıdan 1990'lardan sonra kendi zihniyetlerini, geleceklerini, amaçlarını PKK'de, PKK'nin mücadelesinde gerçekleştirebileceklerini görmüşlerdir. PKK'nin yürüttüğü mücadelenin etrafında toplanmaya başlamışlardır. Kürt Özgürlük Hareketi bütün yoksulları, ezilenleri sürüklediği gibi, onları örgütleyip harekete geçirdiği gibi, orta sınıfları da kendi etrafında toplamaya başlamıştır. Kendilerinin iradi gücü olmadığından, kendilerine güvenleri bulunmadığından dolayı ayrı bir mücadele gücü ortaya koyacak durumda değillerdir. Böyle olunca da küçük burjuvazi, yine kapitalizm ortamında küçük işletme sahipleri, kapitalizmin gelişmesinden belirli düzeyde yararlanan orta sınıflar da Kürt hareketinin siyasal mücadelesi içinde yer almaya başlamışlardır. Hatta 1990'lardaki mücadelenin yükselişiyle birlikte "Kürdistan'a PKK hakim oluyor, ezilenler hakim oluyor, Kürdistan PKK'nin ve ezilenlerin, geniş toplumsal kesimlerin eline geçiyor" kaygısıyla büyük bir istekle, orta sınıf da bu hareketin içinde yer almıştır.

Orta sınıfların PKK'ye akışı

1992-93-94 dönemlerinde orta sınıfın Kürt Özgürlük Hareketi içinde yoğun bir akışı olduğunu görmekteyiz. Hatta öyle ki, birçok yerde kraldan çok kralcı geçinerek, biraz da imkanlarına dayanarak toplum içinde öne çıkmaya, toplusal örgütlenmelerde kendilerini önde göstermeye başlamışlardır. 1993-1994 yıllarında erken iktidar hastalığı dediğimiz anlayış biraz da bu zeminden beslenmiştir. Orta sınıf Kürt Özgürlük Hareketi'nin etkili olduğu her yerde kendini daha fazla yurtsever göstererek, mücadele içine girerek, aktifleşerek, kendi imkanlarını da seferber ederek ortaya çıkan bu büyük hareket içinde etkili olmaya çalışmıştır. Ancak 1993-94'le birlikte Türk devleti çok şiddetli saldırı geliştirip, faili meçhul cinayetler ve çok yönlü saldırılara yönelince kendilerini herkesten önce geri çekmişlerdir. Mücadelenin yükseldiği süreçte harekete doğru yoğun bir akış gösterirlerken, neredeyse her tarafı ele geçirmek için büyük bir çaba gösterirlerken, saldırıların ağırlığı karşısında kendilerini önemli düzeyde geri çekmişlerdir. Orta sınıf bir yandan iktidar hevesiyle "Kürdistan elden gidiyor, biz geride kalmayalım" diyerek aktif bir biçimde mücadele içinde yer almak isterken, hatta emek vermiş esas kesimleri geriye doğru itip öne geçerken, 1992'de başlayıp daha sonra da devam eden devletin şiddetli baskı ortamında erkenden kendini koruma ve kurtarma hesabı içine girmişlerdir.

Belki Türk devletinin ağır saldırıları altında serhıldan gerilemiştir. Gerillanın bazı alanlarda gerilemesi söz konusu olmuştur. Ancak Kürt Özgürlük Hareketi Kürt toplumunu etkilemeye ve siyasi gücünü arttırmaya devam etmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi sadece Kuzey'de değil, Doğu'da, Güney'de, Batı'da, Avrupa'da Kürtler üzerindeki etkinliğini arttırarak sürdürmüştür. Özcesi Kürt Özgürlük Hareketi'nin gelişimi durdurulamamıştır. Bu yönüyle orta sınıf yine Kürt Özgürlük Hareketi içinde yer almaya devam etmiştir.

Orta sınıfın çeşitli dönemlerdeki kendine göre tutumları vardır. 1990'daki yükseliş tutumlarıyla, 1994'te Türk devletinin yürüttüğü kirli savaş sonucu serhıldanların gerilemesi dönemindeki tutumları çok çok farklı olmuştur. Orta sınıfın tutumunun farklılaştığı en önemli süreçlerden biri de Önder Apo'nun uluslararası komployla yakalandığı süreçtir. Tabii ki Önder Apo'nun hareketin başında olduğu süreçte Kürt Özgürlük Hareketi bütün ezilen kesimleri ve topluluklları etrafında sürüklediği gibi, orta sınıflar ve çeşitli kesimler de bu hareketin müttefiki ve dostları haline gelmiştir. Kürt Halk Önderi onları da bu mücadeleye hizmet eder konumda tutmuştur. Onlar da Kürt halkı Kürdistan özgürlüğünü kazanırsa, Kürdistan'da Kürtlerin kendi kendini yönetme hakkı ortaya çıkarsa kendilerinin de bundan yararlanabileceğini düşünmüşler, mücadelenin belirli kurumlarında, belirli alanlarında yerlerini almışlardır. Önder Apo'nun yakalanmasıyla birlikte orta sınıfın yaklaşımlarında çok önemli değişiklikler ortaya çıkmıştır. Bu iki biçimde ortaya çıkmıştır. Birincisi; örgüt içinde, ikincisi de; örgütün etrafındaki orta sınıf dostları, ittifakları arasında ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun yakalanmasından sonra bir kısım dostlar, orta sınıf diyebileceğimiz belirli kesimler "Apo yakalandı, siz bu mücadeleyi yürütemezsiniz, biz daha iyi yürütürüz, bizim imkanlarımız daha fazla, biz daha akıllıyız, biz dünyayla daha ilişki kurabiliriz, bu işleri yönetme işini daha yürütebiliriz, bizim böyle bir geleneğimiz de var" demişlerdir. Orta sınıfın önemli bir kesimi Kürt egemen sınıflarla ilişkilidir. Hatta onların çocuklarıdır. İşte bunlar Önderliğin yakalanmasından sonra hareketin kendilerine bırakılmasını istemişlerdir. Önder Apo'nun yakalanmasını örgüt dahil, ortaya çıkan bütün imkanların orta sınıfın ve Kürt egemen sınıflarının ele alması açısından bir fırsat olarak görmüşlerdir.

Diğeri ise içte olmuştur. Önder Apo'nun yakalanmasıyla birlikte "dünya koşulları değişti, artık biz de dünyaya ayak uyduralım" diyerek, bu hareketin ideolojisini, politikasını beğenmeyip bunu değiştirmek isteyen ve bu temelde örgüte egemen olmayı amaçlayan bir orta sınıf eğilimi ortaya çıkmıştır. Bu eğilimi etkileyen dış güçler de bulunmaktadır. Diğer yandan da orta sınıf Kürt Özgürlük Hareketi'nin onlarca yıldır yürüttüğü mücadele sonucu toplumun ayağa kalktığını, toplumun önemli bir güç birikiminin ortaya çıktığını görmüş ve kendisinin de artık Türk devletine karşı bir siyasal mücadele yürütebileceğine inanmıştır. Ortada muazzam bir halk gerçekliği vardır, direnen bir halk gerçekliği vardır. Yurt ve halk sevgisi gelişen, kendi kimliğine sahip çıkan bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Öte yandan bu halk gerçeğinin örgütü vardır, kurumları vardır, bir mücadele geleneği vardır. 1970'lerde, 1980'lerde kendisinde böyle bir örgüt kurup mücadele etme gücü gösteremeyen ve bu nedenle PKK'nin içine gelenler Önder Apo'nun yakalanmasıyla birlikte onlarca yıllık mücadelenin birikimiyle kendilerinin de bu işi yürütebileceğini, kendilerinin de artık Kürdistan'da örgütlü bir güç olarak söz sahibi olacaklarını düşünerek örgüt içinde harekete geçmişlerdir. 1999 yılında kaçan Yılmaz, Küçük Zeki, Doktor Süleyman gibiler aslında bir orta sınıf eğilimdir. Egemen güçlerin desteğine özellikle de YNK'ye dayanarak PKK'nin üzerine konmak ve böylelikle Kürdistan'da gelişen bütün değerleri orta sınıfın egemenliği ve hizmetine veren bir yaklaşımla hareket etmişlerdir. Onların Önder Apo'nun yakalanmasından sonraki bu ilk kaçışları böyle değerlendirmek gerekiyor. Bunu hem düşünsel olarak ifade etmişlerdir, hem de anlayışları ve yaşamlarıyla ortaya koymuşlardır. "Önder Apo'nun düşünceleriyle ya da eski düşüncelerle mücadele etmenin zamanı geçti, kendimizi değiştirelim derken, bunu mücadele eksikliklerimizi giderelim, daha etkili mücadele edelim biçiminde değil, bağımsızlıkçı, özgürlükçü, iradeli çizgiyi bırakarak çeşitli güçlerle işbirliği yapıp bir şeyler elde edelim" biçimindeki orta sınıf gerçekliğini ortaya koymuşlardır.

Uluslararası komplo ve uluslararası komplonun Kürt Özgürlük Hareketi üzerinde yarattığı baskı ortamında orta sınıf bir taraftan örgütten koparmaya yönelirken, diğer taraftan örgütün yaklaşımlarını bozmaya, gevşetmeye, kendi çizgisine getirmeye çalışmışlardır. Daha sonra bunu daha sistemli bir biçimde Ferhat-Botan tasfiyeciliği dediğimiz dönemde görmekteyiz. Onlar da bir orta sınıf eğiliminin temsilcileri olarak ortaya çıkmışlardır. Özellikle de uluslararası komplonun yarattığı baskıyı orta sınıf düşüncesini, eğilimini, ideolojisini PKK'de hakim kılarak, uluslararası güçlere ve Kürt işbirlikçiliğine dayanıp örgüt içinde güç olacaklarını düşünmüşlerdir. Bu nedenle de Önder Apo'nun Kürt Özgürlük Hareketi'nin özgürlükçü ve demokratik çizgisi yerine, teslimiyetçi, işbirlikçi bir çizgi ortaya koymuşlardır. Aslında uluslararası komplo karşısında iradeleri kırılan kesimler olarak belirtmek gerekir. Bunların bir kısmı toplumun alt kesimlerinden, ezilen kesimlerinden gelmektedir, ama uluslararası komployla bunların iradesi kırılmıştır. İradeleri kırılınca da Kürt egemen sınıflarının ve orta sınıfların eğilimi içinde yer almışlardır. Yani irade kırılmaları teslimiyete, bu da Kürt Özgürlük Hareketi dışındaki orta sınıf ve egemen sınıf eğilimlerle bütünleşmeye götürmüştür. Bunların eğilimi hemen Kuzey Kürdistan'da Kürt demokratik siyaseti içinde yankısını bulmuştur. Çeşitli kesimler hemen bu tasfiyeci eğilimle ilişkilenmeye, onun etkisiyle hareket etmeye yönelmişlerdir. Bu yönüyle Kürt demokratik siyasetindeki orta sınıf eğilimi hemen örgüt içindeki bu parçalanmanın bir parçası olarak kendisini ortaya koymuştur.

Orta sınıf eğilimlerinin örgüt içinde ve dışında bu kadar cesaretlenmesinde ABD'nin bölgeye müdahalesi ve Güney Kürdistan'da KDP ve YNK'nin etkisi de bulunmaktadır. Özellikle de KDP'nin ağırlıklı olduğu bir Kürt bölgesinin ortaya çıkmasıyla birlikte bu güçler kendilerine bir dayanak bulmuşlardır. Örgüt içindeki ve Kürt demokratik hareketi içindeki orta sınıf ABD'nin bölgeye müdahalesiyle yaşanan bu gelişmeler çerçevesinde hemen Kürt egemen sınıflarıyla buluşmaya yönelmiştir. Kürt yoksullarının, ezilenlerinin özgürlükçü, bağımsızlıkçı irade ve tutumunu bırakıp geleceklerini işbirlikçi egemen sınıfta gören bir yaklaşım içine girmişlerdir. Bu yönüyle 2003'teki tasfiyecilik sonrasında Kürdistan'ın genelinde ortaya çıkan orta sınıf eğiliminde Güney'deki Kürt egemen sınıfına dayalı oluşumun etkisini özellikle görmek gerekmektedir.

Orta sınıfın 1990'lar ve yakın döneme kadar Kürt Özgürlük Hareketi içinde yer almasında Türk devletinin katı inkarcı politikalarının da önemli etkisi olmuştur. Türk devleti Kürt'ü tümden yok sayıyordu. Bırakalım Kürtlerin varlığını kabul etmeyi, Kürt'ten söz eden işbirlikçiliği de kabul etmiyordu. Bu açıdan orta sınıfın önemli bir kesimi Kürt Özgürlük Hareketi'yle birlikte hareket ediyordu. Çünkü Türk devleti inkarcı politikalarla hiç kimseye Kürtlük adına yaşam hakkı tanımıyordu. Ancak Önder Apo'nun yakalanmasından sonra Kürt Özgürlük Hareketi'nin artık tasfiye olacağını, bu nedenle Kürdistan'da toplumu Türk devletine bağlayan belli bir rehabilitasyon sürecinin yaşanması kanaatine varmışlar ve bu yönlü belirli politikalar tespit edip uygulamaya geçmişlerdir. Bu nedenle savaş dönemindeki sertlik politikaları bırakılarak, biraz yumuşak bir yaklaşım göstermek

> **"Uluslararası komplo ve uluslararası komplonun Kürt Özgürlük Hareketi üzerinde yarattığı baskı ortamında orta sınıf bir taraftan örgütten koparmaya yönelirken, diğer taraftan örgütün yaklaşımlarını bozmaya, gevşetmeye, kendi çizgisine getirmeye çalışmışlardır. Daha sonra bunu daha sistemli bir biçimde Ferhat-Botan tasfiyeciliği dediğimiz dönemde görmekteyiz"**

istediler. Ecevit-Yılmaz-Bahçeli hükümeti döneminde Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için sınırlı yumuşamaları ifade eden kararlar aldılar. Ancak bu iktidar blokları çok teşhir olduklarından Önder Apo'nun yakalanmasından sonra böyle bir tasfiyeyi gerçekleştirecek rehabilitasyonu yapacak güçte değildiler. Ama bunların teşhir olması, yıpranması, böyle bir rehabilitasyonu, yani Önder Apo'nun yakalanmasından sonra tasfiyeyi tamamlama gücünde değildiler. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'ni tümden tasfiye etmek isteyen güçler uluslararası güçlerin de eğilimini görerek AKP iktidarına destek verdiler.

Türkiye'deki hakim iktidar blokları, belki AKP iktidarını hemen desteklemeyebilirlerdi. Ama ABD'ye dayanmadan, ABD'nin bölge politikalarının parçası olmadan Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmenin mümkün olmadığını biliyorlardı. Bu açıdan mevcut dönemde dış güçlerin desteklediği AKP'yi kendi politikaları için de uygun gördüler. AKP üzerinden dış güçlerin desteğini almayı umuyorlardı. ABD, AKP'yi önümüzdeki dönemde izleyeceği Ortadoğu politikaları açısından hazırlıyordu. Ortadoğu'ya müdahale ettiğinde Türkiye'de İslam yüzlü işbirlikçi iktidarı kendisi için çok gerekli görüyordu. Öte yandan soğuk savaşın ortadan kalkmasından sonra Türkiye'de de kimi anlayış ve kurumlarda değişiklik yapma ihtiyacını duydular. Sermayenin serbest ve güvenli dolaşımını sağlayacak, yani toplumsal meşruiyeti güçlü olacak iktidarlara ihtiyaç duyulmuştur. Bu çerçevede AKP'nin iktidara getirilmesi uygun görülmüştür. Çünkü ABD Ortadoğu'ya köklü müdahaleler düşünmektedir. Böyle bir müdahale sırasında işbirlikçi siyasal İslamcı bir iktidar olursa bunun Türkiye'de kendisine yönelik muhalefeti zayıflatacağı, öte yanında böyle bir işbirlikçi İslamcı yüzü olan bir iktidarın desteğini alırsa bunun müdahalesine meşruiyet kazandıracağını da düşünmüştür.

İç odaklar ise AKP'nin demokrasi güçlerini ve Kürtleri aldatan bir rol oynayacağı düşündüğünden böyle bir iktidara onay vermişlerdir. Dolayısıyla sadece dış güçlerin değil, iç iktidar odaklarının da AKP'nin iktidara gelmesine onay verdiğini görmek gerekmektedir. Her ne kadar klasik iktidar blokları içinde bazı hizipler buna karşı çıksalar da, Türkiye 150 yıldır Batı'nın etkisinde, 50 yıldır NATO üyesi, yine kapitalizmin gelişmesi ortamında önemli bir burjuva sınıfının ortaya çıktığı bir ülkedir. Bu açıdan Batının öngördüğü projelere bazı hizipler karşı çıksa da güç getirmeleri mümkün değildir. Bu açıdan dış güçlerle çok yönlü bağı olan iktidar blokları AKP iktidarına onay vermişlerdir.

Tasfiyeciliğin bir ayağı Türkiye'ye dayanmaktadır

AKP, bu kendine demokrat, kendine Müslüman yüzüyle de kimi Kürtleri ve demokrasi güçlerini yanına alarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmeyi planlamıştır. Nitekim AKP'nin iktidar olmasından sonra orta sınıfa dayalı kimi Kürt kesimleri AKP'nin içinde yer almaya başlamışlardır. Hatta 2003'te çıkan Ferhat-Botan tasfiyeciliği bir nevi Kürtlerin AKP'si olma gibi bir misyon kendilerine biçmişlerdi. Zaten onlar da Refah partisi içindeki yenilikçiler onlar da kendilerine Kürt Özgürlük Hareketi içindeki yenilikçiler ismini vermişlerdir. Bu yönüyle AKP'nin belirli yumuşak söylemlerle orta sınıfı ve çeşitli kesimleri yanına alıp Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme yaklaşımı içinde olduğu daha o zaman görülmüştür.

PKK içindeki bu tasfiyeciliğin bir ayağı Türkiye'ye kadar dayanmaktadır.

AKP'nin kendine göre yumuşak söylemlerle Kürt Özgürlük Hareketi'ni mücadelesiz bırakıp tasfiye etme politikası izlemiştir. Ancak Kürt Özgürlük Hareketi içteki tasfiye hareketini bertaraf ettiği gibi, AKP'nin Kürt Özgürlük Hareketi'ni mücadelesiz bırakıp tasfiye etme politikalarını da aşarak 2004 yılında yeniden direnişe geçmiştir. İçte ve dışta geliştirilen tasfiye politikasına mücadeleyi geliştirmeyle cevap verilmiştir. Kuşkusuz Kürt Özgürlük Hareketi Önder Apo'nun ortaya koyduğu gibi Kürt sorununu demokratik siyasal yollardan çözmek istemiştir. Bu yönüyle en yumuşak yaklaşımları da göstermiştir. Ancak Türk devleti Kürt sorununu demokratik siyasal yollardan çözmeyi değil de, AKP gibi bir partiyi iktidara getirip Önderliğin esaret koşullarında Kürt Özgürlük Hareketi'ni tümden tasfiye etmeyi hesaplamıştır. Kürt özgürlük hareketi, 2003'te AKP hükümetine defalarca çözüm konusunda adım atma çağrılarında bulunmuştur. Israrlı yapılan bu çağrılara olumlu bir cevap verilmeyince, PKK 2004'te mücadeleyi tekrar yükseltme kararı almıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadeleyi yükseltmesiyle birlikte AKP hükümeti kısa sürede zorlanmıştır. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesini durdurmayı planlayan çeşitli arayışlar içine girmiştir. Kürt sorununun çözümünü değil de, Kürt Özgürlük Hareketi'ni bölmeyi, parçalamayı ve bu temelde sonuca ulaşmayı hedeflediğinden 2005 yılında Demirel, Çiller ve Mesut Yılmaz gibi Kürt sorununun varlığını kabul eden, hatta devletin geçmişte yanlışlar yaptığını söyleyen açıklamalarda bulunmuştur. 2006'da esas olarak da orta sınıf diyebileceğimiz çeşitli kesimleri araya sokarak, onları etkileyerek ateşkes önerisinde bulunmuştur. Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi de "belki bazı adımlar atabilirler ya da bazı adımları teşvik edebiliriz" düşüncesiyle bu çağrılara olumlu cevap vermiştir. Ama bir yıla yakın süren ateşkes süreci göstermiştir ki, AKP Kürt sorununu çözmeyi değil de, orta sınıfı ve çeşitli kesimleri etkileyerek, beklenti yaratarak, oyalayarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme politikası izlemektedir. Nitekim 2007 seçimlerinde birçok kesim "demokratikleşme adımı atabilir ve Kürt sorununu çözebilir" diyerek seçimlerde AKP'yi desteklemişlerdir. Ancak AKP Kürt sorununu çözmeyi değil, dış güçlerin desteğini alarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Nitekim çözüm için adım atmayı değil de, ABD'nin desteğini alarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme planları hayata geçirilmiştir. 2007'de 5 Kasım Erdoğan–Bush görüşmesinde ABD AKP'ye destek vereceğini söylemiştir. Erdoğan da Güney'deki federasyonu tanıma ve Türkiye içindeki Kürt orta sınıflarla ilişkilenip Kürt sorununda bazı yumuşamalar yapmaya söz vermiştir. Böylece o güne kadar kullanılmayan Kürt işbirlikçiliğini TRT 6, kimi üniversitelerde Kürtçe öğreten bölümler açarak kullanma politikasına yönelmiştir. TRT 6 gibi adımları Kürt sorununun çözümü açısından bir başlangıç, ilk adım olarak değil de, tasfiyeciliğin toplumsal zeminini genişleten, tasfiyeciliğe meşruiyet kazandıran, bu yönüyle tasfiye hareketini sürdürmenin argümanları olarak gündeme getirmiştir. Buna dayanarak Kürt orta sınıfı ve çeşitli kesimleri Kürt sorununu çözüyoruz yaklaşımı içinde yanına çekmek Kürt Özgürlük Hareketi'ni daraltıp tasfiye etmeyi hedeflemektedir.

Ancak özellikle Kürt orta sınıfına yönelik bu politikası, 29 Mart 2009 seçimlerinde başarısız olmuştur. 2007 seçimlerindeki oyları da alamamıştır. Kimi orta sınıflara, kimi kesimlere umut vererek, "Kürt sorununu ben çözerim, demokratik bir anayasayı ben yaparım" diyerek 2007 seçiminde belirli kesimlerin oyunu almış olan AKP, 2009'a kadar uyguladığı politikayla önemli oranda teşhir olduğu için 29 Mart yerel seçimlerinde ağır bir yenilgi yaşamıştır. AKP orta sınıftan bazılarını yanına çekmiş olsa da Kürt Özgürlük Hareketi hala orta sınıfı belirli düzeyde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin ittifakı konumunda tutmaktadır. Türk devletinin 29 Mart seçimlerinden sonra Kürt Özgürlük Hareketi'nin 13 Nisan'da ateşkes ilan etmesine rağmen 14 Nisan'da siyasi soykırım operasyonlarını başlatmasının bir nedeni de hem halkı sindirmek hem de orta sınıfı sindirerek mücadeleden koparmak, hatta mücadelesinin karşısına çıkarmaktı. Nitekim saldırıların önemli bir bölümü de orta sınıf denen politikacılara yönelik olmuştur. Onlar da baskı altında tutulmaya çalışılmışlardır. Onlara "PKK'nin politikasıyla, KCK'nin politikasıyla bu işler olmaz, onların politikasıyla bir yere varamazsınız, onların politikasıyla beraber olursanız zindanlara atılırsınız, ezilirsiniz, bu nedenle bu yoldan vazgeçin, bizim çizgimize gelin, yani biz ne dersek onu kabul edin" dayatması yapmaktadırlar. "İradeli ve özgür politika izleyeceğiz, kendi taleplerimizi kabul ettireceğiz, tutumundan vazgeçin; Türk devleti bunları kabul etmez, kendinizi Türk devletinin insafına bırakın. Eğer Türk devletinin insafına bırakırsanız, Türk devleti sizi devletin ekonomik, sosyal, kültürel imkanlarından yararlandırır" yaklaşımı göstermektedir. Zaten "Kürtlüğünüzü de inkar etmiyoruz. Kürtlüğünüzü inkar etmeden Türk devletinin imkanlarından yararlanabilirsiniz" biçiminde bir çizgiye çekmek için bu başta siyasal soykırım operasyonları olmak üzere baskılarını arttırmıştır. Türk devletinin siyasi soykırım operasyonlarından elde etmek istediği amaçlarından biri de budur.

Orta sınıf üzerinde havuç-sopa politikası

Siyasi soykırım operasyonlarıyla Kürt Özgürlük Hareketi'nin örgütlülüğünü dağıtmak, Kürt halkının iradesini kırmak isterken, diğer önemli bir amacı da; orta sınıfı Kürt Özgürlük Hareketi'nden koparıp, ona karşı çıkar hale getirmektir. Koparamadığını ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı çıkaramadıklarını da Kürt Özgürlük Hareketi'nin özgürlüğü ve demokrasiyi kazandıracak çizgisini geriye çeken ve mücadeleyi engelleyen bir konuma getirmek istemektedir. Türk devletinin özellikle 2009'dan sonraki politikalarının altında yatan temel gerçek, hem Kürt halkının iradesini kırmak, mücadelesini geriletmek hem de orta sınıfı mücadele karşıtı ya da mücadeleyi geriye çeken sağ çizgiye çekmektir. Yani mücadele çizgisini gevşetip bunlar vasıtasıyla orta yolcu bir çizgiyi hakim kılmak istemektedir. Hem Kürtlükten söz etmek, hem özgürlükten söz etmek, ama bunu da mücadeleyle değil de, Türk devletinin insafına bırakmak ya da pasif, etkisiz mücadele yöntemleriyle de sonuç alınabileceğini sanan orta yolcu sağcı, geriye çekici bir çizgiye getirilmek hedeflenmiştir. Türk devletinin arttırdığı saldırılarla özellikle de Kürt demokratik hareketi içinde böyle bir çizgi yaratmayı hedeflediği açıktır.

Dikkat edilirse, bir taraftan siyasi soykırım operasyonlarını sürdürürken diğer taraftan da sürekli açılımdan söz edilmektedir. Kürt sorununda bir şeyler yapılacağı beklentisi yaratılmaktadır. Bu bir yönüyle orta sınıf üzerinde hem havuç hem sopa politikasını yürütmektir. Kuşkusuz bu politika Kürt halkının tümüne de uygulanmaktadır. Ama AKP hükümetinin en önemli hedefi; orta sınıfı Kürt Özgürlük Hareketi'nin karşısına çıkarmak, onların işbirlikçiliğine dayanarak kendi yeni sömürgecilik ve kültürel soykırım politikalarını meşrulaştırmak ve sistemleştirmektir. Bu açıdan Kürtlükten söz etmeleri, Kürt sorununda "bir şeyler yapacağız" beklentisi yaratmaları orta sınıfı yanlarına çekmek istemeleriyle ilgilidir. Bir kısmını yanına çekme, yanına çekemediklerini ise etkileyerek Kürt Özgürlük Hareketi'ni mücadelesiz bırakan, geriye çeken konuma getirmek istemektedir. Dikkat edilirse Oslo görüşmeleri sürecinde esas olarak örgütle yapılan müzakere çerçevesinde bir oyalamayı yaratmayı hedeflemişlerdir. Kürt Özgürlük Hareketi de "belki devleti ve toplumu çözümü hazırlarız, AKP'yi de çözüme zorlarız" diye bu görüşmeleri yürütmüştür. Ancak bu görüşmelerden bir sonuç alınamamıştır. AKP'nin oyalama ve beklenti yaratma politikalarını bırakmadığı görülünce, buna karşı tutum alınmıştır. AKP ondan sonra bir taraftan saldırılarını arttırmış, diğer taraftan da görüldüğü gibi terörle mücadele, uzantılarıyla çözüm biçiminde yaklaşımlarla hala bir çözüm politikası varmış gibi bir beklentiyi canlı tutmaya çalışmaktadır. Bununla da orta sınıfa mücadeleyi esas alan "örgüte karşı çıkarsanız, ondan uzak durursanız sizinle de çözüm müzakereleri yaparız" mesajı vermektedirler. Saldırıların en fazla arttığı dönemde bile açılım sonlanmadı. "Açılıma devam edeceğiz" yaklaşımı bir yönüyle toplumu aldatmayken, diğer yönü de orta sınıfı Kürt halkının mücadeleyle, direnişle özgürlüğünü ve demokrasisini kazanma politikasını frenleyen ve geriye çeken konuma getirilmek istenmesidir. Türk devletinin yürüttüğü özel savaşın, psikolojik savaşın orta sınıfa yönelik böyle bir politik hedef taşıdığını da görmek gerekmektedir.

Orta sınıf mücadeleci bir karaktere sahip değildir, iradesi zayıftır. Bu bakımdan direnme gücünü gösteremez. Baskılar zaten bir yönüyle de bunların iradesini kırmaya yöneliktir. Onların direniş gücü olmadığı için, mücadele gücü olmadığı için baskı yapıldığı takdirde onların iradesinin kırılacağı, teslim alınacağı ve kendi politikalarına getirileceği hesabı yapılmaktadır. Türk devleti özellikle de Kürt egemen sınıflarının, Kürt orta sınıfının bu zayıf yanını, bu zayıf karakterini gördüğünden sürekli baskıyı arttırarak kendine göre bu kesimler üzerinde sonuç almayı düşünmektedir.

Orta sınıfı hem baskıyla hem de beklenti altında tutarak mücadeleyi geriye çeken bir pozisyona getirirken, diğer taraftan ekonomik imkanlarını da kullanmaktadır. Türk devleti geçmişe göre belirli ekonomik imkanlara sahip hale gelmiştir. Özellikle de bizim silahlı güçleri geriye çektiğimiz, mücadeleyi belirli düzeyde durdurduğumuz, ateşkesleri sürdürdüğümüz dönemde AKP hükümeti bölgesel konjonktürden de yararlanarak ekonomisini belirli düzeyde düzeltmiştir. Yine Güney Kürdistan'ın bütün gelirlerini kendisine çekerek, İran'la, Irak'la, Suriye'yle ticaretini geliştirerek, kendisini bu alanların ihtiyaçlarını karşılayan bir ekonomik merkez haline getirip belirli ekonomik imkanlara kavuşmuştur. Şimdi bu ekonomik imkanlarını da kullanarak Kürt işbirlikçiliğini, özellikle orta sınıfı kendi yanına çekmeye çalışmaktadır. Özellikle de günümüz dünyasında maddi imkanlarla insanları işbirlikçi yapmak, kendi yanına çekmek imkanları daha da artmıştır. Çünkü kapitalist sistem tüketiciliği, tüketim toplumunu bir kültür haline getirmiştir. İnsanları tüketim toplumunun bağımlısı durumuna sokmuştur. İnsanlar kapitalizmin bu tüketim materyallerini elde etmek için çokça çalışmakta ve bunlara ulaşmak için her yol ve yöntemi denemektedir. Amiyane deyimle tüketim maddelerine ulaşmak için insanlara kırk takla attırılmaktadır. Bu yönlü insanlar gerçekten zaaflı hale getirilmiştir. Kapitalizmin tüketim toplum gerçeğini amiyane deyimle öküze ot uzatıp boyunduruğa koşma gibi insanları tüketim toplumuna çekip sistemin kölesi haline getirmek olarak değerlendirebiliriz.

Bugün Kürdistan'da da insanlar tüketim peşinde koşmaktadırlar. Bu yönüyle de en fazla tüketmek isteyen, kapitalizmin nimetlerinden yararlanmak isteyen kesim de orta sınıftır, küçük burjuvalardır. Bunların bu yönlü hararetli ve doymaz eğilimleri vardır. Bu yönüyle Türk devleti ekonomik imkanlarını kullanarak kapitalist toplumun bu tüketici kültüründen yararlanıp insanları kendi sisteminin parçası yapmaktadır, işbirlikçisi yapmaktadır. Orta sınıfın devlet politikalarına yakınlaşması, radikal mücadele yürütmemesi, mücadeleyi geriye çekmesi, pasif olmasının bir nedeni de bu tüketici karakteridir. Aslında kapitalizm bir yönüyle de orta sınıf demektir; tüketen kesim demektir. Bunlar daha fazla sisteme bağlıdırlar. İşte Türk devleti ekonomik imkanlarını kullanarak bu kesimleri işbirlikçi yapmaya, bu kesimleri kendi politikalarının parçası yapmaya, bu kesimlere dayanarak da Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği ve kültürel soykırımı yeniden inşa etmeyi hedeflemektedir. AKP'nin bugün Kürdistan'da varlığını sürdürmesinin en önemli nedeni, bu orta sınıfa, bu çeşitli kesimlere dayanmasıdır. Bunlara sunduğu imkanlarla onları kendi politikasının parçası yapmaktadır. Kuşkusuz AKP toplumun dini hassasiyetlerini kullanarak da kendisine bir çevre edinmektedir, ama AKP'nin Kürdistan'da belirli düzeyde etkili olmasını sadece bununla izah etmek eksik kalır. Türk devleti ekonomik imkanlarını kullanarak, tüketen, tüketmek isteyen tüketici kesimi de kendisinin en önemli dayanak güçleri haline getirmiş bulunmaktadır.

Ne mücadeleyi bırakıyorlar ne geliştiriyorlar

Zaten üst ekonomik kesimler, iş adamları, büyük ticaret sahipleri AKP hükümetinin politikasını desteklemektedirler. Çünkü günümüz koşullarında Türk devletinin ekonomik imkanları bu kesimleri yanına çekme imkanı verdiği gibi, ekonomik mekanizmaları ve imkanları da elinde tuttuğundan istediği iş adamlarını de iflas ettirebilmektedir. Bu bakımdan ticaret sahipleri, iş sahipleri, çeşitli çevreler devletlerin ve hükümetlerin kuklası durumundadırlar; onların istediklerinin dışına çıkamazlar. Bu yönüyle Kürdistan'daki kimi iş adamlarının, ticaret sahiplerinin tam bir AKP çizgisinde politika izlemeleri kesinlikle kapitalizmin doğasıyla bağlantılıdır. Bu bakımdan onlardan farklı bir politika beklemek mümkün değildir. Zaten AKP ekonomik imkanlarını kullanarak işbirlikçi kesim yaratma ve siyasal sömürgeciliği Kürdistan'da yeniden örgütlemeye çalışmaktadır. Eskiden feodallere, ağalara dayanan işbirlikçilik şimdi esas olarak kapitalist ekonomi çarkının içine giren işbirlikçi kesimler vasıtasıyla yapılmaktadır. Bu yönüyle de işbirlikçiliğin karakterinde geçmişe göre değişiklikler yaşanmış bulunmaktadır.

Kürdistan'da orta sınıf gerçekten tam kendi karakterine uygun olarak ikili davranmaktadır. Geçmişte tamamen pasifti, iradesizdi. Kendi kimliği ve kültürüne sahip çıkacak düzeyde değildi. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesiyle orta sınıf da önemli düzeyde etkilendi. Kürt Özgürlük Mücadelesinin etkisine girdi. Kürt halkının kimliğini, kültürünü sahiplenen, bu yönüyle Kürtlerin kendi kendini yönetme hakkını savunan bir bilince ulaştı. Kürt toplumunun gücünü, örgütlenme düzeyini gördüğü için belirli bir yurtsever tutum içine girdi. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi bir yönüyle de bu küçük burjuva ve orta sınıfı da ayağa kaldırdı; onların da kırılmış iradesini biraz geliştirdi. Bu bir yönüdür. Ancak diğer yönü de Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi şiddetlendikçe, mücadele önemli bir düzeye

ulaştıkça Türk devletinin de buna karşı saldırıları artmakta; bu saldırılar karşısında da dayanacak gücü göstermektedir. Bir taraftan fiziki saldırılar, diğer taraftan psikolojik savaş altında mücadeleyi geriye çeken bir konuma sürüklenmektedir. Bu tür ortamlarda ne mücadeleyi bırakabiliyor ne de mücadeleyi geliştirme iradesini gösterebiliyor. Bir taraftan mücadelenin gelişmesiyle bundan etkilenmekte, diğer taraftan da baskı ortamında, saldırı ortamında tüketim toplumunun kültürünün etkisiyle mücadeleyi geriye çeken, pasifize eden, orta yolcu ve sağcılığı geliştiren bir tutum içine girmektedir. Bu biçimde de sistemden kopmayan, hatta sisteme belirli yönleriyle yardımları olan bir karakter ortaya koymaktadır.

Orta sınıfa bu karakterini bilerek yaklaşmak gerekir. Ondan, özellikle de mücadelenin zorlaştığı, keskinleştiği, devlet baskılarının arttığı dönemde çok fazla radikal tutumlar beklememek gerekir. Bu yönüyle Kürt orta sınıfından geçmiş dönemde dünyanın çeşitli yerlerinde görüldüğü gibi küçük burjuva radikalizmi, orta sınıf radikalizmi diyebileceğimiz yaklaşımları beklememek gerekir. Kaldı ki, günümüz dünyasında artık küçük burjuva orta sınıf radikalizmi çok azalmıştır. Geçmişte orta sınıfın, küçük burjuvazinin bu yönlü siyasal hamlesel çıkışları vardı, ancak günümüz dünyasında kapitalizmin tüketim toplumunu geliştirmesi ortamında ve kapitalizmin dünyada gelişmesiyle birlikte belirli imkanları ve tüketim maddelerini orta sınıfa sunma imkanları artınca radikalliği törpülenmiştir, zayıflamıştır. Bu açıdan orta sınıf ve küçük burjuva radikalizminin dünyada önemli düzeyde gerilediği bir ortamda her koşulda mücadelenin zor olduğu Kürdistan'da orta sınıftan radikal duruşlar ve tutumlar beklemek çok gerçekçi değildir.

Orta sınıfı en fazla etkileyen PKK'dir

Bu açıdan Kürdistan'da orta sınıfa yaklaşırken, orta sınıfın bu ikili karakterini değerlendirmek gerekir. Yani yurtsever yanlarını ve mücadelenin etkilediği yönlerini güçlendirmek, onun mücadelenin parçası haline getirmek isterken, onu mücadelenin parçası olarak tutmaya çalışırken, diğer yandan da serhildanı ve mücadeleyi geriye çeken, psikolojik savaştan etkilenen, toplumda beklenti yaratarak mücadelesizliğe yol açan, devlete karşı mücadele veren değil de ona kulağını veren yaklaşımlarını bilerek, mücadele öncülüğünün, mücadele tarz ve üslubunun orta sınıfın etkilerinden arındırılması gerekmektedir. Orta sınıfı hem özgürlük mücadelesinin yanında tutmak hem de orta sınıfın tutumları konusunda toplumu bilgilendirmek önemli görülmelidir. Orta sınıfın karakterinden gelen yaklaşımlarını bilerek onun tutumunun, ruh halinin mücadelenin tutumu ve ruhu haline gelmesini engellemeye çalışmak gerekmektedir. Çünkü orta sınıf ruh halini sürekli yansıtmaya çalışır. Zorlanan ruh halini, mücadeleyi geriye çeken ruh halini hep mücadelenin genel ruhu haline getirmeye çalışır. Hatta kendisini toplumun yerine koyarak, "toplumun ruh hali, toplumun beklentileri ve istekleri budur" gibi bir anlayışı toplumun özgürlük mücadelesine dayatmaya çalışır.

Orta sınıfı Kuzey Kürdistan'da AKP, yukarıda belirttiğimiz yol ve yöntemlerle ve kimi liberal ve kimi işbirlikçi Kürtler eliyle etkilemeye çalışırken, bunun dış dayanakları da vardır. Uluslararası güçler, ABD ve Batı da orta sınıfı etkilemekte ve onları Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı çıkarmaya çalışmaktadır. Onları Kürt halkı Özgürlük Mücadelesi verirken Kürt Özgürlük Mücadelesini geliştiren değil de, törpüleyen bir konuma sokmaya çalışmaktadır. Orta sınıfı en fazla etkileyen odaklardan biri de; Güney Kürdistan, özellikle de KDP'dir. Güney Kürdistan ve KDP, AKP ile işbirliği çerçevesinde Kürt halkının özgürlük mücadelesini geriye çekmeye çalışmaktadır. Sürekli "AKP iyidir, AKP bu sorunu çözecektir, AKP'nin Kürt sorununa yaklaşımı olumludur, Kürtler AKP'yi desteklemelidir" biçiminde mesajlar vermekte, bu mesajlar en fazla da orta sınıfı etkilemektedir. Güneyli siyasal güçlerin bu tutumları, orta sınıfın AKP'ye Türk devletine karşı duruşu zayıflatmakta, bu çerçevede de mücadeleyi pasifleştiren, geriye çeken orta yolcu, sağcı bir tutum içine girmelerini beraberinde getirmektedir. Bu yönüyle Güney Kürdistan'ın, KDP'nin Kürt Özgürlük Mücadelesini geriye çeken, pasifleştiren ve böylelikle AKP'yi rahatlatan bir konumda olduğunu görmek gerekiyor. AKP bugün hala belirli düzeyde rahatsa bu, Güneyli güçlerden aldığı destek sonucudur. Güneyli güçlerin verdiği destek, AKP'yi Kürdistan'da ve Türkiye'de rahatlatmaktadır. En son karşımıza çıkan Leyla Zana'nın söylemi aslında KDP'nin söylemidir. KDP yıllarca bunu söylemektedir. "Kürt sorununu çözerse AKP çözer, AKP iyidir" yaklaşımlarını bu defa da doğrudan kendisi değil de, Kürtler içinde tanınan kişilere söyletmektedir. Bu yönüyle Kürt halkının Özgürlük mücadelesini geriye çeken, beklenti yaratarak toplumu mücadelesizliğe sevk eden orta sınıfın AKP'ye kulak vermesini sağlayan etkenlerin başında, KDP ve Güney Kürdistan gerçeğinin görülmesi, toplumun bu konuda da bilinçlendirilmesi gerekmektedir.

Türk devleti Kürt halkının özgürlük mücadelesini geriye çekmek açısından çok yönlü politikalar sürdürmektedir. Beklenti yaratma, "Kürt sorununu çözeceğim" deme, ekonomik imkanlar sunma yanında baskıları da süreklileştirerek orta sınıfın iradesini zayıflatıp ya teslim alma ya da mücadelede sağcı, reformist, orta yolcu konuma çekmek istemektedir. Bu bir yönüdür. Kürt halkının özgürlük mücadelesini geriye çekmenin bir yönünü de yine siyasi soykırım operasyonları gerçeğinde görmekteyiz. Herhalde AKP ve emrindeki istihbarat birimleri, BDP içinde kim daha radikal, kim daha devlet politikalarına yatkın, il ve ilçe örgütlerinde kim toplumu sürüklüyor, kim daha etkili, kim toplumun mücadelesini geriye çekiyor, pasifleştiriyor, toplumun radikal mücadeleye geçmesinin önün alıyor gibi geniş bir alan çalışması ve analizleri yapmaktadırlar. Bunu BDP merkezinden tutalım, il ve ilçe yöneticilerine, sokaklara kadar irdeliyorlar. Bu konuda demokratik siyaset alanında olan bütün kesimleri masaya yatırarak, "kimleri zindana atarsak mücadele geriler" yaklaşımıyla hareket etmektedirler. AKP'nin yürüttüğü saldırıların böyle bir boyutu olduğunu da söylemek gerekir. Tabii bunu söylerken dışarıda kalanlar "AKP'nin adamlarıdır, devletin adamlarıdır" gibi bir şey demek istemiyoruz. Zaten AKP iktidarı dışarıda kalanlar hakkında kuşkular uyandırmak için çaba göstermektedir. Zaten bazılarının tutuklanmaması ya da bazılarının erken bırakılması, bu yönlü bir psikolojik savaşı da içermektedir. Bu açıdan kuşkucu yaklaşımlar içine girmek, Türk devletinin oyununa gelmek olur.

Ancak Türk devleti Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı bu kadar büyük bir savaş yürütüyorsa, her şeyi planlı yapıyorsa, o zaman tutuklamalarda belirli bir seçicilik yaptığının da görülmesi gerekir. Özellikle de içeri alınmayan, dışarıda tutulan kesimler de kendilerini gözden geçirebilirler. "Acaba neden bizi bıraktılar" diyebilmelidirler. Bu temelde de tarzlarını ve duruşlarını daha da etkili hale getirmelidirler. Kuşkusuz bunu şizofrenik bir duruma getirmek doğru değildir. Ne tutuklanmayan kişiler ne de başkaları böyle bir takıntıyla hareket etmelidirler. Ama etkili olanları, radikal olanları, toplumu sürükleyenleri, yeteneği olanları, becerisi olanları, toplumu etkileme gücü olanları içeri aldıklarını söylemek yanlış olmaz. Bu da serhıldanların geriye çekilmesinin başka bir boyutu olarak ele alınabilir.

Bütün bu gerçeklikler orta sınıfa karşı yeni ve doğru bir yaklaşımın göstermesini gerektirmektedir. Orta sınıfın konum itibarıyla baskılardan ve devletin psikolojik savaşından en fazla etkileneceği, sert mücadeleye dayanamayacağı, bu nedenle sert mücadele dönemlerinde geri çekilebileceği görülmelidir. Yine AKP'nin, Türk devletinin "sorunu siyasal ve barışçıl yöntemlerle çözeceğiz, Kürtlerin haklarını vereceğiz" gibi yoğun bir propagandayla bu kesimleri etkilemek istediğini de görmek gerekir. Bu açıdan tabii ki eğitim, ideolojik ve siyasal mücadeleyi geliştirmek ve toplumu bilinçlendirmek gerekir. Sadece toplumu değil, orta sınıf dediğimiz yurtsever kesimleri de aydınlatmak ve etkilemek gerekir. Onları da eğitimle, ikna ile doğru politikalarla, doğru yaklaşımlarla Türk devletinin, AKP'nin çeşitli söylemlerle onları etkileyip mücadeleyi geriye çeken konuma düşmelerinin önüne geçmek gerekir. Önemli bir kısmı gerçekten iyi niyetlidir, ama sınıf karakterleri, zihniyetleri bu tür etkilenmelere açıktır. Bunun bilinmesi gerekir. Orta sınıfa karşı tedbir almak lazım.

Sınıf karakteri boşuna demiyoruz, herkesin bir sınıf karakteri ve buna göre olaylara bir bakışı vardır. Tabii ki dünya sadece sınıf mücadeleleri tarihi değildir. Her şey sınıf anlayışıyla ya da sınıfa dayanarak izah edilemez ve sınıf anlayışıyla sorunlar çözülemez. Ama sınıfların da bir gerçek olduğunu bilmek, sınıfların da konumlarına göre düşünce yatkınlığı olduğunu, bazı eğilimlere daha yatkın olduğunu, bazı eğilimlere kapalı olduğunu görmek gerekiyor. Bu yönüyle orta sınıfın karakteri iyi analiz edilirse, onların düşman propagandaları, saldırıları karşısında etkilenmesinin önüne geçilir. Onların karakteri iyi bilinirse, onların karakterinde var olan zayıflıkları görüp, o zayıflıkları gidermek mümkün olur. Onları ikna ederken ya da onları eğitirken onların zayıf gerçekliklerini gösterip, bu konuda doğru tutum takınmalarını da sağlamak gerekir. Sadece "orta sınıf geriye çekiyor, sağcılaştırıyor, orta yolculuk yapıyor, AKP'nin politikalarına hizmet ediyor, kulağını AKP'ye veriyor, sürekli toplumu beklenti içinde tutuyor" yaklaşımları göstermek ve buna dayanarak itici yaklaşımlar içine de girmemek gerekir. Tabii ki beklenti yaratma, oyalama yapma konumuna çok düşüyorlar. Bu konuda gerçekten bir nevi devletin ve AKP'nin söylemlerinin Özgürlük Hareketi'ne ve Kürt toplumuna taşıma rolleri görüyorlar. Kuşkusuz Önderlikle görüşme olmadığı halde Kürt Özgürlük Hareketi'yle görüşme olabilir, el altında görüşme olabilir, AKP böyle saldırgan davranıyor, ama aslında bir çözüm politikası olabilir gibi gerçekliği değil de niyetlerini ortaya koyan ya da psikolojik savaşın yarattığı ortamdan etkilenen, onların yönlendirmesiyle hareket eden bir orta sınıf gerçeği vardır. Bu tür eğilimler ve ruh hali gerçekten Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve mücadeleyi zorlamaktadır, geriye çekmektedir. Bugün geriye çektiği gibi, yarın da geriye çekecek tutumlar gösterebilirler.

Öte yandan Türk devleti BDP içinde, Kürt hareketi içinde, Kürt toplumu içinde farklılıklar, ayrılıklar, bölünmeler yaratmak istiyor. Bu bölünmeleri de orta sınıf eliyle gerçekleştirmeye çalışıyor. Gerçeklere uymayan düşüncelerle Türk devletinin ve AKP'nin konumunu farklı gösteren, Özgürlük Hareketi ve yürüttüğü mücadele konusunda kuşku yaratan söylemleri, yaklaşımları tabii ki bu orta sınıf toplumun içine taşıyor. Orta sınıf bu tür safsataları BDP içine taşıyor, Kürt halkının eylemine, mücadelesi içine sokuyor. Bunların tabii ki hepsi gerçektir. Bunları görmek, bunlara karşı tedbir almak gerekiyor, bunlara karşı toplumu eğitmek gerekiyor. Ama buradan yola çıkarak dışlayıcı, sekter yaklaşımlar da doğru değildir. Zaten Türk devletinin amacı bu yurtsever orta sınıfı kesimi kendi yanına çekmek, böylelikle de buna dayanarak tasfiye politikasını ve çözümsüzlüğünü sürdürmek istiyor. Zaten çözümsüzlükte ısrar etmesinin en önemli nedeni, Kürtler arasındaki birliğin zayıf olmasıdır. "Eğer orta sınıfı yanıma çekersem, Kürt Özgürlük Hareketi konusunda kuşku yaratırsam çözümsüzlüğü sürdürürüm, buna dayanarak da tasfiye politikasını sonuca götürürüm" diye düşünüyor. Bu yönüyle tabii ki tasfiye politikasını da, çözümsüzlükte ısrar etmesini de, orta sınıfın zayıflıklarına, kararsızlıklarına, ikirciklerine dayandırıyor. Bunu tabii ki bilmemiz gerekiyor. Bu konuda tedbirli olmamız gerekiyor.

Ancak Türk devletini çözümsüzlükte ve tasfiye politikasında ısrar etmesini sadece orta sınıfın tutumuna ve Kürtler arası birliğin zayıflığına bağlamak da yetersiz bir değerlendirme olur. Kürt Özgürlük Hareketi'nin kadroları açısından da bu geçerlidir. Birçok kurumda kadro gerçekten Kürt halkının özgürlük mücadelesini kararlı yürütecek durumda değildir. Kadro da beklentili ruh halindedir. Baskılar karşısında zorlanıyor, bir an önce çözüm olsun diyor. Tabii ki herkes bir an önce çözüm istiyor; en fazla da Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi istiyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesini verenler ve Kürt halkı içinde kim bir an önce çözüm olmasını istemiyor ki? Ama Türk devletinin gerçeği dikkate alındığında çözüm politikası yok. Aksine tasfiye politikası ve çözümsüzlükte ısrar ediyor. Kürtleri yeni koşullarda siyasi egemenlik ve kültürel soykırım altında tutmak istiyor. Ama bir kısım kadromuz da bunu görmüyor. Devletin politikaları karşısında gaflet içinde ve zayıf yaklaşıyor. Mücadelenin zorlukları karşısında kendisini bırakıyor ya da mücadeleyi başarıya götürecek örgüt anlayışı, tarzı, üslubunda hareket etmiyor, gevşek davranıyor. Bu açıdan Türk devletinin çözümsüzlük politikalarına sadece orta sınıf değil, içimizdeki kadroların gevşekliği de zemin sunuyor. Bu nedenle Türk devleti kadro ve örgütteki bu zayıflığı görünce biraz daha yüklenirsem sonuç alır, tasfiye ederim diyor. Bu yönüyle de örgüt içindeki zayıflıklara da dayanıyor, bunların da görülmesi gerekir.

Bu açıdan mücadeleyi geriye çeken orta yolcu, pasif, sağcı her türlü yaklaşıma karşı tutum geliştirilmesi gerekir. Hem Kürt demokratik siyaseti içindeki orta sınıf kesimlere karşı tedbir almak gerekir, eğitmek gerekir hem de Kürt Özgürlük Hareketi'nin kurumları ve kadroları içindeki gevşekliklere, olumsuzluklara karşı "dur" denilmesi gerekir. Hatta en başta da Kürt Özgürlük Hareketi içindeki kadrolar, buna bağlı sempatizanlar doğru çalışmalı ki, doğru tutum içinde olmalı ki bu bütün toplumu, orta sınıfı da etkilesin. Orta sınıftaki zayıflığı bir yönüyle de kadrodaki zayıflığın yansıması olarak ele almak gerekmektedir. Orta sınıf eğilimleri de örgüt içindeki gevşekliklerden cesaret almaktadır. Bununla kendi eğilimlerine meşruiyet sağlamaya çalışmaktadır. Eğer gerçekten örgüt sağlam durursa, kadrolar sağlam durursa, duruşu sağlam olursa, politikasını, tutumunu, eylemini sağlam ortaya koyarsa bu harekete bağlı yurtsever orta sınıfı da önemli oranda etkileyecektir. Her ne kadar karakteri her zaman gevşemeye, sağa, geriye çekmeye müsait olsa da Kürt Özgürlük Hareketi'nin kadrolarının, kurumlarının sağlam, doğru tutum takınması karşısında onlar iki tercihle karşı karşıya kalacaktır. Ya düşmanın hareketimizi mücadelesiz bırakmayı hedefleyen, mücadeleyi geriye çeken yaklaşım içine gireceklerdir yada Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadeleyi geliştirmeyi sağlayan doğru tutumu içinde kalacaklardır. Eğer biz onlara gri alanlar, gevşeyeceği alanlar bırakmazsak, örgüt ve kadro olarak tutumumuz sağlam olursa biz orta sınıfın bu eğilimlerinin de geriletileceğini, onların serhıldanları ve mücadeleyi geriye çeken, pasifleştiren, bu yönüyle de devletin beklenti, oyalama yaratıp mücadelesiz bırakıp kendi politikalarını hakim kılma, sürdürme ve sonuçta da Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme politikalarının önüne geçileceğine inanıyoruz.

Özcesi mücadelenin zorlaştığı dönemlerde her zaman yanlış eğilimlerin ve gevşekliklerin ortaya çıkacağı görülmelidir. Orta yolcu, pasif, sağa çeken eğilimlerin gelişeceğini bilmek gerekiyor. Bunlar mücadelenin doğası gereğidir. Mücadele sertleştikçe bunlar ortaya çıkar. Bu bakımdan bunlardan şikayet edip "bunlar niye oluyor" demek yerine, bunları doğru yaklaşımlarla bertaraf etmek esas alınmalıdır. Eğitimse eğitim, iknaysa ikna, gerekirse tutum takınarak bu tür orta yolcu, pasif, geriye çeken duruşları engellemek gerekmektedir. Bu yönüyle orta sınıfın bu geriye çekici, sağa çekici, pasifleştirici, beklentili yaklaşımlarına karşı tek bir yöntem değil, çok zengin yöntemler kullanmak önemlidir. Onları psikolojik savaşın etkisinden çıkarmak, ya da Türk devletinin psikolojik savaşını, açılım dediğinin ne anlama geldiğini ortaya koyarak, bilinçlendirerek onları doğru özgürlük çizgisinin yanında tutarak bu mücadelenin parçası haline getirmek tüm Kürt Özgürlük Hareketi kadrolarının, çalışanlarının, yurtseverlerinin sorumluluğundadır.

"En son karşımıza çıkan Leyla Zana'nın söylemi aslında KDP'nin söylemidir. KDP yıllarca bunu söylemektedir. "Kürt sorununu çözerse AKP çözer, AKP iyidir" yaklaşımlarını bu defa da doğrudan kendisi değil de Kürtler içinde tanınan kişilere söyletmektedir"

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

7- Ortadoğu kültüründe iktidar ve toplum ayrışması

Ortadoğu'da toplum ve iktidar ayrışmasının ve müslüman halklar üzerindeki sömürgeciliğin derinleşmesi, açıklanması gereken en temel sosyolojik sorunların başında gelmektedir. Resmi tarih ve sosyoloji kitaplarında sanki bu yönlü sorunlar yokmuş gibi bir yaklaşım sergilenmektedir. Uygarlık tarihi bir anlamda toplum ve iktidar ayrışmasıyla başlar. İktidar ve birlikte oluştuğu sermaye tekelleri, toplumdan ayrıştıkları oranda, ayrıcalıklı bir güç olarak toplumun artı değerlerini gasp ederler. Marksizmdeki sınıf çelişkisi ve sömürüsü bu konuda sınırlı bir gerçeklik payını taşımakla birlikte, asıl çelişki, dolayısıyla baskı ve sömürü toplum ile iktidar ve sermaye tekelleri arasındaki ilişki düzleminde gerçekleşir. Ortadoğu kültüründe yaşanan bu yönlü olgusal gelişmeler çarpıcıdır. Merkezi uygarlığın beş bin yılı aşan hegemonyası nedeniyle gerçek bir toplum ve iktidar savaşımı tarihi Ortadoğu toplumsal kültüründe izlenmek durumundadır. Bu bağlamda devlet, özünde toplum ve iktidar arasındaki çelişki ve çatışmanın çerçevelenmiş, bazı temel kurallara bağlanmış ve meşruiyeti sağlanmış geçici ateşkes veya barış hali olarak da tanımlanabilir. Geçici ateşkes hali olarak devlet, henüz normları oluşmamış ve meşruiyeti sağlanmamış fiili devlet halidir. Barış hali olarak devlet ise normları oluşmuş, meşruiyeti sağlanmış (toplumla iktidar arasında sözleşmeye varılmış) devlet gerçekliğidir. Din ile iktidar arasındaki sözleşmeye devlet demek de mümkündür. Tek tanrılı dinler aslında yükselen uygarlık güçleriyle çıkarları ayrışan ve çelişen toplulukların devlet temelli uzlaşma arayışlarıdır. Uzlaşmaya varılmadığında dinler isyancıdır. Uzlaşma gerçekleştiğinde meşru devlet doğmuş demektir. Hıristiyanlık ve islam tarihi bu yönlü örneklerle doludur. Mezhepleşme gerçeği de aynı dinde uzlaşmaya varan kesimlerle varmayan kesimler arasındaki çelişkiden kaynaklanır. İktidarla uzlaşan mezhep devletleşirken, uzlaşmayan kesim muhalif olarak mücadelesini ya açık ya da gizli sürdürerek, toplumsal gerçekliğini iktidarsız ve devletsiz yaşatmaya çalışır.

Hıristiyan halkların imparatorluk güçleri ve islami iktidarlarla çelişkilerini ve yaşadıkları büyük felaketleri önceki başlıklarda değerlendirmeye çalışmıştık. Durumu daha da açıklamaya ihtiyaç hissettiren, Ortadoğu'nun aynı dinden olan diğer toplum ve iktidarları arasındaki ilişkidir.

a- Arap islamı (Afrika'daki uzantıları da dahil) iktidar ve devlet güçleriyle toplumsal halk güçleri arasında çok ciddi bir çelişki ve çatışmayı tarihi boyunca hep yaşamıştır. Daha Hz. Muhammed hayattayken bu çatışma başlamıştır. İslam dini (bir nevi ideolojik ve siyasal program), Hz. Muhammed'in de mensubu olduğu daha yoksul bir kabileyle (Haşimiler) daha zengin ve üst tabakası güçlenmiş olan aynı etnik boydan diğer kabile şefleri arasındaki mücadelenin bir ürünü olarak doğar. Ölümünden sonra çelişki daha da şiddetlenir. Bu çelişki nedeniyle ilk dört halifeden üçü (Ömer, Osman, Ali) öldürülür. Üst tabakanın temsilcisi olarak Muaviye bu süreçte kendi eğilimini hanedanlık devletine (Emevi devleti) dönüştürmeyi başarır. Geriye toplumsal bir güç olarak Ehlibeyt (Hz. Muhammed'in ailesi) yandaşlarıyla daha yoksul kabilelerin radikal toplumsal güçleri olan Hariciler kalır. Bu ilk ciddi toplum, sınıf ve devlet bölünmesidir. Süreç içinde bu bölünme gelişerek günümüze kadar devam eder.

İktidar islamı kendini sayısız küçük devletler ve imparatorluklar halinde pekiştirir, normlaştırır ve meşrulaştırırken (bunu islam şeriatı ve sünni mezhebi yoluyla gerçekleştirir,) iktidar karşıtı islami mezhepler kendilerini Hariciler ve Ehlibeytçiler olarak var kılmaya çalışırlar. En yoksul toplum kesimi olarak Hariciler giderek Bedevileşir. Bedevileşmek daha çok kır kökenli köy emekçileriyle kentlerin proleter unsurlarına dönüşmek anlamına gelir. Araplarda proleterleşme kendini Bedevileşme olarak somutlaştırır. Günümüze kadar bu haliyle devam eder. Ortaçağ feodalitesinin Bedevileri, günümüz kapitalizminin fellahları ve işçilerine (amal) dönüşerek ortak bir tarihi paylaşıp yaşarlar. Ehlibeytçiler bir nevi orta tabaka Araplarını temsil ederler. Yoksul kesimi daha radikal şia ve alevi toplulukları halinde iktidar ve devlet karşıtlığını sürdürürken, üst kesimleri birçok devlet oluşumunda varlıklarını devam ettirir. Fas'tan Hindistan'a, özellikle bugünkü Lübnan, Suriye, Irak ve İran'a kadar, daha yoğun olarak tüm müslüman coğrafyasında toplumsal ve iktidarsal güç olarak, bu temel nitelikleriyle varlıklarını sürdürürler. Geleneksel iktidar islamı ise, baştan itibaren kendini devlet normuna (şeriata) ve meşruiyete (sünni mezhepleşmeye) uğratarak varlığını günümüze kadar sürdürmeye çalışmıştır. Arap toplum ve devlet güçlerinin hem tarihte hem de günümüzde çok parçalı ve çatışmalı olmalarının temelinde islami ortak örtünün bile gizleyemediği ve bastıramadığı toplum ve iktidar ayrışmasının derin ve kapsamlı gerçeği yatar.

Toplumsal yarılmalarda etnik ve dinsel özellikler iç içe gelişmiştir

b- İran ve ötesi olarak Afganistan, Pakistan ve Güneydoğu Asya islamındaki toplum ve iktidar ayrışması da benzer üçlü çizgi halinde gelişir. Yanlış anlaşılmaması açısından önemle belirtmeliyim ki, çizgisel gelişme derken düz bir hat halini değil, döngüsel gelişme hali olarak çizgiselliği kastediyorum. İslamın köklü bir biçimlenmeye uğradığı alanlardan biri İran'dır. Bunu geniş anlamda uzantılarını da hesaba katarak anlamak gerekir. İran'da şekillenen islam, dönüşen islamdır. Genel hatlarıyla şia olarak adlandırılsa da, daha geniş bir perspektif ve yoruma sahiptir. Özünde orta sınıfın Ehlibeyt islamıdır. Önderliğin hep Ehlibeyt ailesinde olması gerektiğini, hak olarak öyle algılanmasını esas alır. İran'ın islamiyet tarafından fethinde daha çok sünni geleneğin ve Emevilerin başvurduklarıı zalimce uygulamalar bu yöndeki eğilimi güçlendirmiştir. Aynı Emeviler hep Kerbela'da Ehlibeyt'in seçkin temsilcisi olan İmam Hüseyin'i ve yetmiş iki mürafıkını katletmekle anılırlar. İmparatorluk tarzındaki gelişimi ve zengin kültürü nedeniyle İran'ın islamı Arap toplum ve iktidar geleneğinden farklı olarak şekillendirmesi doğası gereğidir. Burada önemli olan, orta sınıfın alt ve üst kesimlerinin çelişkili ve çatışmalı iktidar ve toplum yaklaşımıdır. Üst kesim imparatorluktan miras kalan iktidar alışkanlıkları nedeniyle islamı hızla devletleşmeye taşıyarak yaşamak istemiştir. Alt kesim ise, tarih boyunca hep iktidar sahiplerinden neler çektiğinin derin bilincinde olarak, islamı bir sivil toplum biçiminde ve iktidar karşıtı yönüyle yaşamaya çalışmıştır. İslami İran tarihinde bu gerçekliği sürekli izlemek mümkündür. Kaldı ki, tarihsel arka planda zerdüşti gelenekte ta Med-Pers çelişkisine kadar uzanan bu yönlü bir toplum ve iktidar çelişkisi hep var olagelmiştir. Bunun kökeninde ise kabile toplumunun hiyerarşik bölünmesi yatar.

İran sadece Pers etnik geleneğine sahip değildir; aynı coğrafyada çok sayıda etnik gelenek vardır. Toplumsal yarılmalarda etnik ve dinsel özellikler iç içe gelişmiştir. Üst toplum ve iktidar olarak İran'ı, ne sadece dinsel ne de etnik yanı ağır basan özelliklerle tanımlayabiliriz. Etnik ve dinsel özelliklerin iç içe geçip kaynaşmasının özgün bir biçimi olarak tanımlamak daha öğretici olabilir. Her iki yan zaman zaman öne çıksa da, tarih boyunca aralarında radikal bir bölünme pek izlenmemektedir. Örneğin ne Araplar gibi klasik anlamda bir kavim toplumu, ne de Yahudiler gibi dinsel bir toplum olabilmiştir. Kendiliğini adeta üçüncü bir model olarak geliştirme gereğini duymuştur. Çok sayıda etnisite ve dinsel inancın mevcudiyeti bunda önemli rol oynamıştır. Kapitalist modernitenin son iki yüz yıllık etkisini bu gerçeklik temelinde karşılamıştır. Ne Avrupa ülkelerinde görülen türden bir milliyetçilik ve ulus devlet deneyimini, ne de Arap ülkelerindekine benzer bir ulus devletçiliği yaşamıştır. Tarihsel özelliklerini koruyarak, her iki modele karşılık kendi modelini sürdürmede ısrarlı olmuştur. Şahlık İranı'nın tutunamamasının altında bu gerçeklik yatar. Fakat bu tarzdaki varoluşunu kapitalist moderniteye, küresel kapitalizme karşı çok fazla devam ettiremez. Ya köklü bir dönüşümü yaşayacaktır (iktidar ve devlet açısından bu çok zordur; liberal bir ulus devlet olmak modelin çöküşü demektir); ya da parçalanıp alt tabakanın islami geleneğinin sivil demokratik değerlerini esas alma ve güncel demokratik modernite değerlerini özümseme temelinde, Ortadoğu kaosundan çıkışta demokratik modernitenin önde gelen inşa güçlerinden biri olarak, bir kez daha geçmişine yaraşır biçimde tarihteki yerini alacaktır.

c- Türkler köken itibariyle Ural-Altay dil grubundan bir halk olarak, ilk şekillenmelerini yaklaşık yedi bin yıl önce Güney Sibirya eteklerinde yaşamış, oradan daha güneye inerek kabile topluluklarına dönüşmüş önde gelen kültürel gruplardan biridir. Benzeri her kültürde yaşandığı gibi, Proto Türkler de ancak uygarlık gelişmesiyle tarih sahnesinde görünür olmuşlardır. Özellikle aynı kültür gruplarından Çinlilerin erkenden uygarlaşması (MÖ 1500'ler), Türk boylarının da etkilenmelerine ve tarihte yer almalarına yol açmıştır. MÖ 3. yüzyılda yerel beylikler kurdukları anlaşılmaktadır. İktidarlaştıkça Çin'in içinde erimek durumunda kalıyorlar. Etnik varlıklarını ancak

> **"İran sadece Pers etnik geleneğine sahip değildir; aynı coğrafyada çok sayıda etnik gelenek vardır. Toplumsal yarılmalarda etnik ve dinsel özellikler iç içe gelişmiştir. Üst toplum ve iktidar olarak İran'ı, ne sadece dinsel ne de etnik yanı ağır basan özelliklerle tanımlayabiliriz. Etnik ve dinsel özelliklerin iç içe geçip kaynaşmasının özgün bir biçimi olarak tanımlamak daha öğretici olabilir"**

kabile olarak koruyabiliyorlar. Çin'le baş edemeyince batıya doğru yayılıyorlar. Bunda Orta Asya çölünden kaynaklı zorluklar, kuraklık ve nüfus artışı da önemli rol oynar. İran uygarlığıyla milattan önceki yüzyıllara dayanan ilişkileri vardır. Hindistan üzerinden de benzer ilişkiler mevcuttur. MS 3. yüzyıldan itibaren batıya doğru yoğunlaşan göçler Hazar denizinin güneyi ve kuzeyinden olmak üzere iki ana güzergaha ayrılmıştır. MS 450'lerde kuzeyden Batı Roma İmparatorluğu sınırlarına dayanmış olup, işgal edecek kadar güçlenmişlerdir. Macaristan merkezli olarak İtalya ve Fransa içlerine kadar ilerleyip saldırı düzenleyebilmektedirler. Fakat kendilerini kalıcı olarak kurumsal bir iktidara, devlete dönüştüremiyorlar. Aynı tarihlerde İran sınırlarını da zorlamaktadırlar. Ayrıca MS 550'lerde ilk defa Göktürkler adıyla etnik kökenli bir devlet oluşturuyorlar. Bunu Mani dinini resmi din olarak kabul eden Uygur Türkleri (MS 740'lar) takip etmektedir. 8. ve 9. yüzyıllarda Abbasi ve Bizans İmparatorluklarında paralı asker olarak önemli rol oynuyorlar. İslamiyeti kitlesel olarak ilk defa 10. yüzyılda kabul ediyorlar. Karahanlılar ilk müslüman Türk Beyliği oluyor.

9. ve 10. yüzyıllarda Hazar'ın kuzeyi ve doğusunda bir Yahudi Türk devleti de varlık kazanmıştır. İslamileşerek İran içlerine inen ilk Türk boyları Oğuz Türkleri olup, Selçuklu hanedanlığı olarak tanınmaktadır. Selçuk Bey Yahudi Hazara devletinde bir Subaşı (yüzbaşı seviyesinde bir komutan) iken, kabilesiyle ilk defa bugünkü Türkmenistan'da, Seyhun ve Ceyhun nehirleri arasında bir beylik kurma denemesine girişiyor. Sert çatışmalar yaşanıyor. Kabilenin üst tabakası olarak iktidar tecrübesi kazanıyorlar. Ganimet seferleri düzenliyorlar. Başarılı olmak ve bol ganimet toplamak için islamlaşmaları gerektiğini kavrıyorlar. Abbasi saraylarında da daha 9. yüzyılda önemli bir paralı asker grubu oluşturuyorlar. Kendileri için Samara kenti inşa ediliyor. Selçuklu boyundan birlikler Bizans içlerine kadar sızıp saldırıyor, ganimet topluyor. Karşılarında hıristiyan Türkleri buluyorlar. 11. yüzyılın başlarında toptan müslümanlaşıyorlar. Selçuk Bey 1008'de ölüyor. Yerine geçen oğullarının adlarının Mikail, Musa, Yunus ve Arslan olması Yahudilikten oldukça etkilenmiş olduğunu gösteriyor. Bu dönemde kabilelerin alt yoksul kesimleriyle üst zengin tabaka arasındaki ayrışma ve çelişkiler yoğunlaşıyor. İktidar elidinden ilk kopan kabileler 1018'den itibaren İran içlerine girmeye başlıyorlar. Oradaki devlet yetkililerinden kendi kabile şeflerine karşı korunma istiyorlar. Tarihte ilk defa Türkmen (Araplarda Bedevi, Kürtlerde Kurmanc karşılığı) halk, kabileler olarak, kendi beylerine karşı çıkıp bağımsız yaşamak istiyor.

Türk iktidar elidinde din iktidarsal bir araçtır

Türk kabile toplumlarında gözlemlenen bu ilk ciddi ayrışma tarihte kalıcı bir etki bırakacaktır. İktidar ve toplum temelindeki bu ayrışma, sert geçen bir mücadeleyi beraberinde getirecektir. Türk olgusu bu tarihten (Türk-islam tarihi) itibaren aralarında oldukça çelişkili ve çatışmalı geçen iki kol halinde ilerleyecektir. İktidar aygıtı etrafında örgütlenen kabilelerin üst tabakası bu tarzda yaşamayı bir ölüm kalım sorunu haline getirecektir. Daha Hazara Yahudi Türk devletinde oluşan bu iktidar temelli yaşam gittikçe güçlenerek günümüze kadar devam edecektir. İktidarsız ve devletsiz yaşamak bu elit gruplar için hep ölümle eş sayılmıştır. İktidar ayrıcalığını bir din seviyesine (kutsal devlet, ana-baba devlet) yükseltmişlerdir. Allah ile devlet (zılullah = tanrının gölgesi) arasında cisim = gölgesi ilişkisi kurulmuştur. Uhrevi, semavi bir kavram olan tanrı, allah sözcükleri en çok devlet olgusunda somutluk kazanmıştır. Bu bağlamda Selçuklu beyleri hem içte hem de dışta müthiş iktidar ve devlet savaşçısı haline geldiler. Bu işten başka işle ilgilenmez oldular. Abbasiler, Gazneliler, Samanoğulları, Atabekler, Tolunoğulları gibi birçok hanedan devletinde ya temel askeri güç olarak hizmet gördüler ya da bizzat devlet kurdular. 1055'lerde Selçuklu İmparatorluğu'nu tesis ettiler. 1071'deki Malazgirt Savaşı'ndan sonra Anadolu'nun her tarafında beylikler inşa ettiler. 1086 yılında Anadolu Selçuklu İmparatorluğu'nu kurdular. Beyliklerin kendi aralarındaki savaşları Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşuna kadar devam etti. Osmanlı İmparatorluğu'nda azami iktidarlaşmayı yaşadılar. Tüm bu iktidar devlet yoğunlaşmasında islam şeriatı (hukuk normları) temel normları, sünni islam mezhebi ise temel meşruiyet aracını oluşturdu.

Türk iktidar elidinde genelde din, özelde islam dini tamamen iktidarsal bir araç olarak anlam ifade eder. İktidar dışında din çok az değer taşır. Türk iktidar metafiziğini çok iyi bilmeden, doğru bir devlet ve toplum çözümlemesi yapılamaz. Yapılanlar büyük eksiklik ve yanlışlık payı taşımaktadır. Türk iktidar elidi daha ilk beylik sürecinde, hatta kabile üst hiyerarşisinde şamanist kavram ve figürleri fetişleştirmiştir. Bugünkü bayrak benzeri simge tapımcılığı oradan kaynaklanmaktadır. Kabile totem fetişizmi de oldukça nüfuz etmiştir. Bir kahramanlık yapmadıkça erkeğe ad vermeme fetişizmi bununla bağlantılıdır. Beylik iktidarında 'at, avrat, silah' üçlüsü en kutsal namus değerleri olup yaşamın kendisidir. İktidar yaşamı demek at, avrat, silah demektir. İktidarın kök hücresine bu üç temel gen oturtulmuş ve genetik özellikler haline getirilmiştir. İslamiyetin allahıyla iktidar arasında azami bağlantı kurulmuş, örtülü tanrı iktidar özdeşliği oluşturulmuş, dolayısıyla iktidar ve devlete en büyük kutsallık atfedilmiştir. Tabii bu kutsallığın altında ganimete el koyma (fethin amacı, hakkı olan, el konulabilecek her şey) güdüsü yatmaktadır.

Ortadoğu kültüründe iktidarı bu yönlü kavramlarla azamileştirenlere Türk iktidar elidi öncülük etmekle birlikte, yalnız onlar değildir. Ortaçağdan günümüze kadar tüm iktidar elitlerine öncülük etmiş olan güçler birbirleri içinde adeta erimişlerdir. İsmi Türk olan, fakat en başta Türkmen'i, toplumsal Türk'ü ezen, sömüren ve 'Etrak-ı bi idrak' (anlayışsız, cahil Türkler) haline getiren bu Türklüktür. Toplumsal Türklüğe en zalim ve sömürgen davranan da yine bu Türklüktür. Dolayısıyla iktidar Türklüğü, hiçbir toplum veya halk üzerinde geliştiremediği baskıyı, sömürüyü, sömürgeciliği ve kırımı Türkmenler üzerinde gerçekleştirmiştir. Bu konuda pek çok yöntem uygulanmıştır. En başta ölünceye kadar asker kalmaya mahkum etme, ayrı vergilendirmeye tabi tutma, cahil bırakma, en ufak bir tepkisine karşılık toplu kırımdan geçirme, sık sık talan etme, sürgüne yollama, en ufak demokratik istemlerini bastırma, iç sömürü yetmediğinde yaban diyarlara köle statüsünde gönderip sözün özcesi 'eti senin, kemiği benim' ilkesini sonuna kadar kullanma, günümüzde varoşlara doldurma, tekelci karlar gereği yarısından fazlasını işsiz bırakma, ulus devletçiliği azami kılıp toplumsal kültür olarak hiçleştirme bu yöntemlerden bazılarıdır. Bu temelde oluşan ikinci kategori Türklüğü veya Türkmenlik apayrı bir toplumsal olgudur.

Türkmenlerin kendi öz toplumsal tarihlerinin inşası gereklidir

Türkmenlik (iktidar dışında kalan müslüman Türkler) iktidarla olan köklü ayrışmasını daha Selçuk beyin yaşadığı dönemde göstermiştir. İlk yoksul Türkmen oymakları 1005 yılında bey zulmünden korunmak için Gaznelilere sığınmışlardır. Daha sonraları İran'ın çeşitli yörelerine, özellikle kuzeybatısına, bugünkü Azerbaycan'a çekilerek kendilerini korumaya çalışmışlardır. Geniş kollar halinde bugünkü Irak ve Suriye topraklarında barınma çabası içine girmişlerdir. Bu ilk yüzyıllarda kopuş sürekli gelişmiştir. Kuzey Hazar güzergahı üzerinde de benzer gelişmeler yaşanmıştır. Selçuklu beyleri ve sultanları Türkmen baskısından kurtulmak için onları hep Kafkasya'ya, Arabistan'a, Kürdistan'a ve Anadolu'ya sürmüşlerdir. Askerliğe yarayanlar dışında diğerlerini kendi kaderleriyle baş başa bırakmışlardır. Karadeniz ve Akdeniz dağ silsileleriyle Orta Anadolu bozkırları Türkmenlerle dolmuştur. Zor yaşam koşulları, baskı ve sömürü Türkmenleri sürekli isyana sevk etmiştir. Sultan Sancar'ı kafese koyup yanlarında taşımaları, alevileşerek iktidar sünniliğinden kopmaları, çok sayıda tarikat kurarak sivil toplumu (Ahmed Yesevi'den Mevlana'ya, Baba İshak'tan Şeyh Bedreddin'e, Pir Sultan Abdal'dan Şah İsmail'e, Celali ayaklanmalarından esnaf ayaklanmalarına) geliştirmeleri ve bu uğurda ayaklanmaları bu konuda önemli örnekler olarak gösterilebilir. Kendi direniş kültürlerini Pir Sultan Abdal, Karacaoğlan, Köroğlu, Dadaloğlu söylemlerinde destansı tarzda sergilemişlerdir. İktidarın Farsça ile Arapça karışımı ucube diline karşı Türkçe'nin arılığını da yine Türkmenler taşımıştır. Ortadoğu halklarıyla dostça yaşamışlar, gönüllü iç içe yaşamaktan çekinmemişlerdir.

Toplumsal kültür olarak Türkmenlik, hem maddi hem de manevi yönleriyle üzerinde kapsamlı araştırmalar yapılmasını gerektirir. Kendi öz toplumsal tarihlerinin inşası gereklidir. Kapitalist modernite döneminde Türkmenlerin varlığı daha da zorlaşan koşullarla çevrelendi. Göçebe toplum ve yerleşik yaşam olanakları azaldı. En tehlikeli alanlarda azap askerleri misali yaşatılmaları yetmiyormuş gibi işsizlik, dışarıya göç ve varoşlarda yoğunlaşma temelinde günümüzün zorlu koşullarında varlıklarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Bir ulus kadar anlam ifade eden tarihsel Türkmenlik, kapitalist tekeller ve ulus devletin baskı ve sömürü çarklarında, faşist ve dinci devlet partilerinin kıskacında tükenmekle yüz yüze kalmıştır. Kendi demokratik hareketini oluşturamaması bunda en önemli rolü oynamıştır. Bu boşluğu dolduran iktidar devlet hedefli dinci ve faşist hareket, Türkmenliğin olumlu özelliklerini zıddına dönüştürerek en büyük ihaneti gerçekleştirmiş, büyük değer ifade eden tarihsel toplumsal Türkmen kültürüne ölümcül bir darbe vurmuştur. Genelde Orta Asya ve Kafkasya'da özelde Anadolu'daki tarihsel toplumsal Türkmen Türkü'nün iktidar devlet çarklarında oluşmuş iktidarcı, cinsiyetçi, dinci ve milliyetçi Türklükten çok farklı bir oluşum ve olgu olduğunu çok iyi kavramak ve kurumlaştırmak gerekir. Daha da önemlisi, Türkmenleri kapitalist modernitenin fideliğinde Türk olmayan unsurlarca en yapay tarzda oluşturulmuş, beyaz-siyah-yeşil renklere bürünen komplocu faşist ulus devletçi yapılanmalardan ayrıştırarak demokratik cumhuriyet, demokratik vatan ve demokratik ulus temelli demokratik modernite unsurlarına dönüştürmek gerekir. Bunun için demokratik siyaset, sivil toplumculuk ve özerklik örgütlenmesi ve eylemini temel almak, bunu geleneksel Türkmen-Türk kültürüyle sentezleyip çağdaş bir kültür geliştirmek gerekir. Türkiye demokratik hareketinin temel sorunu, bu kültürü tüm tarihsel ve toplumsal yönleriyle doğru tanımlamak, araştırmak ve sahiplenmek, bunun için eğitip örgütlendirmek ve eylemleştirerek demokratik modernite sistemiyle bütünleştirmektir.

Türkmenler dışında Anadolu ve Mezopotamya'da İslami kültürle yaşayan başka halklar ve kültürler gerçeği de vardır. Torosların güneyinde yaşayan Arap azınlık islamın fetih döneminden kalmadır. İktidar ayrıcalığını yitirdiğinden, gittikçe yoksullaşmakta olan bir kültürdür. Üst tabakası hakim Türk elidi içinde erimiştir. Yoksul kesimlerin Arap kültürü de asimilasyonun etkisiyle gerilemiş olup giderek kullanımdan kalkmaktadır. Kürtlerle iç içe olmakla birlikte varlıklarını korumuşlardır. Kapitalizm koşullarında varlıklarını devam ettirmeleri gittikçe güçleşmektedir.

Balkan kökenli Arnavut ve Boşnak gruplar, iktidarla bağlantılı bir kültürü temsil ederler. Fazla ayrışma geçirmemişlerdir. Bürokrasi içinde varlıklarını devam ettirmeye çalışırlar. Resmi ideolojiye oldukça bağlıdırlar. Türk milliyetçiliğini çıkarları gereği oldukça savunurlar. Nicelik olarak daha az olan yoksul kesimler proleterleşmiş olup, emek hareketinin etkinliklerinde rol aldıkları görülür. Resmi iktidar ideolojisi gereği, etnik aidiyet konusunda ısrarlı değildirler.

Kafkas kökenliler daha ağırlıklı grupları teşkil etmektedir. İktidarla yakın bağlantı içinde olmak, iktidar elidi içinde yer almak kültürlerinde oldukça yer bulmuştur. Anayurtlarına özlemleri olmakla birlikte, dönüş yakın döneme kadar bir hayaldi. Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden sonra anayurtlarıyla tekrar ilişkilendiler. Balkan kökenliler de benzer bir durumu yaşamaktadır. Güçlü tarafta yer almak bunların üst kesimleri için bir gelenektir. Devrimci hareketlere önderlik düzeyinde katıldıkları gibi, sağ hareketlere de benzer biçimde katılım sağladıkları gözlemlenmektedir.

Anadolu ve Mezopotamya topraklarının kültür mozaiği nitelemesi uygun

"Bir ulus kadar anlam ifade eden tarihsel Türkmenlik, ulus devletin baskı ve sömürü çarklarında, faşist ve dinci devlet partilerinin kıskacında tükenmekle yüz yüze kalmıştır. Bu boşluğu dolduran iktidar devlet hedefli dinci ve faşist hareket, Türkmenliğin olumlu özelliklerini zıddına dönüştürerek büyük değer ifade eden tarihsel toplumsal Türkmen kültürüne ölümcül bir darbe vurmuştur"

bir kavram olmakla birlikte, ne yazık ki yer altından çıkan mozaik yüzleri gibi oldukça yıpranmıştır. Ulus devletin homojen toplum yaratma projesi nedeniyle bu kültür mozaiği adeta küçük çakıl taşları haline getirilmekte, varlıklarına yönelik bir soykırım gerçekleştirilmektedir. Kültürel varlıklar ne kadar azınlık konumunda olsalar da, mutlaka korunması gereken tarihsel miraslardır. Ulus devletin soykırımcı niteliği en çok bu kültürlere karşı geliştirdiği politikalarda yansımasını bulur. Kapitalist modernitenin dünyanın her tarafında geliştirdiği katliamların en önemli parçasıdır. Zor uygulamalarının yanı sıra, ekonomik olarak da değersiz kılıp kendilerini yaşamaları adeta imkansız hale getirilir. Adeta şu kural geçerli kılınır: Kendi kültüründe yaşamaya devam eder ve resmi çoğunluk kültürüne teslim olmazsan, aç ve işsiz kalırsın! Resmi ulus devlet kültürüne katılmadan, kendi kültürünü terk edip bu katılımı teslimiyet haline getirmeden toplumda yer tutma ve ilerleme sağlama, önüne dikilmiş bin bir engelle olanaksız hale getirilir. Böylece resmi homojen toplumun üyeliği kaçınılmaz kılınır.

Avrupa'da II. Dünya Savaşı'nda yaşanan faşizm denemesi, moderniteyi homojen toplum projesini gözden geçirmeye zorlamıştır. AB projesi ile alternatif olarak kültürel çoğulculuğa dönüş yapılmıştır. Postmodernite özünde kültürel çoğulculuğu temel değer olarak paylaşmakla birlikte, kapitalist moderniteye alternatif olmaktan uzaktır. Resmi kültürel kimliğin dışında yaşayan tüm kültürler son tahlilde marjinalleştirilerek, ya kendiliğinden ya dolaylı baskı ve kapitalist sömürü yöntemiyle ya da ulus devletin resmi homojen toplum yaratma politikalarıyla tasfiye edilme ve soykırımla tükenme gerçeğiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Buna karşı durmanın en doğru yolu, kültürel varlığını korumak ve özgür kılmak için açık uçlu bir kültürel kimlik anlayışını benimsemek, bunu diğer kültürlerle sentezleyerek daha üst bir aşamada ortak yaşam projeleri geliştirmektir. Demokratik ulus, anayasal vatandaşlık, demokratik cumhuriyet, çoğulcu bir vatan ve kültür anlayışı bu tür projelerin belli başlı olanlarıdır. Demokratik siyaset, sivil toplum örgütlenmeleri ve demokratik özerklik yöntemleri bu projelerin temel uygulanma araçlarıdır. Hem geleneksel kültürlerin korunup özgürleştirilmesi, hem de çağdaş kültürlerle bir sentez halinde yaşamaları için, demokratik modernite çözümü hayati ihtiyaçtır.

B- Kapitalizm çağında Kürt gerçekliği

Çocukluk çağında Türk ilkokul sistemiyle karşılaştığımda, hayal meyal seçilebilen Kürtlük gerçeği beynimde ve ruhumda soru işaretlerine yol açmıştı. Türklüğü doğal olarak benimseyemiyordum. Alçaltıcı bir etkiyi ruhumun derinliklerinde hissetmeye başlamıştım. İlk aklıma gelen, Türklükle ilişkili ailesel bağlar aramak oldu. Ana tarafından Türklükle uzaktan yaşanan akrabalık bağı fazla çözüm gücü olamıyordu. Ne de olsa ataerkil bir Kürtlük kendini açıkça hissettiriyordu. Bu gerçeklikten kaçamazdım. Ama ilkokulla birlikte ilk yarayı da bu gerçeklik bağlamında almıştım. Benim için çok sorunlu bir gerçeklik olarak Kürtlükle ilk temasın bilinci böyle oluştu. Akranlarımın benzer duyarlılıkları pek gelişmiyordu. İlkokulun bulunduğu eski Ermeni köyünde cumhuriyet Türklüğünü benimseyen çocuklarla farkı kapatmanın yolu öğretmenlerin gözüne girmemden geçiyordu. Öyle anlaşılıyor ki, ilkokuldan itibaren hep birincilik peşinde koşmam, Kürt gerçekliğinden kaynaklanabilecek olumsuzluklara karşı bir savunma yöntemiydi. Özgünlüğümü böyle kanıtlamak istiyordum. Bunda başarılıydım. Üniversitenin son sınıfına kadar bu yönlü başarı öykümü hep tekrarladım. Bu yöntemle kendi ciddiyetimi, 'adam olabileceğimi' dosta düşmana kanıtlamıştım. Artık önemli işlere el atabilirdim.

Aslında daha geleneksel olan din bilincini de dua ezberleme babında kazanmıştım. Otuz üç surecik ezberlemiştim. Köy imamının minber altlığına yerleşip yanı başında namaza duracak tırmanışı göstermiştim. İmamdan aldığım yanıt şöyleydi: "Abdullah, bu hızla gidersen uçabilirsin!" Bu da benim için diğer bir kapı aralama, etkinlik sağlama yöntemiydi. Böylece geleneksel toplum içinde de gözde olma konumunu edinmiştim. Bu iki yöntemi yeterli bulmuştum. Diğer konularda pek hevesim gelişmedi. Zaman zaman amelelik yaptığımda da örnek olabiliyordum. Diğer konularda ise hep geride duruyordum. Tabii dağ yürüyüşleri, yılan öldürmeler, kuş avcılığı da öncülük ettiğim uğraşlardandı.

1969'da ilkin sosyalizme, 1970'te de Kürtlüğe adım atma cesaretini gösterdim. İkisini birlikte yürütmek esastı. Kendi içinde büyük sorun yaşayan bu gerçeklikleri ele alış tarzım, başlangıçta inanç ve dogma yönü ağır basan özellikler taşımaktan öteye gidemezdi. Dönem slogan devrimciliği denen bir dönemdi. Birkaç temel sloganla yol almaya çalışıyordum. Tabii ustalara hep dikkat ederdim: 'Kürt vardır,' 'Kürt sorunu vardır,' 'ulusların kendi kaderlerini tayini bir haktır,' 'devlet kurma hakkı da vardır,' 'milli mesele en doğru yoldan sosyalizmle çözülür,' 'ulusal kurtuluş savaşı göze alınabilir,' 'ortak parti olmazsa milli bir parti de olabilir' sloganları kutsallaştırdığım başlıca sloganlardı.

Pratikte de zaten çocukluktan beri bir arkadaş avcısıydım. Küçük çocuk birlikleri oluşturmak temel sorunumdu. Bunun için her şeyi kullanıyordum. İlkokula gidişlerimde kendi namaz cemaatimi bile oluşturup imamete başlamıştım. Yılan öldürme seansları, kuş avlama seferleri, çiğdem toplama kampanyaları hep gündemdeydi. Hep bir bahane bulup çocukluk arkadaşlarımın peşine düşecektim. Aileler bu konuda oldukça uyanmıştı. Çocuklarını benden koruma çarelerine başvuruyorlardı. Ne de olsa ben bir 'dînê çolê' (dağın delisi) idim. Bu yönlü arayışların da gösterdiği gibi, geleneksel ve modern toplum çehrelerini tatmin edici bulmuyordum. Ruhumda ve zihnimde derin boşluklar oluşmuştu. Hiç de kolay tatmin olacağa benzemiyordum. Köyün yaşlı bilgesi bir keresinde biraz da uyarırcasına şöyle demişti: "Cıva gibi hiç yerinde duramıyorsun!" Gerçekten de o yoldaydım. Dur, durak kavramları benim için oluşmamıştı. Bu hızla üniversite son sınıfına eriştiğimde artık olgunluk sınavını geçmiş, kutsal işlere ciddi adımlar atabilecek duruma gelmiştim.

1970'lerin başlarından itibaren Kürtlerin ulusal ve toplumsal işlerine el attığımda oldukça çelişkiliydim. Adeta çok genç ve çok yaşlı bir kişiliği iç içe yaşıyordum. Geleneksellikten kopmuş, ama moderniteyi de benimseyememiştim. İkisi de sırıtan yapay bir elbise gibi sırtımda duruyordu. Her ikisini de sırf dostlar alışverişte görsün diye sırtımda taşıyordum. Aslında bu yönüyle devrimcilik yapmaktan uzaktım. Daha doğrusu iki arada bir derede, ama her an boğuntuya getirebilecek coşkun selli bir derede kalmıştım. Kalmışlıktan çok, boğulmamak için koşturup duruyordum. Önümde duran ve kendilerini kurtuluş aracı olarak sunan iki mekanizma vardı: Kürt milliyetçiliği ve Türk solculuğu. İkisine de yanaştığım oldu. İkisinin de ilgi çekici yönleri vardı. Barzanici-Talabanici Kürtçülük ses veriyordu. Çömezleriyle ilişkileniyordum, ama tatmin edici olmaktan uzaktılar. Mahirci-Denizci-İbrahimci sol militanlık bana daha yakın mesafedeydi, ama onlara erişim sağlayabilecek konumdan uzaktım. Mahir sempatizanlığıyla yetinmiştim.

Bu haleti ruhiye içinde 1975 kışında kendimizce sözün resmi propagandacılığına giriştim. Teori ve propagandayı birlikte geliştiriyordum. Ne de olsa Mahir Çayan ve arkadaşlarının 30 Mart 1972'de Kızıldere'de katledilmelerinden sonra yaptığımız boykot ve sonrasında geçirdiğim yedi aylık Mamak Hapishanesi pratiğinin (Nisan-Ekim 1972) ardından, 1973 Newrozu'nda Çubuk barajı eteklerinde yaptığımız toplantıyla grup pratiğine girişme cesareti ve sorumluluğunu göstermiştim. Benim için Kürt gerçekliği artık grup pratiğinden çıkacak sonuçlarla bağlantılı olacaktı. Sonradan sıkça düşündüm: Kürt gerçekliğine doğru varmak için acaba grup dışında daha iyi bir araç var mıydı? Halen bu yöntemin gerçeğe varmak için en doğrusu olduğuna inanmaktayım. İnanmaktan da öte, benim yaratıcı veya devrimci (muhafazakar ve karşı-devrimci için de) bir kişi olmam, onun vazgeçilmez aracı olan kolektif bir grup olmaktan geçerdi. Halen grubu, örgütü olmayan bireyin toplumsal insan olacağına inanmam. Elbette aracın içeriği ve formu sonuç alınmasında temel belirleyendir. Ben grubu, grup beni geliştirmek durumundaydı. Kendisini 1978 yılı Kasımı'nda PKK olarak ilan edinceye kadar, grubun bir nevi hakikati araştırma ve yayma niteliğini aştığı pek söylenemezdi. Politikanın acemisi bile sayılamazdı. Ama genel politika ve şiddet ortamından da etkileniyorduk.

12 Eylül 1980 darbesine kadar bu ortamın herhangi bir grubunun çok ilerisinde değildik. Ortadoğu'ya açılım stratejik bir yönelimdi. Gerçeklik ufkumuzu daha da açacaktı. Silahlı mücadeleye sistematik dönüş, gerçekliğimizin daha gelişkin bir bilincine erişmeye zorlamıştı. Zor ile Kürdistan ilişkisi araştırılmaya çalışılmıştı. 15 Ağustos Hamlesi görünüşte askeri, özünde politik gerçeklik yanı ağır basan bir süreci başlatmıştı. Politikayla şiddet arasındaki ilişki gittikçe açığa çıkıyordu. Toplumsal kişilik, bireyin yaratıcılığı, örgütlenmenin gücü, ulusal toplumsallık, kadın özgürlüğü kendini daha açıklayıcı kılıyordu.

Evrensel gerçeklikten kopuş asıl olarak 19. yüzyıl başlarında başlamıştır

İkinci Büyük Hicret (Birincisi Hz. İbrahim'in izinde Ortadoğu'ya yapılanıydı; hatta buna köy isyanıyla bağlantılı kente hicreti de eklemek gerekir) uluslararası gerçekliğin daha yakından tanınmasına katkıda bulundu. 1999 başlarında başlayan İmralı'daki tutsaklık süreci, gerçekliği daha da derinliğine ve bütünlüğüne kavramaya zorladı. İmralı sürecindeki hakikat oranı daha önceki süreçlerin ilerisindeydi. Soyuttan somuta, dogmatizmden realizme, duyarsızlıktan duyarlılığa, ulus devletçilikten demokratizme, ekonomizmden kapitalist moderniteye (sermayecilik, endüstriyalizm ve ulus devletçilik), kapitalist moderniteden demokratik modernizme, idealist tarihçilikten bilimsel felsefi tarihçiliğe doğru önemli gelişmeler sağlandı. Hakikat kişiliği, islami tasavvufta da oldukça işlenmiş ve mertebelenmiştir. Ulusların, toplumların kaderi hakkında söz ve eylemde bulunmak hakikat aşamalarıyla yakından bağlantılı olup, pratik sonuçlar bağlamındaki hakikat oranıyla belirlenir.

Kapitalist moderniteyle temasın başlangıcında Kürt ve Kürdistan gerçekliği herhangi bir komşu gerçekliğin ne çok ilerisinde ne de gerisindedir. Hatta evrensel çapta benzer örneklerle kıyaslandığında, aralarında ciddi bir uçurumun olmadığı görülür. Belki de eksikliği yoktur, fazlalığı vardır. Evrensel gerçeklikten kopuş asıl olarak 19. yüzyıl başlarında başlamıştır. Evrensel tarih açısından 19. yüzyıl ulusal tarih bilincinin öne çıktığı dönemdir. Toplumların din temelli bölünmeleri ulus temelli bölünmelere dönüşmüştür. Avrupa'da ortak hıristiyan katolik ümmetinden çok sayıda laik ulus ayrışmış, ulusal toplum kategorileri doğmuştur. Ulusal toplumlar kapitalizmin gelişmesiyle ulus devletçi, endüstriyalist formlara bürünmüşlerdir. Geleneksel toplumun kapitalizm, endüstriyalizm ve devlet ulusçuluğu üçlüsü temelinde yutulması, 'demirden kafes'e konulması söz konusudur. Buna karşıt nitelikte sosyalist ve demokratik toplumculuk kavramları ve sınırlı deneyimleri geliştirilmiştir. Avrupa'nın 19. yüzyılda yaşadığı bu deneyimler 20. yüzyılda bütün dünyaya yayılmıştır. Kapitalizmin küreselleşmesiyle birlikte endüstriyalizm de küreselleşmiş ve dünya iki yüzü aşkın ulus devlete bölünmüştür. Dünya çapında toplumsal gerçeklik giderek rijit, katı sınırlar dahilinde homojen ulus devlet toplumuyla özdeş sayılmıştır. Toplumsal hakikat açısından çok çarpık ve yanılsamalı bir süreç kapitalist modernitenin gelişimiyle daha da derinleşmiştir. Uygarlık sisteminin geliştirdiği metafizik bakış açıları kapitalizmin pozitivist biçimlerine dönüşerek, toplumsal gerçeklikle ilgili algılama, kavram ve kuramlara damgasını vurmuştur.

Toplumsal, insani bilim adıyla pazarlanan bu kavram ve kuramlar topluluğu günümüze (1970'ler sonrası) doğru her ne kadar derin bir krize girseler de, yine de temel toplumsal bilinç kalıplarını oluşturmaktadır. Bin bir dala bölünen toplumsal gerçeklik kavramı artık kapitalizmin, endüstriyalizmin ve ulus devletçiliğin hakikat düşmanı politikalarını maskeleme aracına dönüşmüştür. Buna rağmen modernitenin bu üçlü sacayağının kendi içinde bir bütünlüğü, dolayısıyla gerçekliği vardır. Modernitenin gerçekliği tarihsel toplumun inkarı pahasına gerçekleşmektedir. Gerçeklik uygarlık toplumlarının kapitalist olanında daha derinleşmiş olarak yarılmış, yaralanmış ve parçalanmış haldedir. Azami kar etrafında inşa edilen toplumsal gerçeklik, çıkarları bundan zarar gören toplumsal gerçekliğin asimile edilmesi ve soykırıma tabi tutulması pahasına yapılandırılır. Örneğin kapitalist toplum ancak geleneksel toplumun ve emekçiler toplumunun kendi kölece eki ve uzantısı haline dönüştürülmesiyle gerçekleştirilir. Ek ve uzantı durumuna gelen toplumsal unsurlar ancak nesne olarak var olabilirler. Kendi başlarına pek bir hakikatleri yoktur. Dolayısıyla çok zayıf bir gerçekliği temsil ederler. Endüstriyel toplum ancak tarımcı ve zanaatkar toplumun sömürgeleştirilmesi ve ücretli kölelere dönüştürülmesi temelinde var olur. Ulus devletçi toplum devlet dışı toplumun, demokratik sivil toplumun eritilmesi, karıncalaştırılması pahasına gerçekleştirilir. Bu örneklerde tarihsel toplum gerçeklik olmaktan çıkarılırken, yerine ikame edilen toplum ise toplum olmaktan çok, azami kar olgusunu gerçekleştiren mekanik araçlar haline getirilmiştir. Toplumsal gerçekliğin çöküşü bu olguda yatmaktadır. Burada dev endüstri tekelleri, finansal kurumlar ve ulus devlet kurumları mekanik araçlar konumundadır. Kendi başlarına toplumsal gerçeklikleri yoktur. Toplumu ve doğasını yiyip tüketen endüstriyel ve mali canavarlar, militarist ve asimilasyonist ölüm araçları konumundadır. Kürt gerçekliğini modernitenin bu tanımı ışığında yorumlamak doğruya daha yakın ve hayli öğretici olacaktır.

SÜRECEK...

14 Temmuz ulusal onur ve direniş günüdür

KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı

12 Eylül askeri faşist darbesine karşı ***Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Akif Yılmaz*** ve ***Ali Çiçek*** yoldaşların öncülüğünde başlatılan 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişinin 30. yıldönümünü karşılıyoruz. Halklarımıza dayatılan faşizmin, oligarşik diktatörlüğün ve sömürgeciliğin asla sonuç almayacağını kanıtlayan Kürdistan özgürlük mücadelesinde yeni bir dönemi başlatan, halklarımızın yüce önderleri Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz yoldaşlar şahsında tüm Kürdistan devrim şehitlerini saygı ve minnetle anıyor, onların anılarına bağlılığın gereği özgürlük mücadelesini yükselteceğimizin sözünü yineliyoruz.

14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişi, Kürdistan özgürlük mücadelesi tarihinde bir dönüm noktasıdır. Sömürgeci askeri faşist cunta rejimi o dönem Kürdistan halkının yeni yeşermekte olan özgürlük umutlarını, esaret altına aldıkları PKK öncü kadrolarını teslim alıp kişiliksizleştirme temelinde kırmak istemiştir. Bunun için Diyarbakır Askeri Cezaevi'ne doldurulan PKK militan, sempatizan ve bu davaya sempati duyan Kürtleri teslim almak için dünyada eşi benzerine ender rastlanan vahşi bir işkence ve sindirme sistemini geliştirmişlerdir. Bu koşullarda PKK öncü kadroları ya teslim olacak ve Kürt halkının umutları bir kez daha dirilmemek üzere yok olacaktı ya da ölüm pahasına direniş yolu seçilerek, Kürdistan halkının özgürlük umutları diri tutulacaktı. Bir üçüncü yol kalmamıştı.

Önder Apo'dan, PKK'den, halktan, özgürlük davasından ve onurdan kopuşun ve ihanetin dayatıldığı, Türkiye'de devrimci direnişin bitirilme noktasına getirildiği, idamların gerçekleştirildiği, kitlelerin örgütsüzleştirilerek sindirildiği bir ortamda direniş kararı vermek ancak ve ancak özgürlük davasına, Önderliğe, şehitlere ve halka büyük bir inançla bağlı olmak ve tarihe karşı büyük bir sorumluluk bilinciyle hareket etmekle mümkün olabilirdi. İşte bu büyük inanç ve sorumluluk bilinci, temsilini 14 Temmuz direnişçilerinde bulmuştur. 14 Temmuz direnişçileri en amansız ve zorlu, kimsenin kolay kolay bırakalım direnmeyi, direnme sözünü dahi ağzına almaya çekindiği, 12 Eylül faşizminin tam bir karabasan gibi halklarımızın üzerine çöktüğü, kokuşmuş mülteciliğin, ülkeden kopuşun yaygınlaştığı, ruhların korkutularak sindirildiği, bilinçlerin çarpıtıldığı, adeta belleklerin silindiği koşullarda, düşmana tarihsel bir yenilgi yaşatan bu tarihi eylemlerini başlatmışlardır.

14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişi, tarihsel bir eylem ve başarmanın en amansız, olanaklarının neredeyse hiç olmadığı ortamda PKK direnişçiliğinin, örgütçülüğünün bir zaferi nasıl planladığını ve adım adım pratikleştirdiğini ve amaca nasıl ulaşıldığını ortaya koyan bir manifestodur. Özgüç ilkesi temelinde gelişen 14 Temmuz direniş ruhu, bugün her zamankinden daha fazla zafere ulaştıracak bir partileşme, militan duruş, halklaşma ve devrimci halk savaşı çizgisinde fedaice bir direniş ruhudur. Çıkışından beri her zaman zorluklarla karşılaşmış olan Kürdistan özgürlük hareketi bu zorluklarla mücadele içerisinde karakter kazanmış ve şekillenmiştir. Çünkü "zoru başarmak" bu hareketin Önderliksel karakterinde mevcuttur. 14 Temmuz ölüm orucu ise tarihe, halka, ülkeye, şehitlere en özlü bağlılığın ve Önder Apo'yla her koşul altında doğru yoldaşlık yapmanın en somut ifadesidir.

14 Temmuz direnişi, en amansız ve zorlu koşullarda da olsa, direnmenin ve kazanmanın mümkün olduğunu ortaya koyduğu gibi, Kürdistan'da mücadele, direniş, örgütlenme, siyasal duruş ve ahlaki ölçüleri de netleştirmiştir. Nasıl yaşamalı ölçülerini ortaya koyduğu gibi nasıl mücadele edilmeli sorusunu da açık bir biçimde yanıtlamıştır. Köleleştirilmiş, sömürgeleştirilmiş, toplumsal değerlerine, diline kültürüne yabancılaştırılmış, kişiliği parçalanmış, tarihsel belleği neredeyse yok edilmiş Kürt halk gerçeği; 14 Temmuz direnişiyle yeniden dirilerek yepyeni bir ruh, özgür irade ve kişilik kazanmıştır. Kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla, genciyle, çocuğuyla dirilen Kürdistan halk gerçeği bu nedenle tüm inkarcı, imhacı saldırılara, kültürel, sosyal soykırımlara, kirli özel savaşa karşı hep direnerek bugünlere gelmiştir.

Bununla birlikte artık Kürdistan'da varlığı ve gayrı meşruluğu iyice açığa çıkan Türk sömürgeci devleti kendisini bir kez daha bin bir yol yöntem, demagoji ve oyalama politikalarıyla meşrulaştırmaya çalışmaktadır. AKP devleti, bir yandan özgür iradesini ve öncülüğünü açığa çıkartmış olan Kürdistan halkının siyasi iradesini tanımayarak ve çözüm için somut adım atmayarak, diğer yandan ise hem Kürt halkının meşru savunma güçleri olan gerillaya, hem de legal siyasi temsilcilerine yönelik siyasi soykırım operasyonları geliştirerek, tıpkı 12 Eylül dönemini aşan bir düzeyde özgürlük mücadelesine karşı bir saldırı içine girmiştir.

Bugün bir taraftan Önder Apo üzerinde 12 Eylül işkence sistemini Guantanamo sistemiyle harmanlayarak uygulamaktadır, öte yandan yoğun askeri operasyonların yanı sıra, siyasi soykırım operasyonlarıyla sekiz bine yakın Kürdistanlı siyasetçi, aydın, yazar, gazeteci, insan hakları savunucusunu esaret altına almıştır. Roboski katliamından sonra da, Urfa Zindanı'nda Kürdistanlı tutsaklara karşı bir katliam gerçekleştirmiştir. Tüm bu saldırılar karşısında DTK ve BDP, 14 Temmuz'da gerçekleştireceği bir miting ile karşılık vermek istemiştir. Bu, Kürt halkının ve siyasetinin en doğal ve demokratik hakkıdır. Miting kamuoyuna açıklandıktan uzun bir müddet sonra, mitingin yaratacağı demokratik çözüm ortamını çekemeyen AKP hükümeti, Kürdistan'da sömürgeciliğin bildik tarzına başvurarak yasaklamıştır. Siyaset alanını tümüyle Kürt halkına kapatmak isteyen bu sömürgeci zihniyete karşı Kürt siyasetinin tutum alması anlamlı olup, tüm halkımız arkasında yer alma tutumunu ortaya koymuştur. Bu yasağın anlamı halklaşan ve serhıldana dönüşen 14 Temmuz ruhunun belki de ilk kez bu düzeyde Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğünü bu kararlılık ve kitlesellikte sahiplenmesinden korkmasıdır. Halkımızın 14 Temmuz'a katılmak için yaptığı hazırlık, kararlılık ve yaşanan büyük coşku AKP için büyük korku kaynağı olurken, bu aynı zamanda uluslararası komploya da verilmiş güçlü bir cevap olmaktadır.

14 Temmuz büyük ölüm orucu eylemiyle, Hayri ve Kemalce, Ali ve Akifçe Türk sömürgeciliğine, onun faşist soykırımcı uygulamalarına ve vahşete dönüşen işkencesine "Êdî bes e!" denilmiştir. En amansız koşullarda mezar yeri darlığındaki hücrelerde tam bir fedai ruhla başlatılan 14 Temmuz büyük ölüm orucu, bugün Kürdistan ve Kürt ulusu adına tüm kazanımların temelini teşkil etmekte ve belirlemeye devam etmektedir. 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişi o en amansız koşullarda başlatılmış ve zulmün kalesinde düşmana diz çöktürülmüştür. Zafer kazanmanın ruhu ve zihniyetini ortaya koyarak bir direniş ve zafer manifestosunu ortaya koymuşlardır. Bununla Kürt ulusunun varlığına ve özgürlüğüne yönelik tüm saldırılar karşısında aşılmaz bir onur barikatı örmüşlerdir. Bu nedenledir ki 14 Temmuz, Kürdistan halkı için bir ulusal onur günüdür. Kürdün onuru sömürgecilerin kanlı potinleri altında, hakaret ve küfürleri karşısında çiğnetilmemiştir ve zaferin müjdesi Amed burçlarında ve ülkemizin her alanında dalgalanmaktadır. Çünkü bu ruh ve bilinç, artık halklaşmıştır. Kürdistan halkı 14 Temmuz ölüm orucu eylemcilerinin kazandırdığı bilinç ve ruhla kendisini donatmış ve yapılandırmıştır.

Artık Kürdistan halkı onurlu bir halk olarak Kürdistan topraklarında 14 Temmuz ruhu ve bilinci ile kendi özgür geleceğini kurma kararlılığına ulaşmıştır. Kürdistan halkı, artık Türk sömürgeciliğinin ve sisteminin olmadığı bir Kürdistan düşünmeye ve inşa etmeye başlamıştır. Bununla birlikte özgür yaşamın yolunun Önder Apo'nun özgürlüğünden geçtiğinin bilinci ile belki de on üç yıldan beri ilk kez bu kapsam, içerik ve kitlesellikte bir demokratik direniş ortaya koyacaktır. Kürdistan halkı Önder Apo'nun üzerinde uygulanan ağırlaştırılmış tecrit ve işkenceye karşı öfkelidir. Onun için de, Önder Apo'nun özgürlüğünden başka hiçbir şeyi ne tartışmak, ne duymak, ne de anlamak istiyor.

Her türlü sömürgeci özel savaş saldırılarına rağmen, siyasetçisi, sanatçısı, emekçisi, kadını ve gençliği yanında özgürlük gerillası, Kürdistan halkı ve dostları tamamen Önder Apo'nun özgürlüğüne kenetlenmiştir. Çünkü Önder Apo'nun özgürlüğü, barışçıl çözümün gelişmesidir, Kürdistan'ın özgürleşmesidir. Halkların eşit, özgür ve bir arada yaşama koşullarının yaratılmasıdır. Bu nedenle halkımız artık, "Özgür Önderlik, Özgür Kürdistan" demektedir. Bunun için de her türlü sömürgeciliğe, zulme, hakarete ve soykırıma "Êdî Bes e" demektedir.

14 Temmuz Ulusal Onur ve Direniş Günü'dür ve aynı zamanda halkımız tarafından Demokratik Özerk Kürdistan'ın da ilan edildiği gündür. 2012 yılının 14 Temmuz'u, yani direnişin 30. yıldönümünde de Önder Apo'nun özgürlüğünün kesinleştirildiği bir gün olmalıdır. Gün her zamankinden daha fazla Önder Apo'nun özgürlüğü ve ülkemizin özgürlüğü için ayağa kalkma ve sorumluluklarına sahip çıkma günüdür!

Kemallerin, Hayrilerin, Akiflerin ve Alilerin mezar yeri kadar, hücrelerinde yarattıkları direniş ruhu ve destanı ile serhıldanlaşan Kürdistan halkının İmralı ve Kürdistan'daki sömürgeci sistemi parçalamasının önünde hiçbir güç engel olamayacaktır. 14 Temmuz 1982 tarihsel çıkışı, 12 Eylül askeri faşist rejiminin sonunu hazırlayan bir başlangıç olmuştur. Otuzuncu yıldönümünde 14 Temmuz ruhu ve bilinci de Fethullah Gülen ve AKP'nin temsil ettiği yeşil faşizmi için sonun başlangıcı olacaktır.

Bu büyük eylemin 30. yıldönümünde 14 Temmuz direnişçileri başta olmak üzere tüm aziz şehitlerimizin soylu hatıralarına vereceğimiz en anlamlı yanıt, ilan edilmiş olunan demokratik özerkliği her alanda örgütlemek, demokratik konfederalizmin inşasında derinleşmek, devrimci halk savaşı perspektifiyle mücadeleyi yükseltmekle mümkün olacaktır.

13 Temmuz 2012

Halkımıza ve kamuoyuna

KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı

Bölgemizde önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Bu çerçevede Suriye'de giderek tırmanan gerilim, durumun ciddiyetini gözler önüne sermektedir. Suriye'de yaşanan iç çatışmaların bölgesel bir savaşa doğru ilerleme emarelerini taşıdığı bu kritik süreçte, Suriye toplumunu oluşturan halkların ortaya koyacağı irade ve mücadele belirleyici bir role sahiptir. Suriye'deki demokratik mücadelede önemli bir yere sahip olan Kürt halkının meşru özgürlük mücadelesi; her türlü şiddete karşı kendi öz gücüne dayalı siyasi bir mücadele olarak gelişim göstermiş ve önemli bir düzey kazanmıştır.

Batı Kürdistan halkımız Suriye'de sömürgecilik politikasının ve inkarın ortadan kaldırılması, Kürt halkının doğal ulusal haklarının tanınması, Suriye'de yaşayan tüm halkların bir arada özgür demokratik birlik temelinde eşitçe yaşaması için uzun yıllardır mücadele yürütmüş ve büyük bedeller vermiştir. Bu mücadele, özellikle 2011 yılının başından itibaren cereyan eden gelişmelerin ortaya çıkardığı koşullar ve zeminle birlikte daha da güçlenme imkanı bulmuştur. Görüyoruz ki, tarihten ders çıkaran bu parçadaki Kürt siyaseti, bu gelişmeleri en doğru bir biçimde değerlendirerek hem Kürt sorununun çözümü açısından hem Suriye'nin demokratikleşmesi açısından çözüm projesini ortaya koymuş, politika belirlemiş ve bu doğrultuda doğru ve yerinde adımlar atmıştır.

Bu aşamada, tüm Kürt örgütlerinin kendi aralarında birlik oluşturmalarını Suriye Kürtleri adına hareket edecek bir yüksek heyetin inisiyatifinde ortaklaşmaları çok önemli ve değerli bir karar olmuştur. Bundan böyle yaşanacak tüm gelişmelerin bütün Kürt kesimlerini temsil eden yüksek heyetin inisiyatifinde yürütülmesi ve sürecin yönlendirilmesi çözümleyici olacaktır.

Biz hareket olarak; bu parçada yaşanacak gelişmelerin herhangi bir parti ya da örgüt adına değil; halkımızın ortak ulusal iradesini temsil etme konumunda bulunan Kürt Yüksek Heyeti'nin ve ona bağlı oluşturulacak sistemi doğru buluyor, bu sistemin hayata geçmesi temelinde halkımızın bu parçadaki özgürlük mücadelesini destekliyoruz. Batı Kürdistan'daki tüm halkımızı bu birlik etrafında birleşmeye ve kenetlenmeye çağırıyoruz. Yine, Suriye'nin demokratik birliğinden ve halkların özgürlüğünden yana olan tüm kesimleri ve çevreleri Kürt halkının bu parçada ortaya çıkardığı ulusal iradeye saygı duymaya ve tanımaya çağırıyoruz.

Suriye'de bulunan tüm Kürt partilerinin programı, ne başka bir parçayla birleşme ne de ayrılma gibi bir hedef taşımamaktadır. Buradaki Kürt halkı, Suriye'nin demokratik birliği çerçevesinde kendi doğal haklarını almayı talep etmektedir. Kürt halkı, birlikte yaşadığı Arap, Dürzi, Asuri, Ermeni, alevi ve farklı inançlara sahip olan kesimlerle demokratik, eşit ve özgür yaşamın tesisini her koşul altında savunmuştur. Halkların kardeşliği ve demokratik Suriye'nin birliği içerisinde özgürlüğüne kavuşma biçimindeki amaçlarını her vesileyle ifade eden Kürt siyasi temsilcileri, bunun bir stratejik yaklaşım olduğunu vurgulamışlardır.

Bu gerçeğe rağmen özellikle Türk basınının ve değişik siyasi çevrelerin Suriye'deki Kürtlerin kendi haklarına ulaşma mücadelesini çarpıtarak hedef göstermesi Kürt halkına karşı şartlanmış düşmanlığın bir sonucudur. Suriye'deki halkımızın iradesi üzerinde kuşku ve muğlaklık yaratma amaçlı aslı astarı olmayan bir takım iddiaların ortaya atılması maksatlı ve kötü emellidir. Hareketimizin siyasi ve askeri kadrosu Suriye'de bulunmamaktadır. Kürt ulusal birliğinin sağlanmasını ve hakların elde etmesini tehlikeli görenler, Suriye'nin parçalanmasından, etnik ve mezhepsel çatışmalardan, iç savaştan medet uman hegemonyacı anlayış sahipleridir.

Suriye'de herkes adım adım kendi belde ve şehirlerinin yönetimine el koyarken, doğal olarak bazı Kürt yerleşim yerlerinde de buradaki halkımızın ortak iradesiyle kendi yönetimlerini kurma yönündeki girişimlerini telaşla karşılayanlar halkların özgürlüğünden korkan kesimlerdir. Eğer Suriye toplumu özgürleşiyorsa elbette Kürtler de özgürleşecektir. Bundan daha doğal bir şey olamaz. Bunun karşısında yapılması gereken tüm Suriye halklarının ve buradaki Kürt toplumunun özgür iradesine saygı duymaktır.

Biz hareket olarak, halkımızın bu parçada kurduğu birliğin arkasında olduğumuzu, Suriye'nin birliği, bütünlüğü ve demokratik özgür yaşamı çerçevesinde Kürt halkının haklarına kavuşması için verdiği mücadeleyi desteklediğimizi belirtiyoruz. Başta tüm Kürdistan parçaları olmak üzere ve tüm demokratik çevrelerin de Ortadoğu'da halkların kardeşliği, barışı, eşit ve özgür geleceğinin tesisi için gereken destek ve dayanışma içinde olmalarını tarihi bir sorumluluk olarak görüyoruz.

24 Temmuz 2012

İçinden geçtiğimiz süreç, Ortadoğu'nun, dünyanın ve özelde de Kürt halkının geleceği açısından çok önemli bir tarihi süreç olma özelliğine sahiptir. İradesi ipotek altına alınan, demokrasi ve özgürlüklerden mahrum bırakılan bölge halklarının gelişen özgürlük mücadelesi bugün önemli bir düzeyi yakalamış bulunmaktadır. Bu temelde kıyasıya sürdürülen mücadelede bölgenin yeniden şekilleneceği açıktır. 89. yılını geride bıraktığımız Lozan Anlaşması'yla düzenlenen bölgedeki mevcut sistemden en çok zarar gören halk, Kürdistan halkı olmuştur. Çünkü bölgenin en eski halklarından birisi olmasına rağmen bu anlaşmayla Kürt halkı tümüyle inkar edilmiş ve Kürdistan dört parçaya bölünerek yok sayılmıştır. Kürt halkına yapılan bu büyük haksızlıkla birlikte o tarihten bu yana dört parçada Kürdistan halkına karşı geliştirilen sürekli baskı, şiddet, katliam, tehcir ve mecburi iskan kanunları olmuştur.

Kürdistan'da acıların, katliamların ve büyük trajedilerin yaşanmasına yol açan bu anlaşma ve anlaşmanın inşa ettiği sistem, bugün yıkılış sürecine girmiş bulunmaktadır. Bölgede özgürlük ve demokrasi çığlıklarının yükseldiği bu dönemde Kürt halkı da artık kimliksizliği ve köleliği kabul etmeyerek bölge halklarıyla bir statüye dayalı ortak eşit özgür bir yaşam uğruna yürüttüğü mücadelesinde başarı kazanma şansını yakalamış bulunmaktadır.

Bölgedeki bu gerçeği gören sömürgeci Türk devleti, Kürt halkının bu süreçten faydalanmaması için hareketimizi güçten düşürme, halkımızı sindirme konseptini 2011'den bu yana gündemine almıştır. Bu nedenle o tarihte sürdürülen İmralı ve Oslo diyalog sürecini sona erdirerek yeni bir sindirme ve savaş sürecini başlatmıştır.

Buna karşı Önderliğimiz, 27 Temmuz 2011 tarihi itibariyle AKP hükümetinin oyalayan, çözümün önünü tıkatan, savaş sürecini başlatan bu politikasına karşı tavır alarak görüşmelerden çekildiğini belirtmiş ve sürecin barış ve çözüm amacına uygun bir biçimde gelişmesini istemiştir. Buna karşılık AKP hükümeti de hiçbir hukuki ve ahlaki temeli olmayan ağır tecrit ve işkence sistemini başlatmıştır. Önderliğimiz 27 Temmuz 2011'den bu yana tam bir yıldır hiç kimseyle görüştürülmemiş, üstelik avukatları Kürtlere yönelik özel tertiplenmiş siyasi soykırım operasyonlarıyla hukuk dışı bir biçimde tutuklanmıştır. AKP devleti, 27 Temmuz 2011 tarihinden bu yana "koster bozuk", "hava muhalefeti" gibi gerekçeleri ileri sürerek tam bir yıldır halkımıza ve kamuoyuna açıkça resmi yalan söylemeyi devletin siyasi bir tutumu olarak benimsemiştir. Önderliğimizle start alan bu saldırı dalgasıyla eş zamanlı bir biçimde kapsamlılaştırılan "KCK operasyonu" adı altında başlatılan sürek avında seçilmiş Kürt siyasetçiler başta olmak üzere Kürt siyasi temsilcileri ve aktivistleri dahil 7 bini aşkın kişi tutuklanmıştır. Hakeza bir hak olan gösteri yapma, örgütlenme, düşünceyi özgürce ifade etme, demokratik tepkilerini ortaya koyma hakkı devlet terörüne maruz kalmış ve Kürdistan'da sömürgeci bir hukuk anlayışı egemen kılınmıştır. Topluma dönük faşist baskıcı uygulamalarla sindirme harekatı başlatılmış ve harekatimize karşı topyekun bir savaş süreci geliştirilmiştir.

Böylesine açık bir hukuksuzluğa ses çıkarmayan uluslararası kuruluşlar ve AB devletleri de Kürtlere yönelik derinleştirilen savaş konseptine ne denli ortak olduğunu, destek verdiğini ve çifte standartlı yaklaştığını göstermiştir. Uluslararası güçlerin bu yaklaşımından cesaret alan AKP devleti Kürdistan'da tam bir devlet terörü estirme sürecine girmiştir.

Dört parçadaki ve yurt dışındaki Kürdistanlılar, İmralı esaret sistemine, faşist saldırılara, AKP devlet terörüne karşı sesiz kalmayacağını özellikle 27 Temmuz 2011'den bugüne kadar sergilediği direnişle, serhıldanlarla, açlık grevleriyle ve değişik toplumsal eylem biçimleriyle ortaya koymuştur. Halkımız, Önder Apo özgürleşinceye ve statü elde edinceye kadar mücadeleyi her alanda kesintisiz sürdüreceği iradesini ortaya koymuştur.

27 Temmuz günü, Önderliğimizin sömürgeci oyunlara ve katliam politikalarına tavır alarak halkımızın değer yargılarına ve geleceğine sahip çıkmak amacıyla İmralı'daki direnişini yükseltme kararını verdiği bir gündür. Bu açıdan bugün, Başkan Apo'nun onurlu ve derin fedakarlıkla, kararlılıkla yüklü direnişçi tutumuna karşı ağır tecridin, psikolojik işkencenin ve sömürgeci saldırının da devreye konulduğu bir gündür. Halkımız ve halkımızın tüm dostları bugünün yıl dönümünde her yerde sömürgeci faşist uygulamalara karşı sesini yükselten eylemler koymalı, Önder Apo'nun İmralı'da, Kürt siyasetinin zindanlarda ve meydanlarda yükselttiği direnişi selamlayan ve onunla bütünleşen eylemler geliştirmeli, sömürgeci tecrit ve baskıları protesto etmelidir. Tüm halkımızı bu temelde hareket etmeye çağırıyoruz.

Türkiye sınırları içinde tüm gücüyle Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bir savaş yürüten ırkçı ve düşmanca politikalar geliştiren AKP hükümeti, özünde sadece hareketimiz PKK'ye değil, tüm Kürt halkına karşı düşmanlık politikasını esas aldığını, en son Suriye Kürtlerine karşı geliştirdiği politikasıyla bir kez daha ortaya koymuştur. Biz AKP'nin ister yanına alsın ister karşısına alsın, tüm Kürtlere yönelik politikasının zayıflatma amacını taşıdığını hep vurguladık. Bu görüşümüzün doğruluğu Başbakan'ın dün Suriye Kürtlerine yönelik basına yaptığı açıklamayla ispatlanmıştır.

Herkes biliyor ki, Batı Kürdistan'da PKK diye bir yapılanma ve bir güç yoktur. Orada Kürt halkı vardır ve Kürt halkının değişik örgütlenmeleri vardır. Bu örgütlenmeler içerisinde büyük kitlesel güce sahip en güçlü yapılanmanın PYD olduğunu da herkes bilmektedir. Halkımız burada tüm siyasi güçlerin bir araya gelmesiyle ulusal demokratik birliğini kurmuş, ortak yönetimini ilan etmiştir. Halkımızın iradesini bu yapılanma temsil etmektedir. Ancak Erdoğan ve AKP zihniyeti ideolojik yaklaşarak insanların düşüncesine göre tutum belirlemektedir. Gerek Batı Kürdistan'da gerekse de Kürdistan'ın diğer parçalarında Önder Apo'nun düşünce sistemini benimsemiş, büyük kitlesel kesimler vardır. AKP'nin bütün bu kesimleri PKK'li olarak gösterip hedeflemesi özünde Kürt halkına düşmanlık politikasının bir sonucudur. Burada yaşanan durum, tıpkı 1991 ve 2003 yılında Güney Kürdistan'da halkımızın kendi özerk yönetimlerini geliştirmelerine karşı geliştirilen düşmanca tutumla aynıdır.

Eğer Suriye'de bir özgürlük atmosferi gelişiyorsa, elbette Kürt halkı da bundan yararlanacaktır. Bundan daha doğal bir şey olamaz. Elbetteki Baas rejimi altında ağır baskılara maruz kalmış, büyük trajediler yaşamış olan Kürt toplumu burada öz yönetimlerini oluşturarak özgürlüğüne sahip çıkacaktır. "Orada Arapları destekliyorum ama Kürtlere de tahammül gösteremem" demenin, ağır bir şovenizm ve ırkçılığın dışavurumundan başka bir şey olmadığı açıktır.

Ama bilinmeli ki Batı Kürdistan'daki halkımız yalnız değildir. Tüm parçalardaki Kürt halkı, en küçük parça olan Suriye'deki Batı Kürdistan'ın kendi haklarına kavuşması için arkasında olacaktır. AKP'nin bu düşmanca zihniyetten hareketle çılgınlık yaparak herhangi bir biçimde buradaki Kürt halkının iradesine müdahale etmesi karşısında tüm Kürtlerin Türk devletine karşı bulunduğu her yerde harekete geçmesi kaçınılmaz bir görev haline gelecektir. Başta Kuzey Kürdistan ve Türkiye olmak üzere tüm Kürdistan halkı, nereden gelirse gelsin Suriye'deki Kürt halkına karşı yapılacak saldırı karşısında sessiz kalmayacak, buradaki halkımıza sahip çıkılması için bulunduğu her yerde bütün olanaklarıyla mücadele edecektir.

Batı Kürdistan'daki siyasi temsilcilerin hiçbirinin açıklamalarında "ayrılma" veya "başka bir parçayla birleşme" gibi bir vurgu ve amaç söz konusu değildir. Buradaki halkımızın demokratik Suriye'nin birliği çerçevesinde kimlik, kültür ve statü kazanma amaçları vardır. Bu amaçları meşrudur, demokrasiden, hak ve özgürlüklerden yana olan tüm devletlerin ve tüm çevrelerin demokratik Suriye'nin birliği çerçevesinde Kürt halkının meşru haklarının tanınması için halkımızın burada yürüttüğü haklı-insani mücadelesine destek sunması gerekmektedir.

Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere tüm halkımızı ve demokratik çevreleri Suriye'de Kürt halkının haklı özgürlük mücadelesine karşı duyarlı olmaya, halkımızın burada yürüttüğü demokrasi ve özgürlük davasını desteklemeye çağırıyoruz.

26 Temmuz 2012

ÜSTÜNLÜK GERİLLADA

HPG gerillaları ile Türk ordu birlikleri arasında çatışmalar giderek şiddetleniyor. Gerillalar Şemdinli'de olduğu gibi sistemi felç eden eylemler gerçekleştirirken Türk ordusu birçok bölgede karakollardan dahi çıkamıyor. Yayınladığımız bilançodaki verilere bakıldığında son aylarda gerillaların Kürdistan'da mutlak bir üstünlük kurduğu görülüyor. İşte HPG açıklamalarından derlediğimiz Haziran ve Temmuz ayı bilançosu:

✰ **21 Haziran:** Bitlis-Amed yolu üzerinde gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen kimlik kontrolü sırasında gözaltına alınan Vahdettin Kaya isimli asker, soruşturması tamamlandıktan sonra serbest bırakıldı.

✰ **22 Haziran:** Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Şiriş köyü yakınlarında operasyona çıkan Türk ordu birlikleri ile gerillalar arasında çatışma çıktı. Çatışmada düşmanın ölü ve yararlıları tespit edilemezken, bir gerilla şehit düştü. Urfa Suruç doğumlu Abdullah Vural (Agit Zilan) yoldaş, 2006 yılında gerilla saflarına katılmıştı.

✰ **23 Haziran:** Saat 18.00 sularında Diyarbakır'ın Piran ilçesinde çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, bazı askerler de yaralandı.

✰ **24 Haziran:** Dersim merkeze bağlı Rojnek tepesi yakınlarında yeni bir karakol yapımında çalışan askerlere yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 3 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Çatışma sonrası askerler karakol inşaatını bırakarak, 26 Haziran akşamı alandan kaçtı.

✰ **24 Haziran:** Uludere ilçesine bağlı Çetan tepesi yakınlarındaki operasyon gücüne asker ve malzeme taşıyan 1 skorsky helikopter YJA-Star gerillalarımız tarafından vurularak düşürüldü. Helikopter içindeki asker sayısı güçlerimizce tespit edilemezken, alanda yaşanan farklı bir çatışmada 1 asker öldürüldü. 26 Haziran günü alana indirme yapan işgalci TC ordusu, düşen skorsky helikoptere ait kimi parçaları alarak alandan uzaklaşmıştır. Bu eylem 30 Haziran 1996 tarihinde şehit düşen Zilan yoldaşın anısına gerçekleştirildi.

✰ **25 Haziran:** Muş merkeze bağlı Zengok köyü ve Kozme dağına yönelik TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı. 26 Haziran akşamı askerler alandan geri çekildi.

✰ **26 Haziran:** Trabzon merkeze bağlı Düzköy ilçe jandarma karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 1 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

✰ **26 Haziran:** Qeladize kasabasına bağlı Kandil alanının Meredo ve Qeletuka köylerine yönelik savaş uçakları tarafından hava saldırısı düzenlendi.

✰ **26 Haziran:** Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Minyaniş mıntıkasında operasyona çıkan askerlerle gerillalar arasında çatışma çıktı. Yaşanan çatışma sonucunda 1'i uzman çavuş 5 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.

✰ **26 Haziran:** Türk basınının Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Uzunsırt mıntıkasında gerillalarımız ile TC ordusu askerleri arasında çatışma çıktığı iddiası doğru değildir. Türk basını söz konusu haberde Diyarbakır Bismil nüfusuna kayıtlı Jandarma er Hakan Koçer isimli askerin öldüğünü ileri sürmüştü.

✰ **27 Haziran:** Eruh ilçesinde bulunan Eski Eruh karakolu yakınlarında operasyona çıkan askerlere yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 4 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Gerillalarımız düşmana ait 2 adet HK33 melez tipi silaha el koyarken, düşman çatışma ardından bölgeyi obüs ve havan toplarıyla bombalandı.

✰ **27 Haziran:** Van'ın Başkale ilçesine bağlı Bebleşîne alanında operasyona çıkan Türk ordu birlikleri ile HPG gerillaları arasında iki ayrı çatışma yaşandı. İlk çatışmada 4 asker öldürülürken, ikinci çatışmada ölen ve yaralanan düşman askerlerinin sayısı güçlerimizce tespit edilememiştir.

✰ **27 Haziran:** Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Serê Sêvê Taburu yakınlarında işgalci TC ordu askerleriyle gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Yaşanan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

✰ **27 Haziran:** Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Zikreş köyü yakınlarında çıkan çatışmada 2001 yılında gerilla saflarına katılan Urfa doğumlu Şükrü Sezer (Keskin Suruç) yoldaşımız ile 2011 yılında saflara katılan Ağrı doğumlu Abdulhakim Kaya (Mazlum Agirî) hayatını kaybetti.

✰ **28 Haziran:** Çukurca'ya bağlı Bilican Alayı yakınlarında operasyona çıkan askerler ile YJA Star gerillaları arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

✰ **28 Haziran:** Uludere'ye bağlı Deriyê Dawetiyê alanına sömürgeci TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla vuruldu.

✰ **29 Haziran:** Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Haruna karakolu yakınlarında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.

✰ **28 Haziran:** Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Mezra ve Mangeser köyleri arasından geçen İran-Türkiye doğalgaz boru hattına yönelik HPG gerillaları tarafından sabotaj düzenlendi. Köylülere ait ekili alanların zarar görmemesi için ateşe verilmeyen boru hattında büyük maddi hasar meydana geldi.

✰ **28 Haziran:** Erzurum'un Karayazı ilçesine bağlı Karaağaç (Heştrengê), Kalo, Golê köyleri ile Radarê Karayazlı alanlarına yönelik Türk ordusu tarafından operasyon başlatıldı. Alandaki operasyonun gizli birliklerin keşif ve pusulamaları şeklinde olduğu öğrenildi.

✰ **28 Haziran:** Çukurca'ya bağlı Karataş karakolu yakınlarında operasyona çıkan düşman askerleri ile gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürülürken, 1 asker yaralandı. Eylem ardından çatışma alanına havan ve obüs saldırısı gerçekleştirildi.

✰ **29 Haziran:** Hakkari'nin Gever ilçesine bağlı Oramar'ın Şehit Gafur, Şehit Karker, Şetanus, Satê ile Geper alanlarına hava saldırısı gerçekleştirildi. Aynı gün akşam saatlerinde de havan ve obüs saldırısı yapıldı.

✰ **29 Haziran:** Çukurca'nın Cilo alanının Deriyê Bizina, Deriyê Aslan, Deriyê Matê, Dêranê, Deriyê Teng ile Zozanê Camêr mıntıkaları TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **29 Haziran:** Haftanin'in Kato Sûlê ile Bektorya Vadisine yönelik işgalci TC ordusu tarafından havan ve obüs saldırısı yapıldı.

✰ **29 Haziran:** Dersim-Ovacık arasında bulunan Aksu Deresi yakınlarında gerillalarımız tarafından yol kesme eylemi gerçekleştirildi. Kimlik kontrolü yapan gerillalarımız eski AKP il başkanı ve askerlerle işbirliği içinde olan Cihan Açıkgöz ismindeki şahsa ait aracı imha etti. Eylem ardından Türk ordusu operasyon başlatırken, Dersim-Ovacık yolu 3 saat boyunca trafiğe kapatıldı.

✰ **29 Haziran:** 12 Mayıs günü gözaltına alınan AKP Kulp İlçe Başkanı Veysel Çelik sorgulamaları tamamlandıktan sonra serbest bırakıldı. Çelik, yaptığı açıklamada siyaseti bırakacağını bildirdi.

✰ **29 Haziran:** YJA Star gerillalarımız Midyat-Nusaybin yolunda kimlik kontrolü yaptı. Gerillalarımızca durdurulan 50 araçtaki halka Zilan yoldaşın eylemi, Önderliğimiz üzerine tecrit ve devlet terörü hakkında bilgilendirme yapıldı.

✰ **29 Haziran:** Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Govanış ve Bilbesê köyü yakınlarında TC ordusu operasyon başlattı. Ertesi gün sabah saatlerinde operasyona çıkan askerlerin döşedikleri mayının Mila Xankê alanında patlaması sonucu 1 korucu öldü, 4 korucu da yaralandı. Anti Personel Mayın Anlaşmasına imza atan bir güç olarak böylesi bir olayla ilgimiz kurulamayacağı gibi, söz konusu olay düşman tarafından bölgedeki köylüleri bize karşı kışkırtmak amacıyla düzenlenerek, korucular bilinçli bir şekilde mayının üzerine sürüldü.

✰ **29 Haziran:** Dersim'in Hozat yolunun Çiçekli'ye bağlı Arman köyü yakınlarında operasyona çıkan Türk ordusuna ait 1 panzer imha edildi. Eylem ardından kobra helikopterlerin bombardımanı desteğinde 2 skorsky helikopteri ölü ve yaralılarını taşıdı.

✰ **30 Haziran:** Hozat'taki gerillalarına eyleminden bir gün sonra alanda süren operasyona takviye amacıyla gelen askeri konvoy gerillalarımızca vurularak, 1 cemse darbelendi. Düşman kobra helikopterlerle alanı bombalarken, Arman tepesinde konumlanan askerlere yönelik kapsamlı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemlerde öldürülen ve yaralanan düşman gücünün sayısı tespit edilemedi. Kobraların bombardımanı sonucu ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **30 Haziran:** Çukurca'ya bağlı Orta Tepe karakolu yakınlarındaki düşman gücüne yönelik YJA Star gerillalarımızın yaptığı eylemde 1 düşman askeri öldürüldü, 1 asker yaralandı.

✰ **30 Haziran:** Saat 23.00 ile 24.00 sularında Şeladize'nin Kuro Jaro alanı Türk savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **30 Haziran:** Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı Çemçê alanının Dêra sor ile Peniş Vadisine yönelik Türk ordusu tarafından operasyon düzenlendi. Alandaki operasyonun gizli birlikler tarafından keşif ve pusulamalar şeklinde sürdüğü bildirildi.

✰ **30 Haziran:** Van'ın Özalp ilçesinde Erhan Dorukhan Kışlası'nın (Mustafa Muğlalı Kışlası) nizamiye ve lojmanlarına yönelik gerillalarımız tarafından eylem düzenlendi. Eylemde, 1 asker öldürülürken, biri binbaşı 2 asker yaralandı.

✰ **30 Haziran:** Uludere'ye bağlı Çete Tepesi ile Şehit Kendal Tepesinden sınırı geçmek isteyen 2 kobra ile 1 skorsky tipi helikopter gerillalarımızın direnişi sonucu geri çekilmek zorunda kaldı.

✰ **30 Haziran:** Haftanin'in Deriyê Dawetiya, Kuraniş Vadisi ile Haftanin köyüne yönelik havan ve obüs saldırısı düzenlendi.

✰ **1 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesine bağlı Oramar'ın Mele Emin alanı ile Şehitlik Vadisine yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi.

✰ **1 Temmuz:** Dersim Ovacık yolu gerillalarımız tarafından tutularak kimlik kontrolü yapıldı. İki saat süren eylem ardından kobra helikopterleri alanı bombalandı.

✰ **1 Temmuz:** Van'ın Çatak ilçesine bağlı Tengê köyü korucu başı İsmail Can ile korucu olan eşi Zümeyra Can düşmanla işbirliği yaptıkları ve koruculuğa teşvik etme suçlarından dolayı YJA Star gerillalarımız tarafından gözaltına alındı.

✰ **1 Temmuz:** Iğdır Trafik Bölge Amirliği yakınlarında gerillalarımız ile düşman askerleri arasında çıkan çatışmada 2 asker gerillalarımızca öldürüldü. Eylem ardından askerler bölgede operasyon başlattı.

✰ **1 Temmuz:** Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Türkmena alanındaki 2 radar sistemi gerillalarımız tarafından imha edildi.

✰ **2 Temmuz:** Doğubeyazıt ilçesine bağlı Mıstunê, Akbaba ile Deşta Çobanê alanları ile Iğdır'a bağlı Gevro köyü, Stula Tepesi ile Şikefta Cangir mıntıkalarında Türk ordusuna bağlı gizli birlikler tarafından pusulamalar yapılıyor.

✰ **2 Temmuz:** Amed'in Hazro ilçesi Jandarma Komutanlığı yakınlarında çatışma çıktı. Yaşanan çatışma sonucunda düşmanın ölü ve yaralıları tarafımızdan netleştirilemedi.

✰ **2 Temmuz:** Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Zêtê boğazında karakol yapan askerlere yönelik gerillalarımız tarafından saldırı düzenlendi. Eylemde düşmanın kayıpları netleştirilemedi.

✰ **2 Temmuz:** Zagros'un Mêrgeh, Govendê ile Girê Xwedê alanlarına yönelik havan ve obüs saldırısı yapıldı. Bombardıman sonucu ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **2 Temmuz:** Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Veng alanında yaşanan çatışmada 2 yoldaşımız şehit düştü. Yaşamını yitiren gerillaların kimlikleri şöyle: 2011 yılında HPG saflarına katılan Maraş doğumlu Mustafa Özdemir (Jêhat Cudi) ile 2011 katılımlı Amed doğumlu Nadir Tunç (Rızgar Amed).

✰ **2 Temmuz:** Van AKP Gürpınar İlçe Başkanı Hayrullah Tanış gerillalarımız tarafından tutuklandı. Tanış'a ait 1 adet tabancaya el konuldu.

✰ **2 Temmuz:** Gümüşhane'ye bağlı Şiran ilçesi İncedere mıntıkasında operasyon düzenleyen askerlerle gerillalar arasında çıkan çatışmada Hakkari doğumlu Adnan Tekin (Hejar Zagros) adlı gerilla şehit düştü.

✰ **2 Temmuz:** Van merkezde yol kontrolü yapan polislere yönelik gerillaların düzenlendiği eylemde 2 polis öldürüldü, 1 polis de yaralandı.

✰ **3 Temmuz:** Dersim'de Munzur vadisinde TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı.

✰ **3 Temmuz:** Van'ın Saray ilçesi yakınlarında akrep tipi 1 zırhlı araca yönelik yapılan eylemde 3 polis öldürüldü, 3 polis de yaralandı.

✰ **3 Temmuz:** Beytüşşebap ilçesine bağlı Mezra karakoluna yük taşıyan 2 kamyon gerillalarca yakılarak imha edildi. Şahabettin Çiçek ve Nadir Cin isimli

Dijwar yoldaşın kahramanca direnişi

✰ **6 Temmuz:** Van'ın Bahçesaray ilçesi kırsalında operasyona çıkan kontra birliğe karşı bir gerillamız arasında çıktı. Sabah başlayıp gece saat 00.30'a kadar süren çatışmada son mermisine kadar çatışarak direnen yoldaşımız bombasını kendinde patlatarak şahadete ulaştı. Şehit düşen Dıjwar yoldaşımız çatışmada 2'si uzman çavuş, 2'si korucu 4 düşman askerini öldürmüş, 1 uzman çavuşu da yaralamıştır.

Şehit düşen yoldaşımızın kimlik bilgileri şöyle:

Kod Adı: **Dijwar Silopi**
Adı Soyadı: **Hasan Algor**
Doğum Yeri: **Silopi - Şırnak**

Apocu Militan Duruşun En Kararlı Örneğini Sergilemiştir

Dijwar Yoldaş Özgürlük mücadelemizde duruş ve kararlılıklarıyla binlerce Fedai şehidimizin yolunda ilerleyen yoldaşlarımızdan olan Dıjwar arkadaş bunu düşman karşısında en güçlü tarza uygulayarak Apocu bir militanın görevlerini nasıl görkemli karşılamamız gerektiğinin somut uygulayıcısı olmuştur. Onda kararlılığı, düşman karşısında üstün başarı azmini ve canının son anına kadar direnişi gerçeğini görmek mümkün olmuştur.Yurtsever Kürdistan halkının bir evladı olarak yetişen Dıjwar arkadaşımız özgürlüğün büyük bedelcisi olarak dağlarımızda aktif olarak mücadele yürüten bir yoldaşımız olmuştur. Edindiği kısa tecrübeyle güçlü bir gerilla olarak mücadelesini sürdüren Dıjwar arkadaş düşman karşısında en kararlı direnişi göstererek özgürlük şehitleri kervanına katılmıştır.

2 şoför, gerillalar tarafından gözaltına alındı. Eylem ardından kobra helikopterler desteğinde alanda indirme yapmak isteyen düşman gücü gerillalarımızın karşılık vermesi üzerine alandan uzaklaşmak zorunda kaldı.

✰ **3 Temmuz:** 30 Mayıs günü Dersim'de Rojnek Karakol yapımında çalıştıkları için gözaltına alınan 4 işçi soruşturmaları tamamlandıktan sonra serbest bırakıldı.

✰ **3 Temmuz:** Van'ın Çatak ilçesinde Ezdînan karakoluna malzeme taşıyan 2 şoför HPG gerillalarınca gözaltına alındı.

✰ **3 Temmuz:** Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Ağdere, Koru, Dağmezra ve Sarısaltık alanlarına yönelik askerler operasyon başlattı.

✰ **4 Temmuz:** Şırnak'ın Uludere ilçesi sınır hattında bulunan Serbend askeri üssünden Medya Savunma Alanları'na doğru ilerlemek isteyen askerlere yönelik yapılan eylemde 3 düşman askeri öldürüldü, 2 asker yaralandı.

✰ **4 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Haftanin Köyü, Ware Kemal ve Bêtalma alanlarıyla Kato Sûle mıntıkalarına yönelik Türk ordusu tarafından obüs ve havanlarla bombardıman düzenlendi.

✰ **4 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Alanış Köyü, Heliz Tepesi ve Zawîte mıntıkalarına yönelik obüs ve havanlarla bombardıman düzenlendi.

✰ **5 Temmuz:** Van'ın Çaldıran ve Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçeleri arasında gerillalarımız tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Eylemde 12 tır, içindeki malzemelerle birlikte yakılarak imha edildi.

✰ **5 Temmuz:** Uludere'ye bağlı Sinek askeri üssü yakınlarında YJA Star gerillaları ile askerler arasında çatışma çıktı. 2 düşman askeri öldürüldü, 1 asker yaralandı.

✰ **5 Temmuz:** Bêzelê köyü ile Karker tepelerine yönelik savaş uçakları tarafından hava saldırısı düzenlendi.

✰ **5 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesiyle Geliye Doski arasında gerillalarımızca kimlik kontrolü gerçekleştirildi.

✰ **6 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesi kırsalında Türk ordusunun başlattığı operasyon, 12 Temmuz günü bölgeyi tank, kobra ve zırhlı araçlarla bombalanması ardından akşam saatlerinde geri çekilmiştir.

✰ **6 Temmuz:** Çukurca ilçesine bağlı Geliye Zap, Helvesîs, Hînê dağları ile Çiyayê Reş alanına yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. Bombardıman sonucunda Çiyayê Reş alanındaki ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **6 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesiyle Oramar arasında YJA Star gerillaları yol ve kimlik kontrolü yaptı.

✰ **6 Temmuz:** Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Gökmeydan ve Zarik yolu alanlarına yönelik askerler operasyon başlattı.

✰ **6 Temmuz:** Dersim Erzincan yolunun 10. Kilometresinde Şeytan köprüsü mevkisinde operasyona çıkan işgalci askerlere karşı YJA Star gerillalarımız tarafından kapsamlı bir eylem gerçekleştirildi. Askeri konvoyun hedeflendiği eylemde 1 dağgeyiği tipi araç içindeki askerlerle birlikte imha edildi, 1 dağgeyiği aracı da darbelendi. Düşmanın kayıpları tespit edilemezken, düşman ölü ve yaralılarını zırhlı araçlar desteğinde ambulanslarla alandan uzaklaştırdı.

✰ **6 Temmuz:** Dersim-Erzincan yolu Rojnek mevkiinde gerillalarımız tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Durdurulan 150 araçta kimlik kontrolü yapan gerillalarımız izinsiz ticaret yapan 5 tırı yakarak imha etti.

✰ **6 Temmuz:** Elazığ'ın Palu ilçesi ile Bingöl'ün Genç ilçesi arasından geçen yük trenine yönelik gerillalar tarafından yapılan eylemde 5 vagon raydan çıktı, tren yolu 8 Temmuz gününe kadar ulaşıma kapatıldı.

✰ **6 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesi kırsalında Türk ordusu operasyon başlattı. Kurtuka, Paşvenk, Başgale köyleri ile Şehit Bawer Tepesindeki operasyonda gerillalarımız ile düşman askeri arasında bir çatışma yaşandı. Çatışmada 5 asker öldürüldü.

✰ **6 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesine bağlı Ez, Mezra, Kotom, Şıkranîs ve Sapur mıntıkalarında Türk ordusu tarafından operasyon başlatıldı. 7 Temmuz günü saat 18:00 sularında operasyon gücüne yönelik gerillalar tarafından saldırı düzenlendi. 13 askerin öldürüldüğü eylemde, düşmana ait 1 adet BKC silaha el konuldu.

✰ **7 Temmuz:** Saat 07.30 sularında Türk ordusu Dersim-Erzincan yolu Rojnek mevkiinde operasyon başlatıldı.

✰ **7 Temmuz :** Şırnak'ın İdil ilçesi kırsalında 14 Haziran günü TC ordusuyla gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Çatışmaya giren birliğimizden 5 arkadaşımızla şu ana kadar irtibat kurulamadı. Hakkında bilgi alamadığımız gerillaların kimlik bilgileri şöyledir:

Kod Adı: **Kamuran Penaber**
Adı Soyadı: **Reşat Ari**
Doğum yeri: **Mardin**
Katılım yılı: **2003**

Kod Adı: **Rêber Bagok**
Adı Soyadı: **Abdulgani Akbulut**
Doğum yeri: **Mardin**
Katılım yılı: **2005**

Kod Adı: **Karker Cigerxwin**
Adı Soyadı: **Selman Eliş**
Doğum yeri: **Mardin**
Katılım yılı: **2007**

Kod Adı: **Kawa Amed**
Adı Soyadı: **Nebi Sınır**
Doğum yeri: **Amed**
Katılım yılı: **2008**

Kod Adı: **Serdar Rojhilat**
Adı Soyadı: **Yasin - Mirzai**
Doğum yeri: **Kotol**
Katılım yılı: **2005**

✰ **7 Temmuz:** Dersim'in Nazimiye ilçesi Doğan Kayalıkları mevkinde çıkan çatışmada en az 4 düşman askeri öldürüldü.

✰ **7 Temmuz:** Van'ın Başkale ilçesinde bulunan Berereş karakoluna yönelik gerillalar eylem düzenledi. Eylemde, düşmanın ölü ve yaralı gücü tespit edilemedi.

✰ **7 Temmuz:** Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Rojnek ve Tevneş sırtlarında askerler skorsky helikopterlerle indirme yaparak operasyon başlattı. Operasyonda çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

✰ **8 Temmuz:** Dersim'in Nazmiye ilçesine bağlı Doğan Kayalıkları alanında operasyon düzenleyen Türk ordu birlikleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada, 5 düşman askeri öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

✰ **8 Temmuz:** Dersim-Erzincan yolu üzerinde bulunan Kozmerit, Uzuntarla, Gomemiş, Pagali, Marçik alanlarında Türk ordusuna bağlı gizli birlikler bir süreden beri gözetleme ve pusulama faaliyetleri yürütüyor.

✰ **8 Temmuz:** Bingöl'ün Kığı ilçesi ile Elazığ'ın Karakoçan ilçesi arasında bulunan Kanê Köyü yakınlarında YJA Star gerillaları tarafından yol kesme eylemi gerçekleştirildi. Eylemde, Kerbay Köyü muhtarı düşmanla ilişkin içinde olduğu ve karakollara erzak taşıdığı için gözaltına alındı. Köy muhtarı, halkın katıldığı bir mahkemede yargılandı. Suçlarını kabul eden muhtar, bir daha düşmanla işbirliği içinde olmayacağını belirterek, affını istedi. Halk, muhtara son bir şans verilmesi gerektiğini belirtti. Bunun üzerine muhtar serbest bırakıldı.

✰ **8 Temmuz:** Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Oramar alanına yönelik TC ordusu tarafından başlatılan operasyon 9 Temmuz günü sabah saatlerinde sonuçsuz bir şekilde geri çekildi.

✰ **8 Temmuz:** Şeladizê kasabasına bağlı Zagros'un Mamreşo, Mambenê ve Delil Köyleri ile Avaşin-Avabasya hattı Türk ordusu tarafından havan ve obüslerle bombalandı.

✰ **8 Temmuz:** Kars'ın Kağızman ilçesi Çemçê kırsalında TC ordusuna ait gizli birlikler tarafından pusulamalar yapıldığı bildirildi.

✰ **8 Temmuz:** Zagros'un Kartal Tepesi, Girê ve Erdewê Köyleri, Dola Konferansê alanlarına yönelik havan ve obüs saldırısı yapıldı. Saldırı sonucunda ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **8 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesine bağlı Oramar alanında çıkan çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü.

✰ **8 Temmuz:** Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Teperrizzi yakınlarında çıkan çatışmada 4 asker öldürülürken, 3 gerillamızda kahramanca savaşarak şehadete ulaştı. Çatışmada şehit düşen gerillaların kimlik bilgileri şöyle:

Kod Adı: **Rojhat Agirî**
Adı Soyadı: **Mehmet Cemil Öztürk**
Doğum yeri: **Tutak, Ağrı**

Kod Adı: **Hamza Serhat**
Adı Soyadı: **Emrah Boztaş**
Anne - Baba Adı: **Fahime - Battal**
Doğum yeri: **Kağızman, Kars**

Kod Adı: **Şervan Agirî**
Adı Soyadı: **Kemal Ermekan**
Doğum yeri: **Şoraxil Köyü, Makü**

✰ **9 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesi kırsalında Şehit Bawer Tepesi yakınlarında gerillalarımız ile düşman askeri arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Govendê dağı Türk savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesine bağlı Oramar'ın Geper Tepesi hem savaş uçakları hem de obüslerle tarafından bombalandı.

✰ **9 Temmuz:** Zagros'un Erdewê köyü çevresi TC orduna ait savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Gever ilçesine bağlı Oramar-Gever yolu YJA Star gerillalarımız tarafından kesilerek kimlik kontrolü yapıldı.

✰ **9 Temmuz:** Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Deriyê Dawetiya alanına yönelik havan ve obüslerle saldırı yapıldı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Bilican Alayı çevresinde operasyona çıkan askeri ile YJA Star gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

✰ **9 Temmuz:** Zap'ın Şehit Mazlum alanı Geliyê Feqira ile Zap suyu çevresi savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **9 Temmuz:** Van'ın Gürpınar ilçesine bağlı Şemanıs köyünde birçok kez uyarılmasına rağmen düşmana çalışmaya devam eden ve koruculukta ısrar eden Necmettin Şen isimli şahıs gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Aracı yakılan Şen serbest bırakıldı.

✰ **9 Temmuz:** Şeladize'ye bağlı Şifreza, Hîlalê ve Cenetê köylerine yönelik işgalci Türk ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. Bombardıman ardından ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Yüksekova ve Şemdinli ilçeleri arasında operasyona çıkan askerler ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü, akrep tipi zırhlı bir araç da darbelendi.

✰ **9 Temmuz:** Beytüşşebap ile Çatak ilçelerinde Türk ordusuna yardım ettiği bildirilen 4 şoför gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Soruşturmaları ardından şoförler serbest bırakıldı.

✰ **9 Temmuz:** Dersim-Erzincan yolunun Tevneş mevkiinde YJA Star gerillalarımız tarafından bir yol kontrolü gerçekleştirildi. Eylem sonrası Türk ordusu operasyon başlattı.

✰ **9 Temmuz:** 1 Temmuz günü Van'da gerillalar tarafından gözaltına alınan korucu başı İsmail Can ve eşi korucu Zümeyra Can, 9 Temmuz günü serbest bırakıldı.

✰ **9 Temmuz:** Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Şehit Mazlum, Deştan ve Bêtkarê alanlarına yönelik obüs ve havanlarla bombardıman düzenlendi.

✰ **10 Temmuz:** Dersim-Erzincan yolunun Kozmerik mevkiinde YJA Star gerillalarımız tarafından yol kontrolü yapıldı.

✰ **10 Temmuz:** Dersim merkeze bağlı Harçık vadisi, Rojdere, Kırmızıdağ alanları 3 gün boyunca kobra helikopterler tarafından bombalandı.

✰ **10 Temmuz:** Hakkari'nin Yüksekova ilçesi Oramar mıntıkasına bağlı Şehit Rahime tepesini tutmak için operasyon düzenleyen askerlerle YJA Star gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 8 düşman askeri öldürüldü.

✰ **10 Temmuz:** Amed'in Lice ilçesi tugay komutanlığı ve güvenlik tepesine yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirdi. Düşman ölü ve yaralı sayısı tespit edilemedi.

✰ **10 Temmuz:** Zağros sınırları içinde bulunan Erdewê, Dire, Mam Reşo köyleriyle Konferans ve Hesaba vadileri savaş uçaklarınca bombalandı. Bombardımanda Erdewe köyündeki ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **10 Temmuz:** Şeladize kasabasına bağlı Şikefta Birîndara, Karker tepesi ve Bezelê köyleri obüs ve havan toplarıyla vuruldu. Bombardıman sonucunda ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **10 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Keşan vadisi ve Şehit Delila tepesine yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. 10 Temmuz: Ağrı'nın Tendürek dağında ve Kars'ın Çemçe alanında Türk ordusu tarafından askeri operasyon başlatıldı.

✰ **10 Temmuz:** Amed'in Silvan ilçesinde düşmanla askeri faaliyetlerde işbirliği yapan bir şirkete ait şantiyeye gerillalar tarafından baskın gerçekleştirildi. Eylemde, AKP Silvan ilçe başkanına ait 6 araç yakılarak imha edildi. Eylem ardından kobra helikopterleri bölgeyi bombalandı.

✰ **10 Temmuz:** Hakkari'nin Çukurca kırsalında Türk ordusu operasyon başlattı. Operasyonda Şehit Mazlum tepesi yakınlarında çıkan çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü, 10 asker de yaralandı.

✰ **10 Temmuz:** Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Bezele karakolu yakınlarında işgalci TC ordusu tarafından başlatılan operasyon aynı gün öğlenden sonra geri çekildi.

✰ **10 Temmuz:** Bingöl'ün Simsor alanında çıkan çatışmada 5 yoldaşımız şehadete ulaştı. Şehit düşen yoldaşlarımızın kimlik bilgileri şöyle:

Kod Adı: **Serhat Fırat**
Adı Soyadı: **Murat Demir**
Doğum yeri: **Hilvan, Urfa**

Kod Adı: **Rojen Murat**
Adı Soyadı: **Sıti Kızan**
Doğum yeri: **Gever, Hakkari**

Kod Adı: **Pêlin Koçer**
Adı Soyadı: **Lalihan Koyun**
Doğum yeri: **Tatvan, Bitlis**

Kod Adı: **Harun Gabar**
Adı Soyadı: **Resul Şen**
Doğum yeri: **Siirt**

Kod Adı: **Sorxwîn**
Adı Soyadı: **Leyla Karsu**
Doğum yeri: **Amed**

✰ **11 Temmuz:** Zap'ın Şive, Fillah köyleri ile Rubar tepesi Türk savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **11 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesi kırsalında YJA Star gerillalarımız ile askerler arasında çıkan çatışmada en az 3 düşman askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

✰ **11 Temmuz:** Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Şehit Mazlum, Deştan ve Bêtkarê alanları savaş uçakları tarafından bombalandı.

✰ **11 Temmuz:** 3 Mayıs 2012 tarihinde düzenlediği komplo sonucunda Beşir-Oruç Ay yoldaşımızı şehit düşüren bir şahıs, Maraş'ta sorgulanmak üzere gözaltına alınmak isterken kaçması nedeniyle vurularak yaralandı.11 Temmuz: Erzurum'un Oltu ilçesinde askeri amaçlı yol çalışması yapan 1 greyder gerillalarımız tarafından yakılarak imha edildi.

✰ **12 Temmuz:** Çukurca ilçesine bağlı Şehit Mazlum, Deştan, Gire Sor alanlarına yönelik obüs ve havanlarla saldırı

düzenlendi. Bombardıman sonucunda ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **12 Temmuz:** Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde Türk ordusu tarafından kullanılan 2 kamyon ve TEDAŞ'a ait 1 araç gerillalarımız tarafından yakılarak imha edildi.

✰ **12 Temmuz:** Diyarbakır merkeze bağlı Karaz mıntıkası ile Lice ilçesi arasında gerillalarımız yol kontrolü gerçekleştirildi. Kontrolde kargo şirketine ait 1 araç yakılarak imha edildi.

✰ **12 Temmuz:** Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Meymun askeri üssü yakınlarında çıkan çatışmada en az 12 asker öldürüldü.

✰ **12 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Haftanin, Bêtalma köyleriyle Şehit Kendal ve Şehit Delila alanları obüs ve havan toplarıyla vuruldu.

✰ **12 Temmuz:** Maraş'ın Umutlu mıntıkasında askeri konvoya gerillalarımız tarafından saldırı gerçekleştirildi. Eylemde 1 zırhlı araç imha edildi.

✰ **12 Temmuz:** Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Gire Gonê alanında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

✰ **12 Temmuz:** Bitlis'in Tatvan ilçesine bağlı Ez, Kurtuka, Eleman ve Xızrokê alanlarında TC ordusu tarafından pusulama yapıldı.

✰ **13 Temmuz:** Şemdinli'ye bağlı Bembo ve Bêgoza vadilerinde bulunan baraj şantiyesine gerillalarımız tarafından baskın düzenlendi. Sınırda güvenlik amaçlı barajlar ve karakol yapımlarına tüm uyarılara rağmen devam eden Zeki Özen adlı şahsa ait şirket şantiyesine gerçekleştirilen eylemde 8 TIR, 2 dozer, 2 greyder, 1 silindir, 1 transit ve 2 pikapla birlikte toplam 47 araç ve iş makinesi yakılarak imha edildi. Eylemde 2 motorola cihaza el koyan gerillalarımız, 3 bilgisayar ve 50 telefonu da imha etti.

✰ **13 Temmuz:** Şemdinli'de Gare taburu yakınlarında YJA Star gerillalarımızla işgalci askerler arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

✰ **13 Temmuz:** Şemdinli ilçesinde Mava karakolu ile Begıtmê arasında askeri amaçlı yol yapımında kullanılan 1 dozer yakılarak imha edildi.

✰ **13 Temmuz:** Beytüşşebap ilçesine bağlı Kato Jîrka alanında işgalci TC ordusu operasyon başlattı.13 Temmuz: Çukurca ilçesine bağlı Erîş ve Maruka karakolları arasında operasyona çıkan askerlerle gerillalar arasındaki çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Çatışmada Türk ordusuna ait bir adet askeri araç imha edildi.

✰ **13 Temmuz:** Şemdinliye bağlı Helena ve Katuna karakolları arasında askeri amaçlı yol yapan bir şirkete yönelik yapılan eylemde 2 kamyon, 1 greyder ve 1 dozer yakılarak imha edildi.

✰ **14 Temmuz:** Hatay'ın İskenderun ilçesine bağlı Sarıseki beldesine bağlı Akarca köyü yakınlarında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

✰ **14 Temmuz:** Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Ware Kurda alanında çıkan çatışmada en az 3 uzman çavuş öldürüldü.

✰ **14 Temmuz:** Van merkeze bağlı Yüniplik mahallesinde özel harekat polislerine ait eğitim alanına gerillalar tarafından eylem yapıldı. 20 polisi taşıyan araç imha olurken, eylemdeki ölü ve yaralı polis sayısı tespit edilmedi.

✰ **14 Temmuz:** Zaxo'nun Sınaht vadisi, Dereşîş köyü ile Kato Süle alanları obüs ve havan toplarıyla vuruldu.

✰ **14 Temmuz:** Dersim'in Hozat ilçesinde bulunan Amutka karakolu yakınlarında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

✰ **15 Temmuz:** Antep'in Islahiye'ye ilçesinde tren yoluna gerillalarımız tarafından sabotaj düzenlendi. Eylemde 15 vagon raylardan çıktı.

✰ **15 Temmuz:** Dersim-Ovacık yolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol kontrolü yapıldı. Eylemde bir devlet memuruna ait 1 adet tabancaya el konuldu. Yol kontrolü ardından Türk ordusu alanı havan toplarıyla bombaladı.

✰ **15 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Haftanin köyü, Bêtalma Üçgeni ve Kevire Botê alanları obüs ve havan toplarıyla vuruldu.

✰ **15 Temmuz:** Şemdinli'ye bağlı Haruna karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen saldırıda 4 asker öldürüldü.

✰ **15 Temmuz:** Beytüşşebap ilçesine bağlı Warê Kurda alanında 3 uzman çavuş öldürülmesi ardından 15 Temmuz günü savaş uçakları bölgeyi bombaladı. 100 askerin konumlandığı tepeye yönelik gerillalarımız tarafından kapsamlı bir eylem yapıldı. Eylemdeki düşman ölü ve yaralı sayısı güçlerimizce tespit edilememiş, 4 skorsky helikopter ölü ve yaralı askerleri alandan uzaklaştırmıştır. Çatışmalarda ayrıca 1 kobra ve 2 skorsky helikopter gerillalarımız tarafından darbelendi. Operasyonun ikinci günü olan 14 Temmuz günü yaşanan bir çatışmada Erdal Hewreman isimli yoldaşımız şahadete ulaşırken, 2 yoldaşımızla şu ana kadar bağlantı kurulamamıştır. Şehadete ulaşan yoldaşımızın kimli bilgileri şöyle:

Kod Adı: **Erdal Hewraman**
Adı Soyadı: **İbrahim Ezax**
Doğum Yeri: **Mêrîvan**

✰ **16 Temmuz:** Sideka'ya bağlı Ermuş köyü ile sınır üzerinde bulunan Karker ve Sîro tepelerine obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendi.

✰ **16 Temmuz:** Yüksekova'ya bağlı Bezele karakoluna erzak ve malzeme taşıyan 3 kamyon yakılarak imha edildi. Eylem ardından bölge obüs ve havan toplarıyla vuruldu.

✰ **16 Temmuz:** İskenderun Demir Çelik Fabrikasına ait bir kireç ocağına gerillalarımız tarafından baskın düzenlendi. Eylemde 3 dozer yakılarak imha edildi.

✰ **16 Temmuz:** Yüksekova ilçesinde özel harekat birliğine yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 uzman çavuş öldürüldü, uzman çavuşlara ait 1 araç da imha edildi.

17 Temmuz: Başkale ilçesine bağlı Xalkavan köyü çıkan çatışmada 1 adet akrep tipi zırhlı araç imha edildi.

✰ **17 Temmuz:** Zaxo'ya bağlı Haftanin köyü ile Kato Süle alanlarına obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendi.

✰ **17 Temmuz:** Lice'ye bağlı Sîsê, Derxust ve Ali Xuso köylerine yönelik askerler tarafından operasyon başlatıldı. Operasyon kapsamında obüs ve havan toplarıyla alan bombalanırken, çıkan çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü.

✰ **18 Temmuz:** Lice, Hazro ve Karaz üçgeninde yapılan indirmelerle operasyon başlatıldı. Operasyon kapsamında Antak boğazı yakınlarında çatışma çıktı. Çatışma alanının bombalanması sonucu ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **18 Temmuz:** Van'ın Gürpınar ilçesine bağlı Semetxan köyü yakınlarında çıkan çatışmada 5 düşman askeri öldürüldü, 3 düşman askeri yaralandı. Askerlere ait 1 araç da imha edildi. Eylem ardından Zorava, Semetxan, Zaxê ve Panemîr köyleri çevresinde operasyon başlatıldı.

✰ **18 Temmuz:** Şeladize'ye bağlı Çiyaye Reş ve Şikefta Birîndara alanlarına obüs ve havan toplarıyla saldırı yapıldı.

✰ **18 Temmuz:** Dersim'in Nazmiye ilçesine bağlı Deşt ormanları askerler tarafından ateşe verildi.

✰ **18 Temmuz:** Antep'in Islahiye ilçesi yakınlarında askeri amaçlı yol yapımını üstlenen bir şirket şantiyesine yönelik gerillalar tarafından gerçekleştirilen eylemde 4 dozer, 2 kamyon, 1 traktör ile 1 konteynır imha edildi.

19 Temmuz: Van'ın Çatak ilçesi ile Siirt'in Pervari ilçesi arasında gerillalarımız tarafından yol kontrolü gerçekleştirildi.

✰ **20 Temmuz:** Osmaniye merkeze bağlı Cebel Köyü yakınlarında operasyona çıkan askerlerle gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Yaşanan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

✰ **20 Temmuz:** Siirt'in Eruh ilçesi Mışare alanında operasyona çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü. Çatışma sonrası kobra helikopterlerle Sûskê dağının bombalaması sonucu ormanlık alanda yangın çıktı.

✰ **20 Temmuz:** Çatak ilçe emniyet müdürlüğüne yönelik yapılan gerilla baskınında 3 polis öldürüldü, 1 polis de yaralandı.

✰ **20 Temmuz:** Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattına yönelik gerillalarımız tarafından sabotaj düzenlendi. Eylem sonucunda petrol boru hattında büyük maddi hasar meydana geldi.

✰ **20 Temmuz:** Dersim'in Nazmiye ilçesine bağlı Hakis, Mala Xebat ve Hıngırvan sırtlarında operasyona çıkan askerlerle gerillalarımız arasında çatışma yaşandı. Çatışmadaki ölü ve yaralı düşman askeri sayısı güçlerimizce tespit edilemedi.

✰ **20 Temmuz:** Uludere ilçesi sınır hattında bulunan Deriyê Dawetiya alanından sınırı geçmek isteyen 2 kobra ve 1 skorsky helikopter ile gerillalarımız arasında yaklaşık 45 dakika boyunca çatışma yaşandı. Çatışma ardından helikopterler geri çekilmek zorunda kaldı.

✰ **20 Temmuz:** Cizre kırsalında operasyon düzenleyen işgalci TC ordusu askerleriyle YJA Star gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü. Çatışma ardından düşman alanı obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

✰ **21 Temmuz:** Şırnak'ın Bunusra Köyü yakınlarında düşmanın örgütlediği ve gerillalarımızın üslenme alanlarını deşifre etmeye çalışan 3 köylü gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Soruşturmaları tamamlandıktan ve gerekli uyarılar yapıldıktan sonra köylüler serbest bırakıldı. Köylülere ait 3 adet pompalı tüfeğe de el konuldu.

✰ **21 Temmuz:** Şemdinli ilçesine bağlı Bedeve köyü yakınlarında askeri amaçlı yol yapımını üstlenen Selmas Özkan isimli şahıs gerillalarımız tarafından gözaltına alındı.

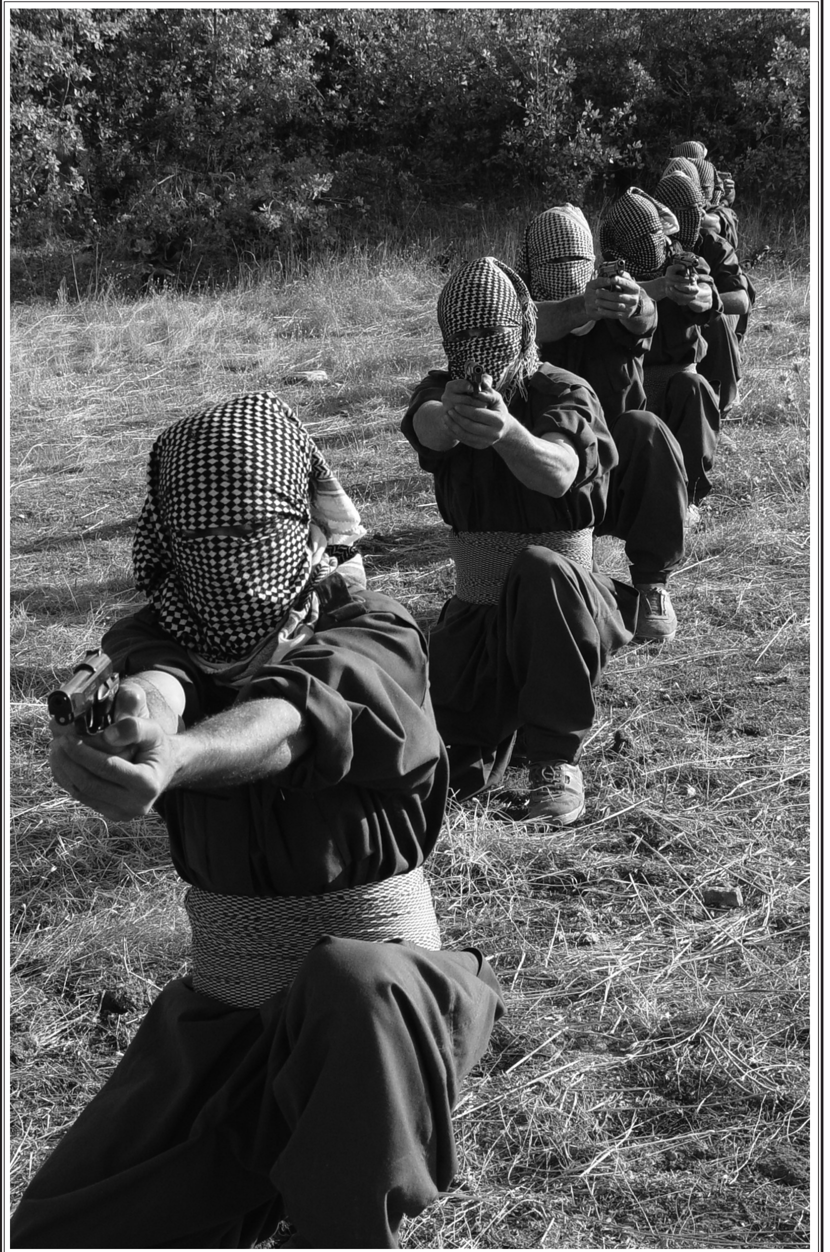
✰ **21 Temmuz:** Hakkari'de Nise köyü korucu başı Esat Faruk isimli şahıs gerillalarca gözaltına alındı. Korucu başının aracı yakılarak imha edildi.

✰ **22 Temmuz:** Dersim'in Mazgirt ilçesinde Veryan karakoluna erzak ve askeri malzeme götüren 1 kamyon yakılarak imha edildi.

✰ **22 Temmuz:** Yüksekova'ya bağlı Glort, Şatuxa, Serengê ve Şehit Serdar alanlarına yönelik işgalci TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı. Operasyon alanına indirme yapmak isteyen 1 skorsky helikopter gerillalarımız tarafından vurularak düşürüldü. Helikopterdeki 8 asker ölürken, 7 asker de yaralandı.

✰ **22 Temmuz:** Yüksekova'ya bağlı Şitazin karakolu yakınlarında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 15 asker de yaralandı.

✰ **23 Temmuz:** Başkale ilçesinde bulunan Drejkê karakolu yakınlarında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

Şemdinli'de HPG denetimi

Halk Savunma Güçleri 24 Temmuz günü Şemdinli alanında kapsamlı bir harekat başlatmış bulunmaktadır. 23 ve 24 Temmuz günlerinde Şemdinli-Gerdiya yolu üzerinde iki gün boyunca gerillalarımız yol kontrolü yapmıştır. Yol kontrolünü gerçekleştiren gerillalarımızı kuşatmak amacıyla birçok koldan saldırıya geçen Türk sömürgeci güçlerine karşı gerillalarımız tarafından 24 Temmuz günü bir harekat başlatılmıştır. Bu harekat çerçevesinde Şemdinli Tugayı, Gare Alayı ve arazideki hareketli işgalci TC ordu birlikleri gerillalarımız tarafından hedeflenmiştir. Gerillalarımızın denetiminde bulunan alanlara karadan müdahale girişimleri püskürtülürken işgalci TC ordusunun hava saldırıları da engellenmiştir.

Otoritesi ciddi anlamda sarsılan ve denetimini kaybeden sömürgeci Türk devleti 4 gün boyunca tank, top, obüs ve uçak saldırılarını Şemdinli yöresinde yoğunlaştırarak sarsılan otoritesini bu saldırılarla tekrar kurmak istemektedir. Gerillalarımıza karşı güç getiremeyen işgalci, sömürgeci TC ordusu özellikle Şemdinli'ye bağlı Nehrê, Bêgirdê, Navrêza, Nirkola, Robînos köy ve mezraları, Gumokê, Sênala ve Gostê alanları ile Konserve Tepesi, Geniş Tepe ve Karker Tepesi yamaçlarını savaş uçakları ve toplarla yoğun bir şekilde bombardıman altına almıştır. Adı geçen köy ve mezralarda köylülerin bağ ve bahçeleri zarar görürken çok sayıda hayvan da telef olmuştur. Bölgedeki savaş halen devam etmektedir.

AKP hükümeti sıkça Suriye'de ve başka birçok yerde savaş olduğunu, baskılara karşı halkın direndiğini iddia ederken Kürdistan halkını ise her türlü silahı ve tekniği kullanarak bastırmak istemektedir. Sadece ikinci gününde tespit edilebilen 30 askerin öldüğü ve 4 yoldaşımızın şahadete ulaştığı bu savaş süreci Türk devleti tarafından medya gücü de kullanılarak Türkiye ve dünya kamuoyundan gizlenmek istenmektedir. Yansıtılan kısmında ise gerçekler tersyüz edilerek ağır kayıplar verenin Türk ordusu değil de gerillalar olduğu yanılgısı yaratılmak istenmektedir.

Bugün Şemdinli, binlerce askerin, yine yüzlerce gerillanın çatışma halinde olduğu, tankların, topların, obüslerin, uçakların, helikopterlerin ve her türlü teknolojinin yoğun bir şekilde kullanıldığı bir savaş sahasıdır. Bizzat Şemdinli şehir merkezindeki Şemdinli Tugayı, yine Gare Alayı 2 günden bu yana gerillanın denetimi ve vuruşları altındadır. Bütün bölgedeki işgal kuvvetleri nerede harekete geçmişse o yerde gerillalar da cevap vermiştir. Bu savaş bugün farklı biçimlerde halen devam etmektedir.

HPG Anakarargah Komutanlığı

FARKINA VARMAK

Kültür nedir? Nasıl oluşur? Toplum yaşamında önemi nedir? Kültürsüz de yaşanabilir mi vs birçok soruya arayacağımız cevap bizi kendimizle, tarihimizle, yaşam biçimimizle tanıştırır. Kültür insana ait bir kavramdır, toplumun silinmeyen hafızası, kimliğidir. İnsanlık ilk toplumsallaşmaya başladığı andan itibaren kendi tarihi akışını başlatır. Tanrıçalar çağı diye adlandırdığımız ana eksenli toplumda yaşam biçimi, kültürü komünal özgürlükçü karakterinden dolayı eşitliği, özgürlüğü, paylaşımı, sevgiyi, kolektif emeği, bunun barışçıl kapsayıcı kıvrak dilini esas alır. İnsan denen varlığın komünal zihniyeti böyle şekillenirken buna göre yaşam biçimini, kültürünü de yaratır. Anacıl toplum kültürü, ahlakı ve politikayı da toplumun çimentosu olarak görür. Toplum her konuda yazıl olmayan değer yargılarını, ahlakını kendi yaşam kültürünü biçimlendirir.

Kültür aynı zamanda toplumun öz savunması ve güvenliğidir

Bir birey toplumdan, toplumsal değerlerden soyut, tek başına kültür yaratamaz. Kültür, toplumsal bir olgudur, komünal toplumun ortak emeğidir. Bir insana içinde bulunduğu yanlış üslup ve davranışlarından dolayı 'kültürsüz, kültürden nasibini almamış' denilir. Yani bu ne demek oluyor, toplumsal değer yargılarından, emeğinden, hafızasından, ahlak vicdanından kopuk olmayı ifade eden birey gerçeğini ortaya koymaktadır. Bu açıdan kültür, insanlığın ortak benliğidir. Dolayısıyla yaşam biçimi, tarzı ve üslubuyla toplumsallığına ters düşen birey, ancak dinozorlaşmayı, insan taslağı haline gelmeyi kabul etmiş bireydir. Tanrıçalar çağında böylesi birey toplum ölçülerinde terbiye edilmeye çalışılır, olmazsa toplum dışına atılırdı. Yani toplumsallığın ahlaki ve vicdani özünden yozlaştırmaya çalışan her kim olursa olsun, bu birey de olabilir, grup ya da farklı toplum dışı örgütlenmelerde olur, toplum kendini savunur, öz savunmasını yaratır. Bu açıdan kültür, aynı zamanda toplumun öz savunması, güvenliğidir.

Kuşkusuz öz savunma, insanlığın özünde olan bir gerçeklik olsa da her canlı için geçerlidir. Her canlı kendisini ve yaşamını güvenceye alacak ortamı, yaşamı koruyabilmek için mücadele yürütür, öz savunmasını gerçekleştirir. Öz savunma canlı olanın doğal refleksidir. Peki, neye, kime karşı öz savunma? İşte burada 'tecavüz' denilen gerçekle karşılaşırız. Eğer tecavüz, bir insanı, toplumu düşünsel duygusal bedensel olarak ihlal etmekse, insanca, onurlu ve özgürce yaşam hakkını, emeğini, yarattığı değerleri elinden almaksa öz savunma kaçınılmaz olur. Toplum oluşumunun ilk gününden var olacağı son güne kadar kendi yarattığı kültürü, yaşam biçimini korumak için öz savunmasını kesintisiz yürütecektir.

Tanrıça kültürünün anacıl komünal toplumuna karşı ilk örgütlü saldırı, tecavüz, tarihin en eski verilerine göre Sümerler çağında İnanna-Enki mitinde görüyoruz. İnanna tanrıça kültürünün, komünal değerlerin toplam ifadesi olurken, Enki kurnaz, erkek aklın ve zihniyetin yalancı, ikiyüzlü, iktidarcı kimliğini ifade etmektedir. Mitolojiye göre İnanna, kadın öncülüğünde komünal toplumun yarattığı değerleri ifade eden yüz dört me'yi hileyle, çalan Enki'ye karşı mücadelesini, öz savunmasını gerçekleştirerek, insanlığın özüne karşı geliştirilen tecavüze cevap vermek istemiştir. Toplumsal anlamda gelişen ilk tecavüz kadına karşı geliştirilmiştir. Kadını salt biyolojik olarak ele almamak gerekir; onun yaratımları olan toplumsal kültürü, dili, yaşam ve düşünce, duygu biçimini anlamak gerekir. Bu açıdan geliştirilmek istenilen insanlığa, kadına karşı yapılmış çok kapsamlı bir komplodur. Kuşkusuz erkek aklıyla ve zihniyetiyle geliştirilmek istenilen toplumsal cinsiyetin başlangıcı olan bu tecavüz kültürüne karşı tarihten bugüne kadar büyük mücadeleler, bedeller verilmiş, verilmektedir. İnanna'yla başlayan mücadele, özgürlüğün ve aşkın tanrıçaları olan Tiammat, Afrodit'in, büyük kadın felsefecileri olan Hipatya, Aspasya'nın, ateşi çalıp insanlığa veren Prametus'un, güneş tanrısı olan Apollo'nun, binlerce kabilelerin soylu direnişlerinin, Leyla Kasımların, Hakilerin, Agitlerin, Zilanların kısacası özgürce yaşamak isteyen tüm insanlığın onurlu mücadelesi kesintisiz sürdürülmüş, komünal demokratik yaşam kültürü korunmaya, günümüze kadar yaşatılmaya çalışılmıştır. Yani tecavüz kültürü çok rahat gelişmemiştir. Bu kültüre karşı özgürlük mücadelesi hep var olmuştur ve olacaktır.

Yaşadığımız toprakların çoraklaştırılması bir tecavüzdür

Peki, tecavüz nedir? Neden tecavüz kültürü diyoruz. Tecavüz bir kültür olabilir mi? Öncellikle tecavüz salt bilinen anlamıyla dar bir cümle değildir. Tecavüz bir insanın, bir toplumun yaşamından tutalım tüm haklarını gasp etmek, kendi tasarrufuna geçirmektir. Tecavüz salt bir insanın bir insanı köleleştirmesiyle izah edilemez. Onu yaratan zihniyet çok köklü bir geçmişe sahiptir. Bu zihniyet sahiplerinin sistemleştirerek, süreklileştirdiği, bunu bir yaşam biçimi, bir kültür haline getirdiği bir gerçektir. Buna bir nevi erkek aklın, zihniyetinin yarattığı ya da yaratmak istediği toplum gerçeği olarak görmek gerekir. Bu öyle bir yaşamdır ki insana, halklara, ezilen tüm kesimlere iki seçenekten başka bir yol bırakmaz. Ya bu tecavüz kültürünü içselleştirerek, kabullenerek, içinde eriyerek yaşayacaksın ya da karşıtına düşüp sürekli inkar veya imha edilerek en kötüsünden tecavüz gerçeği içinde yaşatılacaksın. Amaç mutlaka, ama mutlaka bu kültürün etkisinde, denetiminde, içinde yaşatmaktır. Tecavüz kültürün dışına çıkmak istesen yani üçüncü bir yolu denesen sana ya da halkına her türden yönelim mubah görülür. Kaldı ki beş bin yıllık toplum tarihi boydan boya birçok kabilenin, halkın, ezilen insanlığın, kadının bu kültüre karşı mücadelesi, üçüncü seçenek arayışı büyük bedeller verilerek sürdürülmüş, sürdürülmektedir. Hiç kimse tecavüzün, tecavüz kültürünün hiçbir direnişle karşılaşılmadan özümsendiğini, yaşandığını iddia edemez. İnsanlığın, toplumun ilk oluşumunda itibaren komünal demokratik, özgürlükçü ruhun yarattığı kültür buna izin vermez. Direniş hep olagelmiştir.

Bu tecavüz kültürün kapsamı nedir diye sorulacak olsa, şunu söylemek isterim. Bu kültür öyle bir gerçeklik yaratmış ki yaşamımızın her anında görebiliriz. Evrenselden tekilliğe gidecek olursam, kendi halkımdan örnek vermek isterim. Kürt halkı Ortadoğu'nun kalbinde, altın hilal denilen Mezopotamya'da en kadim olan halktır. Bunu milliyetçilik duygularıyla değil, bir gerçeği yansıttığı için belirtiyorum. Toplum olarak tarih denilenin ilk sayfalarında yer alan, tarihiyle, yaşam biçimiyle kültürel gelenekleriyle, efsane sayılacak direnişiyle kahramanlıklarıyla dünyanın en zengin, güzel sayılacak coğrafyasında ahlaki politik toplum damarını sürekli güçlü tutan, komünalliteyi özümseyen, demokratik, özgürlükçü bir halk gerçeğimiz olduğunu bugün herkes bilmektedir. Bu nedenledir ki tecavüz kültürünün yaratıcıları, sahipleri bunda ısrar edenlerin gözleri, kulakları yani tüm duyargalarıyla Mezopotamya'da Kürt halkının bu gerçeği üzerinde yoğunlaşmakta ve her türlü yönelimle Kürt halkının komünal, demokratik, özgürlükçü yaşam biçimini ortadan kaldırmak için çalışmaktadır. Çünkü şunu çok iyi bilmektedirler ki Ortadoğu gerçeğinde Kürt halkı şahsında komünal demokratik, özgürlükçü kültür güçlü kaldıkça, direndikçe tecavüz kültürünün sahipleri kendilerine yeterince yer açamamakta, bu kültür içselleştirilememektedir. Kürdistan'da toplumsal çatışmaların sistemli bir biçimde süreklileştirilmesi bu nedenledir. Peki, tecavüz kültürünün yaratıcıları Kürdistan'a hangi yöntemlerle yönelmektedir? İşte bu çok önemli. Çünkü bu konuda Kürdistan'da çok büyük, kapsamlı ve derinlikli bir mücadele var. Bu mücadele tarihsel olduğu kadar güncel anlamda PKK gerçeği içersinde kendisini göstermektedir. Güncel olanda tarihselliği yaşadığımız bir gerçek ise uzaklara gitmeden örnek vermek istiyoruz. Kendi topraklarımızın, güzellim ülkemizin ormanları Botan'da, Dersim'de ve daha birçok yerde askeri operasyonlar adı altında yakıldı, yakılıyor. Bu aynı şuna benziyor: Sistemde bir erkeğin bir kadına söylediği gibi 'bana teslim olmazsan yaşamına son veririm, kimseye yar etmem. Ya benim olacaksın ya da öleceksin' işte ormanlarımızın yakılması, yaşadığımız toprakların çoraklaştırılması bir tecavüzdür. Bize, toprağımıza can veren onlarca derelerimizin, nehirlerimizin, ırmaklarımızın Hasankeyf, Munzur şahsında barajlanmak istenmesi, özgürce akışları değil de, barajlarla yok edilmeye çalışılması, bununla birlikte tarihimizin sular altında bırakılmak istenmesi bir tecavüzdür. Topraklarımızın, ülkemizin devletin askeri gücüyle karış karış işgal edilmesi, kendi topraklarımızda özgürce yaşayamayışımız, topraklarımızın bize yasaklanması, yer altı zenginliklerimizin bizden koparılıp götürülmesi bir tecavüzün sonucudur.

Bu tecavüzcü kültür sahiplerinin en büyük destekçisi olan ve her şeyi kirli yayınlarıyla çarpıtan Türk medyası, mantar gibi ürettikleri dizileriyle, reklamlarıyla, en önemlisi de haberleriyle bir yandan Kürdistan'da yaşanan tecavüzün üstünü örtmekte, perdelemekte, bir yandan de tecavüzü bir yaşam biçimi, davranışı haline getirmek, özümsetmek için yoğun çaba sergilemektedir. Halklara, kadınlara, gençlere özellikle dizileriyle, filmleriyle, klipleriyle rol biçmekte, tecavüzün bir kültür olarak zihinlerde özümsenmesi için olağanüstü çaba göstermektedir. Bunu, zehri şerbet olarak sunmaktır; kendini bin bir maskeyle gizlemek, toplumun tüm kesimlerini tecavüzcüsüne benzetmek, aşık ettirmektir. Yine bu, bir insanı, toplumu komünal, demokratik, özgürlükçü ruhundan uzaklaştırmak, kişiliksizleştirerek kimliksizleştirmek, özünden boşaltmak, dolayısıyla insan taslakları haline getirmek, her türlü kullanıma açık, üzerinde her türlü operasyonu yapabilecek şekilde nesnelleştirmektir. Bu bir kültür katliamıdır. Her biri bir rengi ifade eden, yani renk cümbüşü olan kültürleri, dilleri, yaşam biçimlerini bir potada eritip bir renge hapsetmektir. Eğer sen tüm renkleri, sesleri, zenginlikleri yani farklılıkları aynılaştırırsan, tekleştirirsen ve bu tekliğe yaşamı hapsedersen bu faşizmdir, insan, kültür ve yaşam katlidir, tecavüzdür. Her şey 'tek millet, tek devlet, tek vatan'la bitmiyor. Bu teklik yaşamın her alanında dayatılarak yaşamın renkleri soldurulmaya çalışılıyor. İnsan olan kendi özüne dayatılan bu hakareti asla kabul etmez, topluma model olarak sunulan insan(!) tiplemelerini, davranışlarını, kültür alışkanlıklarını, yaşam biçimlerini reddeder. Ama maalesef Kürdistan'da bunun etkilerini çok çarpıcı bir şekilde görmek mümkün. Kadınlarımız, gençlerimiz şerbet olarak sunulan bu zehre alıştırılmak istenmekte, uyuşturucu gibi. Bu tecavüz kültürün etkisiyle kendi ana dilini, kültürünü hor görmüş, küçümsemiş, ağzına bile almak istemeyen, davranışlarıyla, giyimiyle, yaşam biçimiyle tecavüzcüsünü taklit eder hale gelen binlerce gencimiz, kızlarımız var. Neden diye suçlamamak gerekir hiç kimseyi. Çünkü bunun bir zihin karartması, perdelemesi, hafıza yitimi sonucu olduğunu ve özellikle tecavüzcü medyanın, sistemin marifeti olduğunu anlamak gerekiyor. Toplumsal tarihine yabancılaştırılan yani kendisine yabancılaştırılan bir insana, bir topluma başka yaşam seçeneği kalmaz. Tek bildiği hakikat, tecavüz kültürün içinde en kötüsünden yaşamak olur. Yani tecavüzcüler tarafından hakikat, gerçek olan da tekleştirilmiştir. Başka bir hakikatin olabileceği hiç düşünülmemiş, bunun arayışı içine girilmemiştir. Ben kimim, evrende, doğada, kendi toplumsallığımda, tarihimde, coğrafyamda, kültürümde neyi ifade ediyorum diye yoğunlaşılmamıştır. Güncelliğe, günü birliğe takılı kalınmış, tecavüz kültürüne sorgulamadan teslim olunmuştur.

Tecavüzün bir kültür haline gelmesi tabii ki sadece medyayla gerçekleştirilmiyor. Bu bir sistemdir, hem de bin yılları alan bir tarihle adım adım geliştirilen bir sistemdir, bilinç karartılması, tek diye dayatılan hakikatin içselleştirilmesidir. Tarihteki ilk tecavüzcüler,

tecavüzün ilk yaratıcıları kadının anacıl komünal demokratik aile sistemine karşı ilk saldırılarını gerçekleştirmişlerdir. Anacıl aile gerçeğinin öncellikle özünün boşaltılması tamamen erkek aklıyla yeniden yaratılması gerekiyordu. Sistemin tek sahibi nasıl tecavüzcülerse, ailede de erkek olmalıydı.

Sorun zihniyeti yaratan bize içselleştirmeye çalışanlardadır

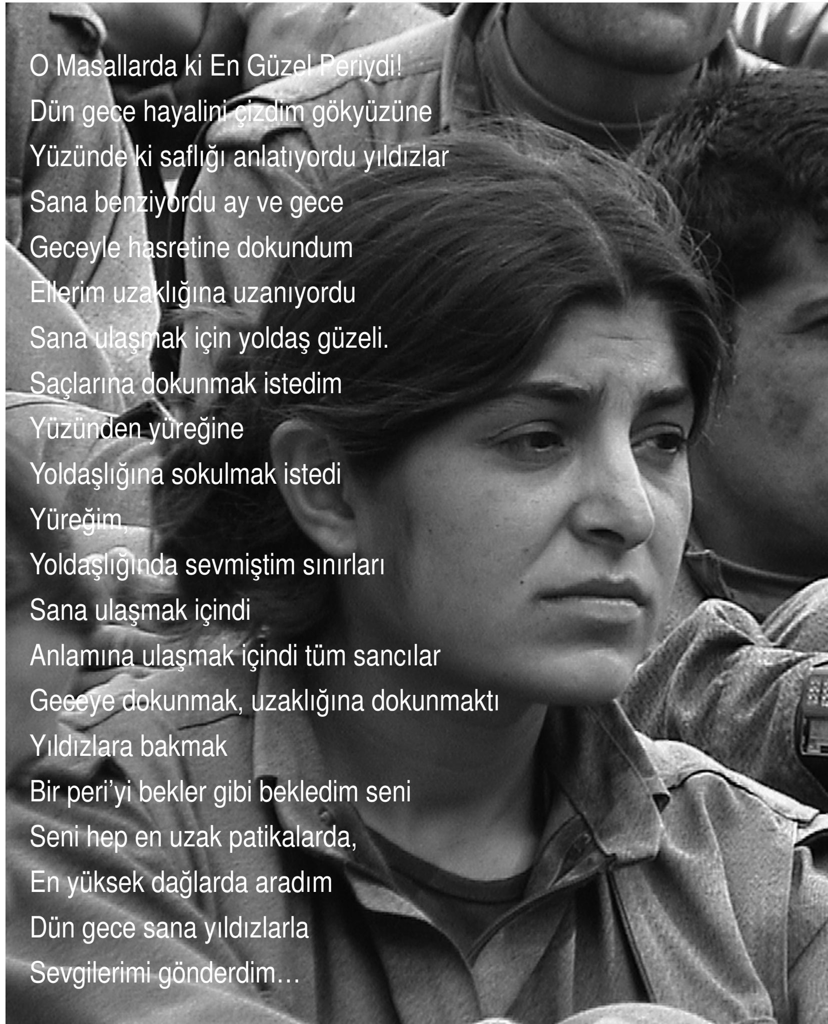
Kadına düşen pay tecavüzün en büyüğünü yaşayacak olan nesne, mal olmaktır. Ailedeki erkek, tecavüzcülerin kendisine verdiği rolü hiç sorgulamadan içselleştirirken aslında kendi ayağına baltayı vurma misali kendi sonunu hazırladığını, aslında tecavüzcülerin bir kurbanı olduğunu bilmeden bu oyunun içine girmiştir. Aile içindeki tüm erkekleri suçlu görmek, mücadeleyi salt ailedeki erkeğe dönük yapmak dar bir yaklaşım olduğu kadar, mücadeleyi sonuçsuz bırakmaktadır. Sorun bu zihniyetti yaratan ve bize içselleştirmeye çalışanlardadır. Ancak ahlaki politik toplumun anacıl komünal aile gerçeğinden beş bin yıldır giderek kopan, tecavüz kültürün etkisiyle yozlaşan bir aile gerçeğinin tecavüz kültürünün içselleştirilmesindeki rolünü de küçümseyemeyiz. Aile komünal, demokratik, özgürlükçü olduğu sürece bir anlam ifade eder, toplumun temel taşı olarak görülür. Aile, tecavüz kültürün sistemli olarak sürekli üretilmesinde ve yaşatılmasında bir role sahipse çok köklü sorgulanması ve reddedilmesi gerekmektedir. Tecavüz kültürün, sisteminin etkisiyle aile içindeki toplumsal cinsiyetçiliğin yarattığı rollere göre davranmak ve kadına her türlü yönelimi, şiddetti, tecavüzü reva görmek asla kabul edilecek bir gerçeklik, hakikat olamaz. Bunun Kürdistan'da etkisi yok mudur? Tabii ki var. Halen birçok yerde kız çocukları, kadın, bir insan olarak görülmemekte ve değer verilmemektedir. Kürdistan'da kadın olmak çok zordur. Kadın, bir taraftan aile içi şiddet, diğer yandan devlet politikalarının yarattığı şiddet sarmalı içinde oldukça sıkışmış, yaşayamaz hale gelmiştir. Kürdistan'da tecavüzcü güçler bir yandan ailede erkek eliyle kadını baskı altına alırken, diğer yandan özellikle genç kızlarımıza, kız çocuklarımıza sistemli tecavüz ederek, istediği an öldürerek tecavüzü kalıcı kılmaya çalışmaktadırlar. Tecavüzcü güçler bir yandan da 'kaleyi içten fethet' misali 'kız çocuklarını okutalım, çeşitli kurslarla meslek sahibi kılalım' adı altında Kürdün kendine has zengin kültür ve dilini insanlık dışı bir asimilasyon ile kültürün yaratıcısı ve koruyucusu olan, binyıllardır canı pahasına kültürünü yaşatan kadını kendi eliyle kendi katili yapmaya dönük çabalarını kesintisiz sürdürmektedir

Kürdistan'da aile böyle şekillendirilmeye çalışılırken, tecavüz kültürünün içselleştirilmesi için verilen devlet eğitimleri (dini cemaat eğitimleri de dahil) cinsiyetçilik, milliyetçilik, dincilik, bilimcilik ideolojileriyle tecavüzcü anlayış çocuklara, gençlere sürekli empoze edilmeye çalışılmaktadır. Spor yine böyledir. Sporun her dalıyla toplum içinde popülerleştirilmesi, özellikle futbolun çarpıtılması sağlıklı bireyler değil de hastalıklı bireyler yaratması bu nedenledir. Spor şiddeti, milliyetçiliği üretir hale getirilmiştir. Yine Kürdistan'da sağlık politikaları buna dönüktür. Paran varsa yaşarsın, yoksa ölürsün mantığı bu zihniyet sahiplerine aittir. Eğer Kürdistan'da yaşıyorsan nüfus olarak ne kadar çoğalıp azalacağın bile sağlık politikası adı altında genelkurmayın, devlet yetkililerin gizli görüşmeleriyle olur. Tecavüz kültürünün siyaset anlayışı tüm bu belirttiğim anlayışlar içersinde şekillenir. Yürütülen siyasetin amacının ve yönteminin ne olduğunu daha önce de belirttim. Amaç, Kürdistan'da toplumun, özellikle kadın ve gençlerin sistemin iyi birer uygulayıcıları, süreklileştiricileri ve koruyucuları haline getirmek ve kendi sistemini giderek kökleştirmektir. Yöntemi ise bir yandan tecavüz kültürünü her türlü yol ve yöntemle topluma, özellikle kadın ve gençlere içselleştirmek, içselleştirmek istemeyip direnen kesimi ise karşıtlaştırarak birbirine kırdırtmak, nihai olarak imha etmektir.

Tecavüz, tecavüz kültürü çok derin, kapsamlı bir konu. Tecavüz kültürünü her yönüyle kapsamlı ve derinlikli bu yazıda ele almak tabii ki mümkün değildir. Önderliğimiz, tecavüz kültürünü yüzlerce çözümlemeleriyle, İmralı'da geliştirdiği savunmalarıyla kapsamlı ele almış, tarihsel toplumsal olduğu kadar güncel boyutlarını ortaya koymuş ve tecavüz kültürüne karşı ahlaki politik toplumun tarihselliğini çözümlemiş, demokratik, komünal kültürün nasıl yaratılacağını özellikle 'Özgürlüğün Sosyolojisi' kitabında dile getirmiştir.

Biz özgürlük militanlarının şunu çok iyi bilmesi gerekir ki PKK, tüm tecavüz kültürünün toplam gerçeğine karşı radikal çıkışın, mücadelenin adı olmaktadır. PKK, tecavüz kültürünün tarihsel, toplumsal ve güncel gerçeğinin FARKINA VARARAK çıkışını gerçekleştirmiştir. Kuşkusuz PKK, tecavüz kültürüne karşı direnen Star, İştar, Afrodit, Prometheus şahsında tanrı ve tanrıçaların, Hipatya, Aspasya şahsında bilgeliğini canıyla ödemiş, cadı avıyla yakılmış binlerce kadının, Leyla Kasımların, Beselerin kahramanca direnişlerinin, binlerce kabilenin özgür yaşam istemlerinin vs burada sayamayacağım kadar komünal demokratik toplumun mirası ve tecavüz kültürüne karşı direniş ruhunu arkasına alarak mücadelesini başlatmış, hakikatin tecavüz kültürü olarak hiç de tek olmadığını, kendi özgürlükçü hakikat arayışını aşk düzeyinde, büyük bir inanç ve kararlılıkla yeni insanın yarattığı militan duruşuyla gerçekleştirmiş, gerçekleştirmektedir. Bundandır kahramanca direnen ve duruşuyla yaşamıyla destan yazan binlerce şehidimizin Haki Karer yoldaşla başlayıp Kemallerin, Mazlumların, Erdalların, Beritanların, Zilanların, Şilanların, Viyanların büyük, onurlu yaşam arayışı, şehadetiyle yaşam yaratışı. Bu açıdan bir PKK, PAJK militanı olarak tecavüz kültürüne karşı yaratılan özgür yaşamın farkına varmak çok önemli. Özgürlüğü katıldığı ilk günden itibaren PKK içinde bu dağlarda tadan, bunu geliştirmek için özgürlük hakikatinin peşine aşkla düşen insan, tecavüz kültürünün tüm çıplak gerçeğini derinliğine çözümler, üzerindeki etkilerini büyük bir nefis mücadelesiyle tereddütsüz söküp atar. Bunun için büyük bir tarihsel, toplumsal bilinç gerekir. Bu bilinci kendinde her gün oluşturmaya başlayan bir militan yaşamın, özgürlüğün ve köleliğin farkına varır. Farkına vardıkça tecavüz kültürünün yarattığı derin köleliğe karşı savaş açar, zihin aydınlanır ve özgürlüğe aşk derecesinde bağlanır. Bu nedenle önce farkına varalım ki niçin savaştığımızı, savaşımızla özgür yaşamı yarattığımızı bilelim.

O masallardaki en güzel periydi!

Adı, soyadı: **Fidan SICAK**

Kod adı: **Dicle**

Doğum yeri ve tarihi: **Riha, 1982**

Katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 2007, Dersim**

Hani masallar vardır anlatılan ve bizi iliklerimize kadar etkileyen kahramanlar, periler vardır. Hiç unutmadığımız melekler vardır, gece rüyalarımızı süsleyen, rüyalarımızı gerçeğe, hayallerimizi geleceğe taşıran yoldaşlıklar, dostluklar vardır. İçten derin paylaşımlar, hayatımızda iz bırakan içtenlikler, sadelikler vardır. Sözüyle özü bir olan, emeği ile yaşayan yürekli masal kahramanları vardır. Anlatılmaya kalkınca sözler anlamını yitirir ya, işte onu öyle bir masalda buldum. Geceyi, gökyüzündeki yıldızların süslediği bir gecede onun gözlerini gördüm. Sadeliği şafak sökerken düştü yüreğime. Masumiyetini şafağın aydınlığında hissettim.

Ama öyle bir gerçekti ki ne masal, ne rüya ne de hayal, hayalini kurduğum dağların gerçek meleği olarak çıktı karşıma. Rüyalarımızın anlamı, ifadesi gibi gülümsüyordu. Gerilla yaşamını ilk paylaştığım, gerillacılığın yarattığı heyecanı ilk birlikte yaşadığım, gerçek bir dost. Öyle bir içtenliği vardı ki, ilk görüşte insanda derin izler bırakmayı bilen bir gerilla. Ona gerillacılık çok yakışıyordu, sanki yeryüzüne gerilla olmak için gelmişti. Öyle çabuk bütünleşti ki dağlarla, onu dağlarsız, dağları onsuz düşünmek imkansızdı. O tam bir dağlıydı. Ona "dağlı" diye hitap ediyordum bazen. O da bana gülüyordu. Ama gerçekten de gerilla olmanın bazı ince ayrıntıları vardı; Dicle bunları çok çabuk çözdü ve yaşamına indirgedi. Gerilla yaşamının birçok yönünü birlikte paylaştık, ama dedim ya öyle çabuk alıştı ki dağlara, her zaman bir adım bizden öndeydi. O durmak bilmez bir ırmaktı, bir çağlayan gibi sürekli coşardı, heyecanlı yaşardı. O gerçekten de dolu dolu yaşamayı bilen bir melekti. Onu her düşündüğümde yaşamın hep akışkan olan kesitleri gelir aklıma. Durmak bilmez kişiliğiyle hep gözdeydi. Yaşamın ayırdına varmış, kendisini gerilla yaşamının yalın diliyle bütünleştirmeyi başarmıştı. Bir çiçeğin özü gibi dağlarda büyümeyi başarmış, kendisini dağla var etmeyi bilmişti. Görünüşü, duruşu, bakışı, sözü; yani her şeyiyle insanda bir bütünlük duygusu uyandırıyordu. Yakınlaştıkça ona, gerillayı, gerilla kadının içtenliğini daha fazla hissediyordu insan. Yoldaşlığın manevi değerlerine bağlı ve kendisini sürekli o değerlerle sorgulardı. Yeni savaşçılardan sonra başka bir çalışmada daha birlikte kalma şansımız oldu. En son onu 2004'te gördüm. Yıllarca görmediğim Dicle, sadeliğinden hiçbir şey yitirmemişti. Tam tersine daha çok gelişmiş ve iddia kazanmıştı. Onu bir yol ağzında gördüm; yine akışkan, yine yollardaydı. Kısa bir süre sonra Dicle'yi Kuzey'e uğurladım. Gitmeler en çok da ona yakışıyordu. Yürümek, patikaların gizine erişmek onun en büyük hayaliydi. Yürüdükçe, dağların uzunluğuna eriştikçe güzelleşiyordu ve kalbimdeki yeri daha bir anlam kazanıyor, sevgisi içimde daha bir büyüyordu. Hayat dolu, yaşamın öznesi gibi hep yürüdü uzaklara, dağlara, yoldaşlığa, dostluğa… Onun için hayatı yaşamak hep yol almakla, yolları yürümekle gerçekleşirdi. Kendisini yolların sınırsız gizinden hiçbir zaman koparmadı.

O birçok arkadaşının hayallerinin tamamlayıcısı gibi yaşardı. Dağın kalbine girmeyi başarmıştı. Gerilla olabilmenin sırrını çözmüş, kendisini bu akışa bırakmıştı. Huzuru, yüreklice yaşamı, maneviyatı gerilla yaşamında görüyordu.

Yaşamda her hareketi, her davranışı, her sözü yaratıcıydı, emeğiyle yaratmayı seviyordu. Onun bir diğer belirgin özelliği ise çok emekçi olmasıydı. Gerilla kadını tanımlayan emekti. O da bu emeği vererek yaşamın özüne inmişti. Gerillada yaşamın dili çok keskin, çok net, çok somut ve çok sadedir, o bu yaşamın gerektirdiği tüm olgulara kendisini tüm yüreğiyle katarak yoldaşları arasında büyük bir saygınlık kazanmıştı. Çok genç olmasına rağmen yaşamın olgunluğunu kendi kişiliğinde yaratmıştı. Deli dolu olduğu kadar olgun ve etkileyen özelliklere de sahipti. Onu bu kadar özleten, sürekli özlemle anılmasını sağlayan da bütünlüklü olmasıydı.

Gülümseyişiyle yoldaşlarına hayat veriyordu. Onun yanında insan kendini huzurlu hissediyordu. Öyle bir duruşu ve içtenliği vardı ki, bu onun tüm yaşamına yansıyordu. Onun yanındayken huzurlu olmamak elde değil. Onu hissetmek için çok tanımaya da gerek yoktu. Onunla geçirdiğimiz bir saat bile onu ifade edebiliyordu. Rüzgarın yumuşak uğultusu gibi doğardı yüreklerimizin derinliğine. Bir okyanus gibi derindi, derinliğini hissedebiliyorduk. Belki de bu derinliği onu bu kadar içten kılmıştı, bu kadar vazgeçilmez ve özleten…

O hep özlenendi arkadaşları arasında. Onun uzaklığı bile umutlandırıyordu bizi. Çünkü gittiği yerde, Dersim dağlarında mutlu olduğunu biliyorduk. O hayal ettiği, özlediği, sevdalandığı dağların anlamına gitmişti. Mutluluk ona yakışıyordu. O huzur dolu bir melekti yoldaşları arasında. Daha anlatmayı başaramadığım birçok güzel özelliğe sahipti. Dedim ya öyle sadeydi ki, onu bir yazıyla nasıl anlatabilirim ki?.. Masmavi hayallerimizi süsleyen Dicle, hep yüreklerimizdeydi, bir an olsun dilimizden düşmedi. Gittiği her yerde kendinden bir şeyler bırakabiliyordu.

Aradan geçen üç yıldan sonra hiç beklemediğim bir zamanda şehadet haberini aldım. Sürekli bu tür haberler duysak da, hiçbir zaman alışmadığımız bir gerçekti. Böyle anlarda insan lal oluyor, konuşmak için bir şeyler bulamıyor. Suskunluk, ağır bir hava estiriyor; yalnızca susmak geliyor insanın içinden. Suskunluk tek ifade oluyor yaşadıklarımıza.

O bir peri gibi dağlarda dans etti, sonsuzluğa yürüyen bir sevda yürüyüşçüsüydü. Dağın kalbini çözmüştü, melekler gibi saf, ağız dolusu gülüşlerle yıldızlara ve yoldaşlarına bakmayı hiçbir zaman unutmadı.

Bizden ayrılırken de bir peri sadeliğinde ayrıldı. Ona yakışır bir duruşla, yiğitlikle, yüreklice savaşarak, mücadele ederek şehadete ulaştı.

Sevgisi, yüreklerimizden özgür zamanlara taşırılacak. Çünkü o hep arkadaş ve dosttu. Bir sevgi perisiydi gerilla yoldaşları arasında…

Neden bu kadar geciktiniz

Rêber Apo'nun 1999 yılında uluslararası bir komployla esaret altına alınması ile Doğu Kürdistan'da beklenmedik bir gelişme yaşanmıştı. Beklenmedik bir gelişme diyorum, ancak aslında en başta öyle bir gelişmenin beklenmesi gereken yer yine Doğu Kürdistan'dı. Ama o tarihe kadar orada çok ciddi bir örgütleme faaliyetimiz olmadığı için yaşanan gelişmeyi beklenmedik bir gelişme olarak görüyorduk. Oysa Doğu Kürdistan isyanlarla dolu geçen bir tarihi mirasa sahipti. Kürtlerin ilk resmi cumhuriyeti sayılan Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin ilan edildiği bir coğrafyaydı.

Tarihinde büyük isyanlar yine Kürtlere büyük komplolar ve trajedilerin yaşandığı bir yerdi Doğu Kürdistan. Yine ülke topraklarından resmi olarak Kasr-ı Şirin Anlaşması'yla ilk koparılan parçadır. O yüzden o topraklarda tarih boyunca ne isyan eksik olmuş ne de Kürtlere yönelik kurulan komplolar…

Ama her şeye rağmen bu parçadaki halkımızın umutları hep diri kalmış, arayışları süre gelmiştir günümüze dek. Önderliğe karşı geliştirilen uluslararası komploya karşı kendiliğinden gelişen serhildan hareketi bunun en açık örneği olmuştur.

Hareketimiz ortaya çıkan gelişmeleri değerlendirerek, oraya göre yeni bir yaklaşım geliştirmek istiyordu. Uzun tartışmalar sonunda Doğu Hareketi diye bir oluşumla alana girilmesi kararlaştırılmıştı. Buna göre bir kadro bileşimi oluşturuldu. Oluşturulan kadro bileşimi içinde ben de yer alıyordum. Alanda faaliyetlere gidecek olan kadroların önüne de hedef olarak alanı tanıma ve istihbarat toplama görevi kondu. Ancak silahlı propaganda birimleri şeklinde hareket edilerek bu faaliyetler sürdürülecekti.

Bir süre sonra ilk gidecek birimler ve gidecek alanlar belirlendi. Gidecek olan birimlerden birinin içinde ben de yer alıyordum. Birimimiz altı kişiden oluşuyordu. Birimimizin komutanı Serhat adındaki bir arkadaştı. İçimizde Doğu Kürdistan'dan olan arkadaşlar da vardı. Ancak hiçbirimiz alanı bilmiyorduk. Yol bilmiyorduk. Kaba hatlarıyla nereden gidileceğini, ilk karşımıza çıkacak yerlerin neresi olabileceğini biliyorduk. Alana ilişkin bulduğumuz bir harita vardı elimizde. O harita ile hareket edecektik. Tıpkı 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan önce ve birkaç yıl sonrasına kadar Kuzey'de açılım yapan arkadaşlar gibi hareket edecektik. Bu konudaki en büyük tecrübe Kuzey Kürdistan'da arkadaşların yaşadıkları deneyimdi. Zaten o yüzden onlar bunu başarabilmişlerse –ki başardılar– o zaman biz de başarırız ve başarmaktan başka seçeneğimiz yok diyorduk kendi kendimize. Gideceğimiz alan Neğede, Serdeşt, Piranşehir, Mahabat kentleri ile ilçeleri ve köylerinden oluşan Mukuriyan alanıydı. Arkadaşlar bizimle son tartışmaları yürüttüler, yapmamız gerekenleri söylediler.

Artık yola çıkma zamanıydı

Aylardan nisandı. Ne zaman başlayacağı, ne zaman duracağı belli olmayan nisan yağmurlarıyla yola çıktık. Bir gece vurup sınırı geçtik. Sınırı geçtikten sonra yaklaşık iki saat kadar yürüdükten sonra arazinin bazı yerlerinde yakılan ateşleri fark ettik. Bir de köpek havlamaları vardı. O yüzden İran devlet güçleri olamaz diye düşünüyorduk. O araziye yaylacı Kürtlerin geldiğini daha önceden öğrenmiştik. Bundan dolayı çoban ateşleri olabilirdi. Uzaktan sihirli alevleriyle yükselen çoban ateşleri dışında herhangi bir ateş olabileceğini düşünemiyorduk. Ancak henüz nisan ayı olduğu için acaba onlar mı diye düşünmeden edemiyorduk. O yüzden ne olur ne olmaz diyerek ateşlerin yandığı yerleri gündüz görebileceğimiz bir yere çekilip gündüz olmasını bekledik.

Geceyi yarı uykulu yarı uyanık bir şekilde geçirdik. Aslında çok rahat da uyuyabilirdik. Çünkü zaten nöbetçimiz vardı. Ama yine de girdiğimiz alanın ne olduğunu, etrafta ne olup bittiğini bilmediğimiz için bir de ilk defa gittiğimiz bir yer olmasından ötürü bir türlü hiç birimizi uyku tutmadı diyebilirim. Zaten alana da sabaha karşı ulaşmıştık.

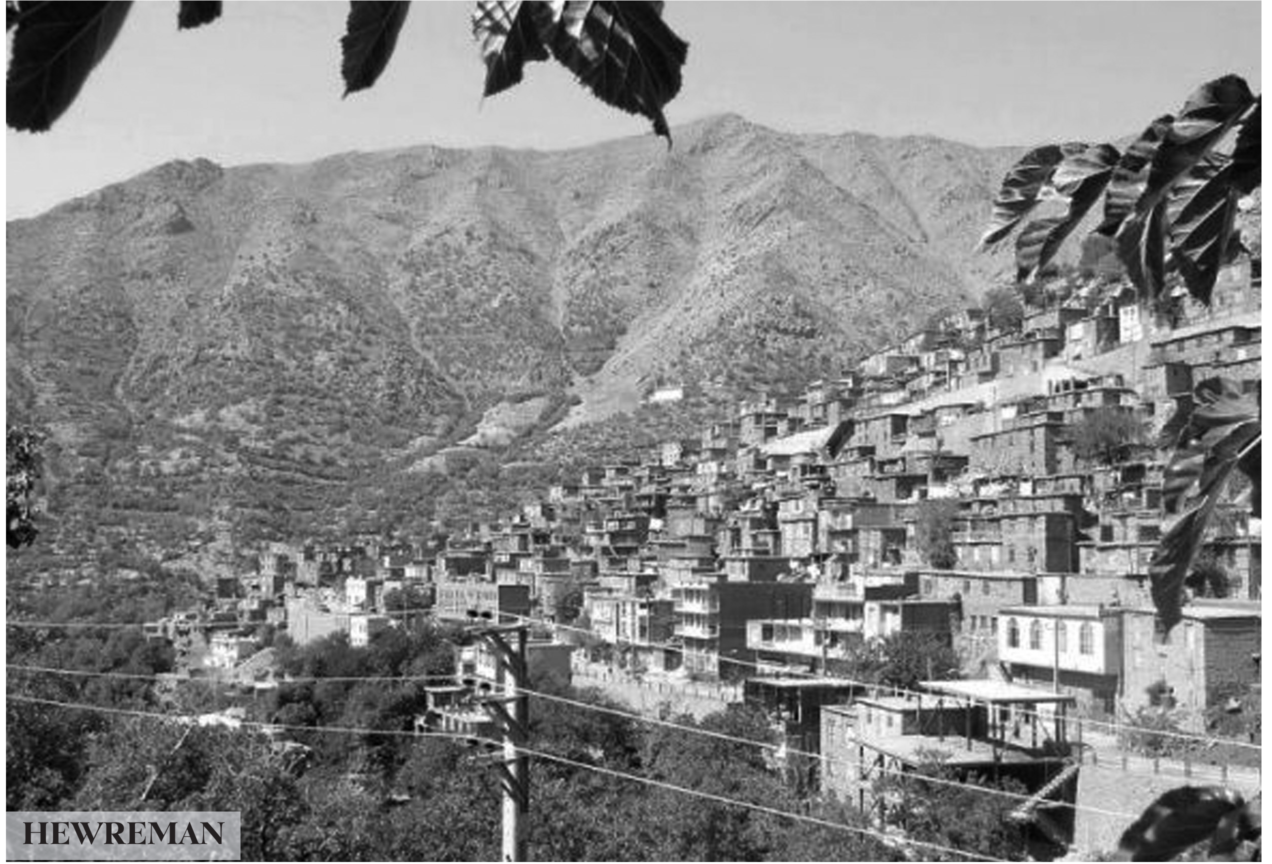
Tan attı. Gün ışıdı. Hava aydınlandı. Yağışsız, bulutsuz berrak bir gökyüzünün olduğu bir gecenin ardından yeni bir günü yaşamaya başlayacaktık. Çok geçmeden güneş de kafasını dağların ardından çıkardı, ilk ışıklarıyla yüzümüzü yıkamaya başladı. Giderek yükseldi ve bizi ısıtmaya başladı. Gece çok soğuk geçmişti. Adeta kemiklerimiz donmuştu. Güneşin doğmasıyla ısınan hava bize kendimize getiriyordu.

Havanın aydınlanmasıyla akşam gördüğümüz ateşlerin çoban ateşleri olduğunu anlamıştık. Çünkü bulunduğumuz yerin hemen alt tarafında küçük ovada yüzlerce yaylacı çadırı olduğunu gördük. Sadece ovada da değil, tam karşımızdaki tepeciklerin yamaçlarında da birçok çadır vardı. Adeta bir çadır kent havası vardı çevremizde. Yaşam çadır kentte de yavaş yavaş başlamıştı. Çobanlar sürüleriyle birlikte araziye dağılmaya başlamış, ardından çadırların önünde yükselen çocuk ağlamaları, yayık seslerine karışmaya başlamıştı.

Yeni bir hayat başlamıştı çadır kentlerde. Yaylacı Kürtler çadırlarının kurulu olduğu yerde göçmen yüreklerinin hayatına başlayacaktı yeni günle birlikte. Koçer geleneği Kürdistan'ın birçok yerinde olduğu gibi Doğu Kürdistan'da da sürdürülüyordu hala. Yarı yerleşik bir sisteme sahip koçerler, kışın köylerine dönerler baharla birlikte ise tekrar yaylalarına dönerlerdi.

Kürtler yayla yerlerinde sürüleri, çocukları, özlemleriyle yeni bir hayata, yeni hayatın yeni bir gününe merhaba diyorlardı. Uzaktan onları izleyerek her birimiz ayrı ayrı düşüncelere dalmıştık. Bu düşünceler deryasında yaşadığımız gelgitlerle arazide de köylülerden başka kimsenin olmadığına emin olduğumuzdan çayımızı kaynattık. Ardından kahvaltıya oturduk. Zaman ilerledikçe çadırların önündeki hayat da daha fazla hareketlendi. Sabah ağlayan çocuklar bu sefer oyun oynamaya, oraya buraya koşturmaya başladı. Birkaç çadırın önünde kadınlar ateş yakıp saclarını ısıtmaya başladılar. Belli ki ekmek yapacaklardı. Bazılarının çocukları da eteklerinden tutmuş onlarla birlikte sacın etrafında dönüp duruyordu.

Bulunduğumuz yerden bunların hepsini izleyebiliyorduk. Kahvaltıdan sonra aramızda kısa bir değerlendirme toplantısı yaptık. Toplantıdan çıkan görüş ikindi vaktine kadar yerimizde kaldıktan sonra yayla çadırlarına gitmek oldu. O yüzden nöbetçimizi çıkardıktan sonra kimimiz uyumaya, kimimiz çantasında taşıdığı kitabı okumaya çalıştı, kimimiz de elimizdeki haritayı incelemeye başladı.

HEWREMAN

Arkadaşlardan bazıları uyudu. Ama ben uyuyamadım. Elimdeki kitabı da çok fazla okuyamadım. Öğlene doğru uzandığım yerden kalkıp oturdum. Çobanlar sürülerini çadırlara doğru sürmeye başlamıştı. Çok geçmeden her çoban sürüsüne ayrılan yere geldiğinde sürüsünü durdurdu. Çadırlardan ellerinde kovalarla çıkan "berivanlar" koyunları sağmaya gittiler. O sırada bütün sesler birbirine karışmıştı. Koyun ve keçiler meleyerek yavrularını çağırıyordu. İnsanlar birbirlerini. Çocuklarda oyun oynamak için arkadaşlarını. Sadece yorgun köpekler dinlenmek için çadırların gölgelik yerlerine doğru hantal hantal yürüyordu. Bu güzel manzaranın hiçbir şeyini kaçırmadan izledim. Çok sürmedi, ama bu güzel manzara. Çünkü bir saat kadar geçtikten sonra her şey yine eski sessiz haline döndü. İnsanlar çadırlarına, çocuklar öğle yemeği için evlerine, koyun ve keçiler de sağımdan sonra içlerine salınan yavrularıyla ağıllarına girip yattılar. Her şey eski sessiz haline dönünce ben de yeniden uzandım. Ama yine uyuyamadım. İkindiye doğru arkadaşlar harekete geçmek için hazırlanmamız gerektiğin söylediler.

İkindi vakti hareket vakti

Gerilla her zaman hareket için akşam olmayı bekler. Çünkü gerilla gecelerin içinden yol alır, gecelerin içinden akar hayata da, eyleme de, geleceğe de. Ama İran devletinin daha alana girdiğimizden çok fazla haberi olmamasından dolayı ikindiye doğru hareket etmeyi uygun gördük. Yanımızdaki ufak tefek eşyalarımızı topladık. Çantalarımızı sırtlayıp silahlarımızı omuzladıktan sonra bulunduğumuz yamaçtan kendimizi aşağıdaki çadırlara doğru bıraktık. En yakımızdaki çadırın önünde duran kadın bizi gördü. Yerinden kıpırdaman bizi izlemeye başladı. Yanına birkaç çocuk da geldi ve oldukları yerden bizi izliyorlardı. Diğer çadırların önünde de kadınlar, gençler, erkekler belirmeye başladı. Bunların hepsi birkaç dakika içinde oldu. Biz yaklaştıkça bizi izleyenlerin içinde de bir hareketlilik görülmeye başladı. İlk çadıra biraz daha yaklaşınca çadırın önünde duran ilk kadının geliyorlar, geliyor diye seslendiğini duyduk.

Çadırın arka tarafına yetiştiğimizde, bizi ilk gören kadının çadırın önünde toplananların içinden ayrılarak bize doğru kollarını açıp koşar adımlarla gelmeye başladı. Kadının heyecanı yüzünden okunuyordu. Heyecandan dudakları titriyordu. Birkaç adımda karşı karşıya kaldık. Kadın bizi ilk defa görüyordu. Biz de onu. Tek bir kelime dahi konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Karşımıza geçmiş, kucaklamak, bize sarılmak ister gibi açık kollarıyla öylece duruyordu. Bizi kucaklamak istediği her halinden belliydi. Annelerimizin olmasa da ablarımızın yaşında bir kadındı. Ama yine de bizi kucaklayamazdı. Çünkü bulunduğumuz yer Doğu Kürdistan'dı. Doğu Kürdistan'da da bir kadın tanımadığı birilerini hele hele bunlar erkekse hiç kucaklayamazdı. Sarılıp evladını koklar gibi koklayamazdı. Kürdistan'da eskiden beri bu uzaktan gelen ve kendileri için geldiği anlaşılan yabancı da olsa çocuklarını kucaklama, boyunlarına sarılma ve onları koklamak vardı. Ama Doğu Kürdistan'da gerek devlet tarafından korunmuş feodal bağlar gerekse devletin islami karakterinin insanlarda yarattığı etkilerle bu günah sayılmaya başlanmıştır. O yüzden de kadın karşımıza geçip durmuş sadece bize bakmakla yetiniyor.

Birkaç dakika içinde yaşadığı şokun etkisini atlattıktan sonra adeta kollarımızdan çekiştirerek bizi çadırın içine götürdü. Kadın dilini yutmuş gibi bir şaşkınlığı yaşıyordu. Bir şeyler söylüyor ama anlaşılmıyordu. Aslında ne söylediğini belki kendisi de çok fazla bilmiyordu. Sadece elliyle işaret ettiği yere oturuyoruz. Heyecandan ne yapacağını bilmiyor. Bize nasıl hizmet edeceğini bilmiyor. Dışarıya çıkıp içeri giriyor. İçeri girip bize şaşkın gözlerle bakıp yeniden dışarıya çıkıyordu. Elleri ayakları birbirine dolanmış ne yapacağını bilmez şekilde garip garip hareketler yapıyordu. Dışarı çıkıp biraz dolanıyor tekrar gelip bize bakıyor sonra yine gidiyordu. Çocuklarını çağırıyor onlara bir şeyler anlatmaya çalışıyor, ama çocukları ne söylediğini anlamıyordu. Yanımızdan hiç ayrılmak istemiyordu. Son kez yanımıza oturduğunda biraz kendine gelmiş olmalı ki gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Yazmasıyla gözyaşlarını silerken, hala bize bakıyordu. O an artık biraz kendine geldiğini sandık. Sonra yeniden dışarıya çıktı ve çocuklarını yanına çağırdı. Çocuklarına bir şeyler kanlatmaya çalışıyor, ama bir türlü anlatamıyordu. Ben ne demek istediğini anladım ve yerimde kalkarak, "ne yapmak istiyorsun ana" diye sordum. "Oğlum size hizmet etmek istiyorum. Ama nasıl edeceğimi de bilmiyorum. O yüzden çocuklara bir hayvan kesmesini söyledim" dedi.

Bize hayvan kesmelerine gerek olmadığını söyledim. Ayrıca biz buraya sizleri görmeye, sizlerle konuşmaya, hal hatırınızı sormaya, düşmanın zulmünü üzerinizden nasıl kaldıracağımızın yolunu bulmaya geldik. O yüzden hazırda ne varsa onunla bizi ağırlamasının bizim için daha makbule geçeceğini söyledim. Çocuklara ne yediriyorsan biz de ondan yeriz dedim. Hayvan kesmesi durumunda yemeklerini bile yemeden gideceğimizi söyleyince daha fazla etkilendi. Hayvan keserek karşılamak Kürtlük geleneklerinden gelen bir şeydi. Bir de daha önce orada faaliyet yürüten ve sonra öncülük ve ideolojik yetersizliklerinden dolayı tasfiye olan KDP ve Komala hareketlerine yaptıkları hizmetten kalma bir alışkanlıktı. Kadına bize bir bardak çay bir de peynir, yoğurt vb gibi yiyeceklerin bize yeteceği konusunda onu ikna ettik. Çaydanlığı çadırın önünde yakılan ateşe koyduktan sonra yanımıza oturttuk. Kadını yanımıza oturttuktan sonra oraya gidiş amacımızı, yapmak istediklerimizi, halkın görev ve sorumluluklarını anlattık, dilimiz döndüğünce. Biz bunları anlatırken kadın daha fazla etkileniyor, elleri ayakları birbirine dolanıyor, sevinçten ne yapacağını bilemiyordu. Kadının o yaklaşımları İran devlet güçlerinden çok çektiğini gösteriyordu. Fakat bu konuda bize hiçbir şey anlatmadı bize. Sonunda

hazırladığı yiyecekleri yedikten sonra tekrar hareket geçmek için ayağa kalktık. Bizi gözyaşlarıyla uğurladı. Ardından diğer bir çadıra girdik. O çadırdakiler de o kadını aratmayacak şekilde bir ilgi gösterdiler. Ama biz yine de o kadının yaşadıklarının ne olabileceğini sormadan geçemedik. Çadırdakiler kadının eşinin İKDP peşmergesi olduğunu, çocuklar henüz çok küçükken İran devlet güçleri tarafından şehit düşürüldüğünü, çok büyük zorluklar yaşadığını söylediler. O çadırda da biraz oturup çadırdakilerden gideceğimiz yöne doğru biraz bilgi aldıktan sonra gece yola çıktık.

Geleceğinizi biliyordum

Gittiğimiz yönde göz alabildiğine yaylacı çadırları vardı. Onların ateşlerine doğru gidiyorduk. Gece yarısına kadar yürüdük. Tabii çadırların içinden yürüyemeyeceğimiz için sağından, solundan ya da üs taraflarından ancak geçebiliyorduk. Sonra tekrar mola vererek, uygun bir yerde konumlandık.

Ertesi gün yine aynı saatlerde kendimizi çadırların içine doğru aşağıya bırakınca bu kez tek ayak üzerinde hareket eden yaşlı bir adam bize doğru bu kez kollarını açarak gelmeye başladı. Ayaklarından birinin tutmadığı belli oluyordu. O yüzden sevincini tek ayağı üzerinde dönerek yaşıyordu. Kendini rahat ifade edebilen bir kişiydi. İçini daha rahat açabiliyordu. Sizin geleceğinizi biliyordum. O yüzden sizi hep bekliyordum. Bir yandan nihayet düşündüklerim oldu ve siz beklediğim gibi geldiniz diyordu öte yandan arkadaşlara sarılıp onları kucaklıyor ve öpüyordu. Bunu defalarca yaptı. Her arkadaşı belki yirmi kez kucaklayıp öptü.

Bir hasret giderdiği anlaşılıyordu. Bir oğul, bir akraba hasreti değildi bu. Ülke hasretini gideriyordu desek daha doğru olur. Çünkü bizde özgürlüğü, Kürdistan'ın geleceğini görüyordu.

İhtiyar Kürt bir arkadaşı bırakıyor diğerine sarılıyordu. Yarım saate yakın devam etti bu sarılmalar. Bir tarafının felç olduğu belli oluyordu. Ama nasıl, neden ve ne zaman olduğu konusunda henüz bir bilgimiz yoktu. Alanda yeni olduğumuzu hemen fark etmişti. O yüzden alan hakkında bize her şeyi anlatacağını, bizi birkaç gün bırakmayacağını söylüyordu. O gece bizi bırakmadı. Yanımda oturun size anlatacaklarım var diyordu. Bizi yanına oturtup başladı içinde olduğumuz bölgeyi adım adım anlatmaya. Karakolların olduğu yerleri tek tek sıraladı, hangi köylerin korucu olduğunu, korucu olmayan köylerde istihbarata çalışan insanların olduğunu bilebildiği kadarıyla onların isimlerini bize söyledi. Sonunda düşmanın yaptığı ağır işkencelerden dolayı felç olduğunu söyleyerek düşmanın yörede yaptığı zulmü tek tek anlatmaya çalıştı. Ömrünü Kürt hareketlerine hizmet etmekle geçirmişti. Geri kalanını da bizimle tamamlamaya kararlıydı.

Gece bizi bırakmak istemedi. Tehlikeli olduğunu, bizim çadırlarda kalma gibi bir alışkanlığımızın olmadığını söylememize rağmen kabul etmiyordu, gitmemizi. Tabii biz çadırda kalmamaya kararlıydık. O zaman çadırların üstünde güzel bir yer olduğunu, orada hiçbir şey olmayacağını söyleyerek bizimle birlikte çadırdan çıktı. Ne yaptıysak geri çeviremedik. Nereye gittiysek bizimle geldi. O gün de bizi bırakmadı. Evinin çevresinde uzaklaşmamıza izin vermiyordu.

Bir müddet daha onunla kaldıktan sonra artık ayrılma saatinin geldiğini, daha başka yerlere de gitmemiz gerektiğini söyleyerek, ondan müsaade istedik. Amacımızı bir kez daha özetledik ona. Keşif gruplarıydık. Alanı tanımaya, coğrafyayı öğrenmeye, ilişkiler kurmaya, halkı örgütlemek için alt yapı oluşturmaya geldiğimizi, bu yüzden daha çok yere gitmek zorunda olduğumuzu vurguladık, bir daha. İhtiyar da zorunlu olarak kabul etti söylediklerimizi. Bize "benden ayrılmıyorsunuz aksine bundan sonra daha fazla benimle olacaksınız, çünkü kalbimdeki yerinizi aldınız" dedi. Arkamızdan "şimdilik beni bıraktınız, ama ben sizi bırakmayacağım" diye sesleniyordu büyük bir heyecanla. Daha sonra çalışmalarımız gereği oradan ayrıldık.

Yaşlı ve felçli amcamızdan ayrılıp gittiğimiz başka bir yerde onun hakkında çok önemli bilgiler aldık. KDP sürecinde İran'a karşı ailesinden çok sayıda kişinin savaştığını, bunlardan 16 kişinin şehit düştüğünü, kendisinin de gördüğü ağır işkencelerden felç olduğunu, evinin İran devlet güçleri tarafından yakılıp bine yakın hayvanına el konulduğunu öğrendik. Bu zulümden kendisiyle birlikte sakat bir çocuğu ve yaşlı eşinin kurtulduğunu öğrendik.

Bir iki gün o çevrede kalıp bazı insanları daha tanıyıp civar hakkında biraz daha bilgi topladıktan sonra Mahabat'a doğru yol almaya başladık. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin başkenti Mahabat'a, Kürtlerin idam edildiği darağaçlarının kurulduğu o kadim kente doğru gidiyorduk. Kürtlere mezar edilmek istenen kenti yeniden ayaklandırmak, hiçbir gücün Kürtlere orayı mezar yapamayacağını göstermek için o alana girecektik. Oraya doğru giderken yaşlı, bilge adamın bize verdiği bilgilere göre yolumuzun üzerinde çok sayıda korucu köyü de olduğunu unutmamamız gerektiğini biliyorduk. O tedbiri elden bırakmadan gecenin karanlığının içinden yol alıyorduk. Gecenin ve gecelerin karanlıklarını yırtarak ilerliyorduk. Tıpkı bizden önceki arkadaşlarımız gibi. Elimizdeki harita üzerinden gidiyorduk. Yine yaşlı bilgenin bize verdiği işaretlere dikkat ediyorduk.

Sabaha doğru bir ovaya vardık. Ovayı geçecek kadar zamanımız kalmamıştı. O yüzden kalacak bir yer aramaya başladık. Ovanın başından geçen küçük suyun kenarında kamuflajlı bir yer bulduk. Oraya girip kalmaya karar verdik. Akşama kadar o küçük suyun kıyısında bulduğumuz gizli yerde kaldık. Gelen giden olmadı. Bizi gören de olmadı. Ama gün boyu Doğu Kürdistan'da karşılaştığımız ilgiyi konuştuk. Ciddi bir sempati vardı hareketimize karşı. Gördüğümüz, konuştuğumuz her şeyi kaydediyorduk. Çünkü geri döndüğümüzde aldığımız bilgileri, halkın gösterdiği ilgiyi arkadaşlara rapor etmemiz gerekiyordu.

Akşam oldu yeniden yola çıkmamız gerekiyordu. Ama hava iyice kararmadan oradan çıkmazdık. Çünkü yaşlı bilgenin bize verdiği bilgilere göre korucu köylerine oldukça yakındık.

Karanlık çökünce tekrar harekete geçtik. Ovayı geçtikten sonra yaklaşık yarım saat kadar daha yol aldık. Önümüze çok ışıklandırılmış bazı yerler çıktı. Önce buranın İran karakolu (payga) olduğunu sandık. Ama bize verilen tarife göre burada karakol olmaması gerekiyordu. Serhat arkadaş bir kişinin gidip nereye geldiğimizi öğrenmesi gerektiğini söyledi. Uzaktan bakarak, bunu anlamamız mümkün olmaz dedi. Ama hepimizin birden gitmesi yerine önden birinin gidip kontrol etmesi daha uygun olurdu. Sorumlumuz Serhat arkadaş "ben yaşlıyım, bana bir şey olsa da önemli değil" diyerek, kendisinin önden gitmesinin iyi olacağını söyledi. Ne kadar itiraz ettiysek de sonuç değişmedi. Serhat arkadaş yola çıkmadan önce "ben size haber vermeden gelmeyin" diyerek yola çıktı. Biz de onu koruyacak bir şekilde mevzilenip beklemeye başladık. Işıkların arasına girmesiyle bizi çağırması bir oldu. "Heval gelin tam aradığımız yere gelmişiz" dedi. Biz de daha fazla beklemeden köye girdik.

'Bunlar diğerlerinden çok farklı'

Girdiğimiz yer yedi sekiz hanelik bir mezraydı. Ve hepsi de aynı aileydi. Hepsi bir araya toplanmış sanki bizi bekliyor gibiydiler. Onları yemek başında bulmuştuk. Bizi görünce yemeklerini bırakıp kalkmışlardı. Ne kadar yemekten kalkılmaz, yemeğinizi yedikten sonra görüşürüz dediysek de onları bir daha yemekte tutamadık. İçeriye girip oturduk. Ben dışarıda nöbette kaldım. Ev sahibi beni görünce "heval sen niye içeri girmiyorsun, niye dışarıda kaldın" dedi şaşırarak. Sonra "sen de gir ben sizin nöbetinizi tutarım" dedi. Tabii ben yanlış anlamaya müsaade etmeden, kabul etmedim bu teklifi, "nöbet tutmak sizin değil, bizim görevimiz ve ben de o yüzden buradayım" dedim.

Kendi aralarında "bunlar diğerleri gibi değiller. Kendi işlerini kendileri yapıyor. Ne Komala'ya, ne de KDP'ye benziyorlar" diyorlardı. Yaptıkları bu tespitler tabii yanlış değildi. Çünkü hareket olarak biz diğerlerinden her yönüyle farklıydık. Farklı da olmak zorundaydık. Öncelikle onlar peşmerge biz ise gerillaydık. Biz özgürlük için her şeyimizi feda etmiştik. Daha modern bir ideolojimiz vardı. Eşitliğe, toplumsallığa, komün (ortak) yaşama inanıyorduk. Ve kendimize ait hiçbir özel mülkiyetimiz yoktu. Böyle bir düşüncemiz de yoktu. Hepimiz özgürlük uğruna, halkımızın kurtuluşu uğruna Başkan Apo'nun ideolojisi çerçevesinde ölüm dahil her türlü zorluğu göze almış bir gönüllüler topluluğuyduk. Aynı zamanda örgütlenme, hareket tarzı, savaş tarzı, öncülük ve ideolojik olarak da hiçbir benzerliğimiz yoktu, diğer hareketlerle. Bu yüzden hangi parçada olursa olsun aramızdaki farklılıkları anında görebiliyordu Kürt halkı.

İlk izlenimler, ilk etkilenmeler önemlidir. Bunun farkındaydık. O yüzden oturuşumuzdan kalkışımıza kadar her şeyimize dikkat ediyorduk. Çünkü herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Birçok örgüt, devrimci(!) görmüşlerdi şimdiye kadar, ama sürekli hayal kırıklığına uğramışlardı. Aynı şeyi bizler de yaşatacak mıydık onlara! Haliyle bu soru hepsinin kafasında vardı. Farklı olup olmadığımıza bu yüzden dikkat ediyorlar, diğerlerden farklı olmamızı bu yüzden istiyorlardı. Diyebilirim ki kadın, erkek, çocuk, yaşlı herkes oturuşumuzdan kalkışımıza, konuşmamızdan nöbet tutuşumuza kadar birçok davranışımızdan etkilendiler. Ardından hemen yemeğe oturttular bizi ve peş peşe sorular sormaya başladılar. Kadın, yaşlı, genç demeden herkes merak ettiğini, hakkımızda öğrenmek istediklerini soruyor, arkadaşlar da bir yandan yemek yerken öte taraftan da sorularına cevap vermeye çalışıyorlardı. İnsan, sorularından ilgilerinin düzeyini anlayabiliyordu. Çünkü yaşamdan tutalım, pratik ve düşmana kadar çok geniş bir çerçevede soruyorlardı. Sorularının içinde en çok dikkatimi çeken ise, "heval neden gelmek için bu kadar geç kaldınız?" oldu.

Bu soru bizim bir gün mutlaka geleceğimizi bildiklerini gösteriyordu. O yüzden geç gelmekle onları bekletmiş oluyorduk. Halkın bu ilgisi gelecekteki mücadeleye katılımını gösteriyordu. Bu ilgi bizde de büyük bir umut ve heyecan doğuruyordu. Ama aramızda bir sorun vardı. Onlar Soranca lehçesinde konuşuyor, biz ise çoğunluğumuz Kurmanci lehçesinde konuşuyorduk. Bu yüzden birbirimizle anlaşma noktasında kimi zorlanmalar yaşıyorduk. Bizimle birlikte, lehçesi Soranca olan bir arkadaş vardı. O arkadaş daha rahat anlaşmamız için yardımcı oluyordu. Yerime bir nöbetçi gelip ben içeri girdiğimde bu manzaraya tanık oldum. Daha önce biraz Soranca öğrenmiştim. O yüzden içeriye bildiğim o Soranca sözcüklerle girdim. Konuştuklarımı duyunca birbirlerini çağırarak lehçemizi bilen biri geldi diyerek hepsi birden başımda toplandılar.

Birkaç kelime de olsa Soranca konuştuğumu görünce daha çok heyecanlanmaya başladılar. Ve birbirlerini çağırarak "gelin gelin bakın bizi dilimizi bilen biri de var içlerinde" diyorlardı birbirlerine. Bu durumu görünce ben oturmak için uygun bir yer aradım. Baktım evin bir köşesinde oturmuş ortamda olup bitenleri izleyen bir yaşlı var. En uygun yer orası olsa gerek diyerek gidip onun yanına oturdum. Odadaki en yaşlı insandı. Çok şey yaşadığı belli oluyordu. Görmüş geçirmiş biriydi. Bir köşeye çekilmiş konuşulanları dinliyor, kafa sallıyordu sadece. Bu bile neler yaşadığına işaretti. O yüzden onun yanına oturdum. Oturur oturmaz, amca sen ne düşünüyor neler söylüyorsun bu konuda, diyerek sohbetin merkezine onu aldım.

Durup yüzüme baktı. Belli ki vereceği cevabı düşünüyor. Ama nereden ve nasıl başlayacağına daha karar vermemiş gibiydi. Çünkü bizi ilk defa görüyordu. Epey düşündükten sonra, "oğlum aslında size söyleyeceğim çok şey var. Size anlatılacak çok şey var, ama siz daha yeni geldiniz. Daha sizi tanımıyorum sizi biraz tanıyalım, ondan sonra anlatılması gerekenleri tek tek anlatırım. Ama yine baştan birkaç şey söyleyebilirim" diyerek sözlerine başladı. "Mahabat Kürt Cumhuriyeti kurucusu Qazi Muhammed ve arkadaşları idam edildi. Çocuk yaşta o idamlara tanık oldum. Gözlerimin önünde idam edildiler. Onların idam edilişi çocuk kalbimde bir yara açtı. Daha sonra Dr. Qasımlo geldi. Alanda bir sürü çalışma yürüttü ve önemli bazı faaliyetlerde bulundu. O da komployla öldürüldü. Onun katledilişi kalbimde bir yara daha açtı. Ardından Şerefkendi aynı komployla öldürüldü bende bir yara daha açıldı. Ardından hiç görmediğim ilk defa ağzından PKK adını duyduğum bir de her dört parçayı savunan Ab-

dullah Öcalan esaret altına alındı. Yüreğimdeki en son yarayı da o açtı." dedi. "Açılan bu yaraları kaldıramayan kalbim zayıf düştü. O yüzden ben yeni hastaneden geliyorum ve bu gördüğünüz insanlarda beni ziyarette gelenlerdir. Şimdi siz de onların arasına bir ziyaretçi gibi karıştınız. Hani derler ya iyi olacak hastanın ayağına doktor gidermiş. Şimdi benim için öyle oldunuz. Sizi görmem iyi oldu. Hep böyle bir günü bekledim. Çünkü kalbimin son atışlarının da sizin için olmasını istiyorum. Ve öyle de olacak. Sizin için şimdilik bunları söylüyorum. Ama ileride gidip gelmeye devam ederseniz size söyleyeceğim daha çok şey var. Anlatacaklarım var. Çünkü yüreğim yaralarla dolu. Açılan yaraların dermanı ancak siz olabilirsiniz. Yaşadığım acılara ancak siz son verebilirsiniz. Ömrümü bu acılarla geçirdim. Ama bir gün mutlaka Kürtlerden birilerinin çıkıp bu acıları sevince dönüştürecek diye bekledim. Sizden önce çıkanlar bunu başaramadı. Ama sizin başaracağınıza inanıyorum" diyerek yaşadığı acıları, çektiği özlemleri dile getirdi.

Sohbetimiz başka konulara kaymıştı. Ama içinde yine o alanda geçmiş yıllarda yürütülen mücadele, bundan çıkabileceğimiz dersler üzerineydi. Gece durmadan ilerlemişti. Koyu sohbet, gecenin o denli ilerlemesini fark etmemize de engel olmuştu. Sonunda o ailenin reisinin de konuştuğum yaşlı ve odadaki diğerlerinin hepsinin de onun çocukları olduğunu öğrenmiştik. Artık kalkmamız gerekiyordu. Onlardan kalkmak için izin istedik. Ama ondan önce amcaya bize ilişkin söylemek istediği başka şeylerinin olup olmadığını sorduk. Tedbiri hiçbir zaman elden bırakmamamız gerektiğine bir kere daha vurgu yaptıktan sonra bir sefer daha geldiğinizde buradaki halkın dilini bilen birilerinin içinizde olması daha iyi olur. Sizin dilinizden fazla anlamamamıza rağmen duruşunuzla bize bir şeyler anlattınız. Bu bizim ve sizin için önemlidir. Eğer bunları dikkate alırsanız halk sürekli sizi bekliyor. Geleceğinizi herkes tahmin ediyordu. Çünkü hareketin ismi üzerinde her dört parçanın örgütü deniliyordu ama biraz geç geldiniz."

Nereye gideceğimizi kimseye söylemeden gitmek istiyorduk. Yola çıkmak için ayağa kalktığımızda yaşlı bilgenin yaptığı bir işaretle herkes ayağa kalktı. "Heval gideceğiniz yere biz sizi götürürüz" diyordu herkes. Birkaç genç öne çıktı ve "arkadaşları biz götüreceğiz" dediler. Babaları yerel üslupla üzerlerine giderek, "siz cahilsiniz, gençsiniz tecrübeniz yok; bu yüzden arkadaşları gitmeleri gereken yere sağlam götürmeyebilirsiniz onları biz götüreceğiz" diyerek orta yaşlı iki kişi öne çıktı.

Kararı onlar vermişti. Yani bizimle gelecek olanları belirlemişlerdi. Bize heval hazırsanız yola çıkalım dediler. Yola çıktık yaşlılardan biri önde biri arkada bizi ortalarına alarak gitmemiz gereken yere doğru yola çıktık. Yolda neden gençlerin bizimle gelmelerine izin vermediklerinin açıklamasını yapmaya başladılar. Öndeki gençlerin aklı bir karış havada, yolda korucu var, mayınlı arazi var düşmanın hareketliliği olabilir. Onlar bunların hiçbirine dikkat etmeyebilirlerdi. O yüzden sizi sağlam gitmeniz gereken yere biz ulaştırmak istedik dediler. Bizimle gelenlerden biri ayağından aksıyordu. Neden aksadığını sorduğumda, "heval KDP'nin henüz tasfiye olmadığı dönemde düşman bir defa geldi hepimizi köy meydanında topladı önce. Orada biraz işkence yaptıktan sonra bu kez bizi şehre götürdü. Günlerce orada da işkencede kaldık. Ayağım o işkencelerden bir hediye olarak kaldı bana. Çektiğim o işkencelerin sonuca sakat kaldı. Ama çok önemli değil. Çünkü bize ne yapsa düşmandır. Düşmandan medet ummak kötüdür. Düşmandan zulüm görmek kötü değil. Çünkü düşman olduğu için yapıyor. Bunun bilincinde olmak gerekir. Düşmandan iyilik beklemek gaflettir diye düşünüyorum" dedi. Tabii söylediklerine espri katmadan da yapamıyordu. Düşmanın yaptığı işkenceyi araba yüküyle ölçülüyordu. KDP'ye yardım yataklıktan bana bir traktör dayak attı, ama size yardım ettiğimi görürse bu sefer bir kamyon dayak atar diyordu.

Halk bizi iyi karşılamıştı. Doğu halkı her şeye hazır bir durumdaydı. Bizi sahiplenmeleri, bize moral vermeleri, orada yaşanan deneyimleri bize aktarmaları, oraya ilişkin verdikleri önemli bilgiler bunu gösteriyordu. Hepimizin kafasında, halk başlatılacak bir mücadeleyi bekliyor. Ellerinden geleni artlarına koymayacaklar.

Bize kuryelik yapan yaşlılar önde, biz arkada yürüyoruz. Onlara ulaşmak için iki gün yürümüştük. Ancak gitmemiz gereken yere bizi farklı bir güzergahtan fakat bizim tarzımızla götürdüklerini görüyorduk. İki gece boyunca yürüdüğümüz yolu iki buçuk saatte almamızı sağladılar. Ulaşmamız gereken yere sabaha doğru vardık. Oturup birkaç dakika soluklandıktan sonra bizi getiren köylülere görevlerini yerine getirdiklerini, bizi sağlam ve kısa zamanda yerimize ulaştırdıklarını o yüzden artık evlerine dönebileceklerini söyledik. "Heval şimdilik gitmiyoruz," dediler. Neden diye sorduğumuzda, "heval biz daha görevimizi tam yerine getirmedik. Sizi buraya ulaştırdık, ama daha görevimiz bitmedi. Uykusuzsunuz. Biz buradan ayrılırsak acaba ne yaptılar, ne yapacaklar gibi düşüncelerden ötürü uykunuzu alamazsınız. Bunları düşünmeniz güvensizlikten değil, daha bizi tam tanımamanızdandır. O yüzden siz uykunuzu iyice alana kadar biz burada kalırız. Daha sonra birlikte bir yemek yedikten sonra çıkar gideriz" dediler. Aslında adamlar söylediklerinde haksız değillerdi. Çünkü onlardan sonra gerçekten söylediklerini düşünecektik. Hatta belki yerimizi birkaç yüz metre sağ ya da sola doğru değiştirecektik. Bu gerillanın bir kuralıdır. Sadece halktan insanlara karşı bu kural yerine getirilmez. Gerilla bu kuralı göreve gönderilen arkadaşlarına karşı da yerine getiriyor. Çünkü savaş ortamında neyin, ne zaman ve nasıl olacağı hiç belli olmaz.

Onlar da bizim yanımızda kaldılar. Öğlene kadar uyuyup dinlendik. Onlar güvenliğimizi yani nöbeti onlara bırakmamızı istiyordu. Ama biz gerillaydık. O yüzden güvenliğimizi kendimiz tutacaktık. Sonuçta güvenliğimizi yine kendimiz almıştık. Geldiğimiz yere yakın bir köy vardı. Meğer o köy de bizi getiren köylülerin akrabalarının köyüymüş. O yüzden tam kalkacağımız sırada gidip köyden çay ve kahvaltı hazırlayıp gelmişler. Onlarla birlikte oturup yemek yedik. Aksayan, gitmeden önce "şimdi düşman size öncülük yaptığımı ve oturup sizinle yemek yediğimi duysa ne yapar biliyor musunuz!" diye sorduktan sonra yine cevabını esprili bir şekilde kendisi verdi. "KDP için bir traktör dayat atmıştı, bu sefer bir kamyon dayak atar" diye son esprisini de yaptıktan sonra vedalaşıp ayrıldılar. Biz de kaldığımız yerden devam ettik. Yani alanı aldığımız bilgiler doğrultusunda dolaşarak daha fazla bilgi toplamaya, keşfini yapmaya, istihbarat almaya devam ettik.

Tabii bunları karşılaştığımız o yaşlı bilgelerin verdikleri bilgiler doğrultusunda yaptık.

Girdiğimiz yerlerde bizden sonra kısa bir süreç içerisinde bizim diğer örgütlerden çok farklı olduğumuz, özellikle yaşam boyutunda farklılığımız anlatılmaya başlandı. Görenler anlatıyor, duyanlar anlatıyor. Böylelikle bizden daha çok halk tarafından alanda propagandamız yapılıyordu.

Bir süre daha alanda kaldık. Yeni gittiğimiz yerlerde bizden önce haberimizin gittiğini gördük. Bu durum bir avantaj olduğu kadar aynı zamanda bir dezavantajdı da. Çünkü halkın duyduğunu mutlaka düşman da duyardı.

Bir süre daha alanda kaldıktan sonra yeni bir durum değerlendirmesi yapmak için geldiğimiz alana dönmek üzere yola çıktık. Bir hafta kadar yürüdükten sonra üs alanımıza ulaştık. Bir gün dinlendikten sonra hareketin yönetimi bizimle bir toplantı yaptı. Toplantıda alanda kaldığımız süre içerisinde yaşadıklarımızı, halkın yaklaşımını, yine diri ve mücadeleye hazır oluşunu anlattık. Bütün bunları not ettiğimiz defterlerimizden aktardık. Hareketin onun için yeni bir planlama ve görevlendirmeye gitmesi gerektiğine de vurgu yaptık. Aradan çok geçmeden hareket Partizan hareketi adıyla alana yeniden girdi. Büyük örgütlenmeler yaratıldı. Halkın büyük desteğiyle çok kısa zamanda önemli çalışmalar yürütüldü. Doğu Kürdistan'da kısa sürede büyük gelişmeler sağlanmıştı. Halkın istemi, özgürlük ve mücadeleye susamışlığı bu durumun ortaya çıkmasına neden oldu.

Alanda halk bizden etkilendiği kadar onun yaklaşımları da bizi çok etkilemişti. Çünkü mücadelemiz onlar içindi. Kavgamız onlar içindi. Onlar bu mücadele ve kavgaya hazır olduklarını gösterince bizi de etkilediler. Ve o gün söylediğim sözü hala söylüyorum. Bu halkın önünde ne durabilir ki?

Hiç kimse ve hiçbir güç, diye cevabını yine kendim veriyorum.

Ölümü bile gülerek karşıladı

Adı, soyadı: **Fecrettin EREN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi:
Silvan/Amed 1981
Mücadeleye katılım tarihi:
2000 İzmir
Şehadet tarihi ve yeri:
31 Temmuz 2007, Tatvan/Bitlis

Mahir arkadaş parti saflarına katıldıktan bir süre sonra Haftanin alanında pratiğe başladı. Daha sonra yaptığı öneri temelinde Kuzey Kürdistan'a geçti. Colemêrg'de (Hakkari) iki dönem yaz pratiği geçirdikten sonra kış kampını geçirmek üzere Besta alanına gitti. 2005 yazında Garzan Eyaleti için düzenlemesi yapıldı. Westan (Gevaş), Tetwan ve Xîzan üçgeni kırsalında açılım amaçlı pratiğe katıldı. İki yılını doldurmadan Tetwan'a bağlı Tûyê ve Olek köyleri yakınlarında düşmanın operasyonu sonucu yaşanan çatışmada şehit düştü.

Colemêrg bölgesindeyken onun duruşunu, pratiğe katılımını birçok yönüyle tanıyabildik. Ancak onu anlatabilmek kolay değil.

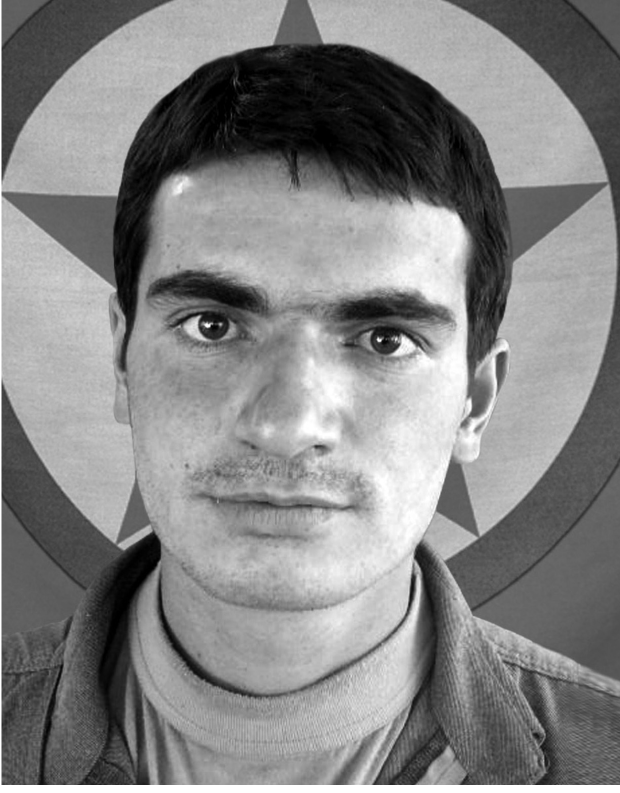
Mahir arkadaş çok güçlü bir fiziğe sahipti. Bu bakımdan çok avantajlıydı. Güçlü fiziğiyle pratikte kim zorlansa, hemen yardımına koşardı. Tabii bir o kadar da ince bir ruha sahipti. Öyle ki bu kaba fizikle bu incelik bir çelişki gibi duruyordu. Birçok arkadaş da bu yüzden ona takılır, şakalaşırdı. Bu tabi ki onun duygusal bir kişiliğe sahip olduğunu kanıtlıyordu.

Yaşamda benzerlikler oldukça çoktur ama özgünlükler de bir o kadar çoktur. Mahir arkadaşın çok özgün bir dünyası vardı. PKK militanlarının ortak bir anlayışa sahip olmalarından dolayı bazı ortak hareketleri, duyguları, tavırları vardır. Ancak Mahir arkadaşın özgünlüğü onun zenginliğiydi. Yaşamdaki çelişkiler karşısında karamsar, kaba retçi ya da vurdumduymaz değildi. Genelde eleştirilerini bazen normal bazen de radikal geliştiriyordu. Kızgınlığını, hoşnutluğunu, itirazlarını, onaylamalarını ve daha birçok düşüncelerini gülücüklerle anlatabiliyordu. Bu onda kalıplaşmış bir yöntemdi adeta. Kızdığında bile bunu gülerek ifade ediyordu. 'Acaba bunu nasıl yapabiliyordu' diye de insan sorgulamadan edemiyordu. Öyle ki bazen tekmillere katıldığında bile kabul etmediği, doğru bulmadığı bir tutum veya yaklaşımı eleştirirken gülerdi. Ancak ciddiyeti de elden bırakmazdı.

Ciddiyetle gülücük birbirlerine tezat kavramlar mıdır? Gayri ciddi yaklaşımların gelişmesinde ölçüt gülüşler midir? Acaba gülmeden gayri ciddiyet gelişmez mi? Gayet tabii. İç dünyada yoğunlaşan enerjinin dışa vurumudur gülücükler. Anlam dolu ise, yaşamla anlamlı bir bağı vardır. Yapıcıdır, birleştiricidir, aynı zamanda çekicidir. Sorunlar karşısında gülerek mücadele etmek, onda özgün bir güçtü. Gülücüklerle eleştirmek, gülücüklerle kızmak, gülücüklerle daralmak ve gülücüklerle yanlışa dur diyebilmek, gülücüklerle yorgunum diyebilmek ve gülücüklerle katılabilmek yaşama…

Örgüte olan güveni, PKK'ye olan inancının ifadesi olan gülücük, onun gizli güç kaynağıydı. Her şeyi gülücüklerle karşıladı. Ölümü bile gülerek yenmişti. Ölüm her iki gözü yaşlı bir zavallı olmuştu onun karşısında. Gençliğini verirken devrime, gülerek vermeyi çok en iyi o başarmıştı.

ÖZÜYLE SÖZÜYLE GÜZEL İNSAN

Adı, soyadı: **Gökmen AKPOLAT**
Kod adı: **Fırat Munzur**
Doğum yeri ve tarihi: **1980, Erzincan**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran 2010, Boristan köyü-Kağızman Kars**

1998 yılı sonlarına doğruydu, 1999 yılına girmek üzereydik. Türkiye metropollerinden gerillaya katılımlar oldukça yoğundu. Ve yeni katılanlar ağırlıkta Kelareş taraflarından alınıyorlardı. Bu dönemler, uluslararası komplo da iyice yoğunlaşmıştı. Önderliğin durumu belirsizliğini koruyor, hepimiz diken üstünde, yaşananları takip etmeye çalışıyorduk.

Böylesi bir dönemde birbirinin akrabası yedi kişilik bir grup gelmişti Kelareş'e. Adları; Azat, Dijwar, Serhat, Karker, Berxwedan, Agît ve Fırat...

Fırat ve Azad üniversite öğrencisiydi. Üniversiteye başladıktan sonra, solculuk ve Kürtlük ile tanışmışlardı. Akrabaları ile birlikte hem birçok eylem ve etkinliğe katılıyor hem de kendilerini geliştirmek için yoğun bir eğitim ve tartışma süreci yaşıyorlardı. Uzun süren tartışmalar sonrasında bu küçük grup bir örgüt kurma kararına ulaşmıştı. Fakat bu konuda hem tecrübesizdiler hem de birikimleri yetersizdi. Bu sebeple çevrelerinde bulunan sol çevrelerle ve yurtsever gençlikle tanışmış ve onlarla yoğun bir tartışma sürecine girmişlerdi.

Özgürlük hareketiyle de bu süreçlerde yurtesever gençler sayesinde tanışmış, hareketin ideoloji ve politikalarını öğrenme fırsatı bulmuşlardı. Belli bir süre sonra da yeni bir parti kurmaya ihtiyaç olmadığına karar vererek PKK'ye katılım kararı almışlardı. Yedi kişiydiler ve hepsi akrabaydı. Grubun önderliğini Fırat arkadaş yapıyordu.

Kurulan ilişkiler sonrasında yedi yoldaş, yedi cengaver gerillaya katılmak için yola çıkmışlardı. Fakat henüz yoldayken Önder Apo'nun esareti gerçekleşmişti. Dağa ulaştıklarında arkadaşlar bu tarz bir katılıma çok değer biçmişlerdi. Hepsi okul okumuş, aydın ve güçlü arayışlar temelinde dağlara gelen devrimcilerdi. Bu anlamlı ve farklı bir katılım olduğu için özel bir ilgi gösterilmişti kendilerine.

Onlar, Türk devlet sisteminin Kürdistan'daki, özelde Erzincan'daki baskı politikalarını, asimilasyon çalışmalarını bizzat yaşamış, incelemiş, kendi çabalarıyla öğrenmişlerdi. Bu yüzden hepsi bir araya gelerek, bu baskı ve asimilasyona karşı mücadele etme sözü vermişlerdi. Bu düzeye ulaşmış bir grup oldukları için mücadeleye katılımları çok anlamlıydı. Aynı zamanda Erzincan gibi bir yerde, bir grup gencin çıkıp sistemle yaşadıkları çelişkileri kendilerinde çözmeleri ve bilinçlenmeleri, bu bilinçle mücadeleye katılmaları belli bir düzeye ulaştıklarını ifade ediyordu.

Onlar Türk devletinin Kürt halkı üzerindeki sömürgeci konumunu çok rahat bir şekilde analiz edebiliyor ve tartışıyorlardı. Bu sömürgeciliğe karşı mücadelenin güçlü bir örgütlenmeyle, gerilla hareketiyle yürütülebileceğini biliyorlardı ve tartışmaları bu yönlüydü. Tartışma, ikna etme ve yönlendirme özellikleri, özellikle Fırat yoldaşın öncülüğünde gelişmişti.

Katılım süreçleri üzerine yaptığımız diyaloglarda Önderliği, hareketi, gerillayı, hareketin ideolojisini gayet iyi bildiklerini fark etmiştim. Gerillanın bu sorunu çözümleyici gücünü kavramışlardı. Başta Fırat arkadaş olmak üzere aslında yeni gelen tüm yoldaşlar böyleydiler.

Fırat arkadaşın kendini geliştirme istemi vardı. Kendini geliştirirken arkadaşlarını da geliştirmek istiyordu. Yetenekleri olan ve önder özellikleri olan bir genç arkadaşımızdı. Teorik eğitimlerde saatlerce değerlendirme yapabilecek gücü vardı. Düşünceleri de içeriksiz değildi, dolu doluydu. Yaşam içerisinde ve eğitimlerde hal hareketleri ve fikirleriyle çok yaratıcı bir arkadaştı. Disiplinli ve düzenliydi. Gelişmeyi ve geliştirmeyi seviyordu. Bir eksiklik yaşandığında, o eksikliği çözümleyici gücü vardı. Eleştireldi, eleştirileriyle arkadaşlarının gelişimini ve önünün açılmasını hedeflerdi. Henüz yeni bir arkadaş olmasına rağmen, sanki yıllardır PKK içinde kalmış gibi PKK kültürüne hakimdi.

Her zaman önde olmayı, öncü olmayı severdi. Tutkusu, duyguları ve moral düzeyi çok yüksek bir arkadaştı. Katılımı ve yaşamı bilinçliydi. O yüzden arkadaşın katılımını sıradan bir katılım olarak görmedik. Gerillada uzmanlaşmak onda bir tutku halini almıştı. Severek her işe katılıyordu. Ortamlara fedakarlığı damgasını vururdu. Kaldıkları eğitim devrelerini başarıyla bitirdiler. Botan'a doğru hareket ettiklerinde vedalaştık.

Bir dahaki karşılaşmamızda kendisini daha gelişmiş, komuta düzeyine ulaşmış, mücadeleye büyük bir adım atmış biri olarak görmüştüm. Kendisine o zaman şaka yoluyla "bu kadar kısa sürede nasıl geliştin?" diye bir soru sormuştum. O da; "benim katılımım gelişmek içindi. Ben bu mücadele içinde bir rol, bir görev üslenmek için katıldım. Sıradan bir yaşamı reddettiğim için bu gelişimi sağladım" diyerek düşünce ve kararlılık gücünü göstermişti. Durumunu çok açık ve net bir biçimde ortaya koymuştu. Güçlü tespitleri vardı ve pratikleşme istemiyle doluydu.

Fırat arkadaş, Kürdistan halkının yaşadığı acıyı hissedebilen bir arkadaştı. Türk devletinin Kürt halkı üzerindeki inkar ve asimilasyoncu politikasını iyi tespit etmişti. Bunu eğitim ortamlarında diğer arkadaşlara da anlatmak istiyordu. Arkadaşlarıyla sürekli yardımlaşmayı bir prensip haline getirmişti. Eğitimlerde bazen Fırat arkadaşa inisiyatif veriyorduk, "sen bu dersi anlat, tartışmaları sen yönet" diyorduk. Kendisi bu işi isteyerek ve uzmanca yapıyordu.

Fırat arkadaş, devletin Dersim ve Erzincan'da yürüttüğü katliam ve zulümlerin intikamını almak istiyordu. Hesap sorma istemi ve gücü vardı. Sürekli "bir gün o taraflara gidersem, bütün yapılanların intikamını almak, devletin başına bela olmak için gideceğim" diyordu.

Önderliğin çözümlemelerini okumuş, kendisini bayağı geliştirmişti. Kendisini ikinci kez gördüğümde, 'Serhat eyaletine gideceği'ni söylemişti. Oradan büyük ihtimalle Dersim eyaletine geçecekti. O zaman oturup biraz sohbet etmiştik. Bu halk için çok işler yapabileceğine inandığımı, kendisinin korumasını, bu halkın da kendisinden bir gerilla olarak beklentilerinin büyük olduğunu söylemiştim kendisine. O da bana "ben güçlendim, büyük tecrübeler aldım, kendimi daha iyi tanıyorum, halkımı daha iyi tanıyorum, düşmanı daha iyi tanıyorum. Bunları pratikleştirmek istiyorum" demişti. Düzeyi bize göre yüksekti. Gelişkindi, aktifti.

Partiye, Önderliğe ve halka çok bağlıydı. Yoldaşlığa bağlılığı tutku düzeyindeydi. Yetiştiği bölgeden mi kaynaklıydı bilemiyorum, ama erdemli bir kişiliği vardı, mütevazı yönleriyle bilinen bir arkadaştı. Konuşmalarında, hal hareketlerinde, duruşunda, davranışlarında, sözlerinde, üslubunda mütevazılığı hemen göze çarpardı. O'nda bu hareketin ideolojik döneminde var olan kişilik özellikleri vardı. Hem bilinciyle, hem hal hareketleriyle, hem de davranış ve hitap biçimiyle, sanki onlarca askeri siyasi eğitimden geçmiş gibiydi.

Fırat arkadaşın yoldaşlık ilişkilerinde bu yönleri hep öndeydi. Hiçbir zaman ölçüyü kaçırmayacak bir disipline sahipti. İlişkilerinde de her zaman ölçülüydü. Ona baktığımda fark ettiğim bir diğer özelliği de PKK'nin militan özelliklerine sahip olmasıydı. Genç olmasına rağmen çok olgun bir yapısı vardı. O'nunla sohbetlerde çok kolaylıkla bunu fark edebilirdiniz. Bilinç düzeyi gelişkindi, devrim sorunlarını, halk sorunlarını, gerilladaki sorunları ve hatta taktik sorunları kendisiyle çok rahat tartışabilirdiniz. Sorunları çözümleme düzeyi güçlüydü. Eksiklikleri eleştirirdi. Eleştirileriyle yoldaşlarına yardım etmeyi, onu güçlendirmeyi kendisi için bir prensip olarak benimsemişti.

Kendisi o grubu oluşturan kişi olduğu için şakayla karışık sormuştum ona, "sen halen o grubun sorumlusu olarak kendini görüyor musun?" Hafiften takılarak; "hayır, şimdi ben bütün gerillanın sorumlusuyum" diyerek taşı gediğine oturtmuştu. O'ndaki sorumluluk anlayışı gelişmeye açıktı ve eskiye oranla çok daha gelişmişti. Aslında çizgi devrimciliği nasıl yapılır, onu tarif ediyordu. Yani "bir PKK militanı kendisini sadece küçük bir gruptan sorumlu görmez, bir hareketten, bir halktan, bir insanlıktan sorumlu görür" demek istiyordu.

Fırat arkadaşla, Serhat yolu üzerinde oturup bunları konuşmuştuk. Serhat'a gidecekti. Oradan da mümkün olursa Dersim'e gidecekti.

Kürdistan halkına çok bağlı bir arkadaştı. Bunu her vesileyle söylerdi: "bu halk her hizmeti hak etmiştir" diyordu. Çünkü halkın çektiği acıları anlayabiliyordu. Çekilen bu acılara son vermek istiyordu. "Ne kadar bu halka hizmet edersek de azdır. Bu halk olumlu şeyleri, iyi ve güzel şeyleri fazlasıyla hak etmiştir" diyerek, bu halk için neden ölünmesi gerektiğini bize günlük olarak kavratıyordu.

Fırat arkadaşın şehadeti Kürt halkı ve mücadelesi açısından çok talihsiz bir olay olmuştur. Çok erken bir şehadettir. Şehadetini televizyondan öğrendik. Kendisi halkına hizmet eden bir gerilla komutanı olarak, 25 Haziran 2010 yılında bir komplo sonucu şehadete ulaştı. Yanında eski ismi Şiyar olan Harun Afrin yoldaş ağır yaralanmış, ağır yaralı haliyle yoldaşlara yetiştikten sonra şehadete ulaşmıştı.

Fırat arkadaşın şehadeti bize, onun anısına bağlılığın gereği olarak görevlerimize daha fazla sahip çıkmamızı emrediyor. Kürdistan halkı şahsında insanlık onuru öldürülmek isteniyor; bu onuru korumak boynumuzun borcudur.

Onun istemi özgür bir Kürdistan toplumuydu, özgür bir Ortadoğu toplumu ve özgür bir insanlıktı. Bunları yerine getirmek, Fırat arkadaşın anısına bağlılıktır ve biz bunu gerçekleştirmek için var olan tüm gücümüzle çalışacağız. Onun şahsında tüm şehitlere, devrimci onurumuz üzerine sözümüzü yineliyoruz.

HPG Anakarargah Komutanlığından Fırat yoldaşın şehadetine ilişkin yapılan açıklama:

"1980 yılında Erzincan'da doğan Fırat yoldaş, Özgürlük Hareketimizin haklı davasının kendisinin de davası olduğuna inanarak, Önderliğimizin esaretinden de etkilenerek, 1999 yılında gerilla saflarına katılır. 2003 yılı sonuna kadar Botan'ın Besta, Beytüşşebap ve Haftanin alanlarında hareketli birliklerde yer alır. Buradaki savaş pratiğine çok aktif ve özlü bir şekilde katılan Fırat yoldaş, 2003 yılı kışında ideolojik eğitim görür. 2004 yılında Şehîdan ve Xakurkê alanlarında kaldıktan sonra 2005 yılında Serhat eyaletine geçer. 5 yıldır bu eyaletimizde verdiği emek, arkadaşlarıyla paylaşımı, düşmanına vurduğu darbelerle öncü bir militan duruşu sergiledi. Serhat gücünün asi çocuklarından biri olarak en zorlu yerlerde yürüttüğü pratiklerle özlü, dürüst ve partiye bağlı kişiliğiyle her zaman anılarımızda yer alacak ve yolumuzu aydınlatacaktır."

Özgürleşen Önderliğimiz özgürleşen ülkemizdir

PKK Yürütme Komitesi

Halkımıza ve demokratik kamuoyuna

Dili ve kültürü, vatanı ve onuru, geleceği ve en doğal insani hakları için direnen halk gerçekliğimizi yaratan Önder Apo üzerinde uygulanan ağırlaştırılmış tecrit ve işkence uygulaması on üçüncü yılını tamamlamıştır. Önder Apo da sömürgeci soykırım sistemine ve temsilcisi AKP rejimine karşı sürdürdüğü direnişini on üçüncü yılında zirveye çıkarmıştır. Bu vesileyle bir kez daha Önder Apo'nun görkemli direnişini selamlıyor, özgürlük mücadelemizi başarıya ulaştırma sözümüzü yineliyoruz.

Önder Apo'ya yaklaşımın savaşın ve barışın gerekçesi olduğunu defalarca dile getirdiğimiz bilinmektedir. Gelinen aşamada Önder Apo'ya yaklaşımın halkımıza yaklaşım olduğu tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Özgürlükleri için direnen halkları önderleri ve liderleri şahsında teslim alma ve iradelerini kırma yaklaşımının Türk egemenlerinin tarihsel bir yaklaşımı olduğu çeşitli örneklerden bilinmektedir. Özellikle bu konuda halkımıza dönük uygulamaları unutulmuş değildir.

Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan beri öncülerini tasfiye ederek Kürt isyanlarını bastırmayı ve halkımızı bu temelde esaret altında tutmayı temel politika bellemiştir. On üç yıldır Önder Apo'ya uygulanan politika da aynı zihniyetin sonucudur. On üç yıldır günün yirmi dört saati işleyen İmralı işkence sistemiyle Önderliğimize teslimiyet dayatılmış, uygulanan tecrit politikasıyla adeta her gün imha etme, çürütme ve yok etme hedeflenmiştir. Bu tutum Türk sömürgeciliğine özgü fırsatçı, vicdansız ve ahlaksız bir tutumdur ve son on yıldır bizzat AKP faşizmi tarafından esas alınmaktadır. AKP faşizmi Önder Apo'yu bütünüyle etkisizleştirmek ve nihayetinde yok etmek istediği için haftada bir gerçekleşen avukat görüşüne dahi tahammül edememiş, adeta İmralı mezarlığına gömerek, kendisini unutturacağını sanmıştır.

Önderliğe yaklaşım halkımıza yaklaşımdır

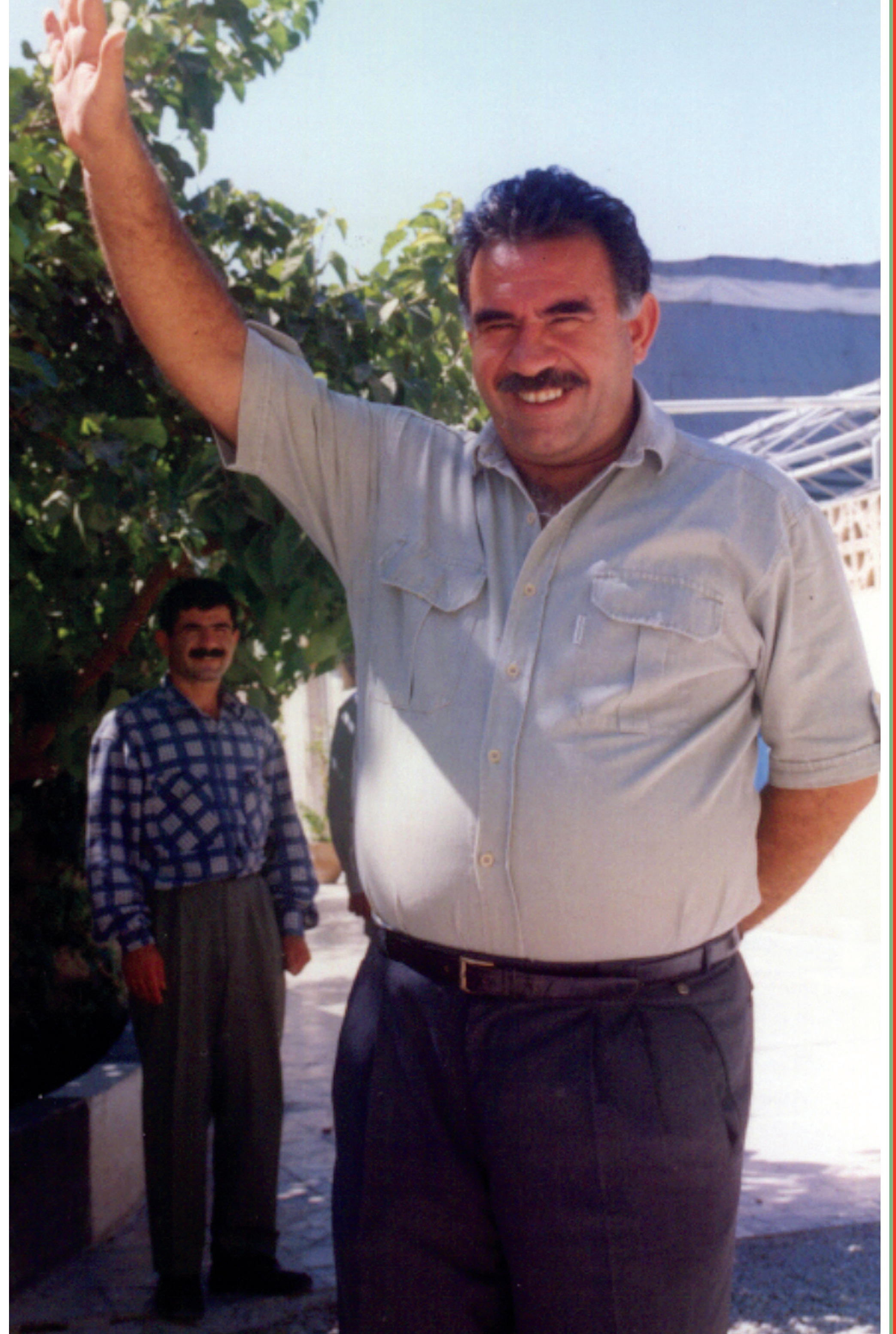
Çözüm için halkımız adına en makul talepleri ortaya koyan Önder Apo, kendisinin barışçıl çözümü olgunlaştırmak, bunun yaklaşımını ve zihniyetini geliştirmek için yürüttüğü çabaların AKP tarafından bir zafiyet olarak görülmesi, bir istismar konusu olarak ele alınması ve bir tasfiye zemini olarak kullanılmaya çalışılması karşısında büyük direniş sürecini başlatmıştır. Önder Apo'nun bir yılı dolan direniş süreci bu temelde başlamış; bu direniş son tasfiye rejimi olan AKP faşizminin tüm yüzünü açığa çıkararak, onun soykırımcı devlet geleneğinin yeşile boyanmış bir temsilcisi olduğunu herkese göstermiştir.

Önderliğimize yaklaşımın hareketimiz ve halkımız için ne anlamına geldiğini çok iyi bilmesine rağmen, AKP faşizmi zulüm politikasından vazgeçmiş değildir. Halkımızın önlenemeyen özgürlük yürüyüşü karşısında hiçbir ahlaki ve hukuki ilke tanımadan Önderliğimize, halkımıza, hareketimize ve dostlarımıza adeta selam veren herkese saldırmaktadır. AKP devletinin Önder Apo'ya yaklaşımının halkımıza ve hareketimize yaklaşım olduğu artık herkes nezdinde netleşmiştir. Önder Apo yürüttüğü direnişle AKP'nin çözümü değil, soykırımı, asimilasyonu ve tasfiyeyi amaçlayan bir özel savaş rejimi olduğunu tüm dünyaya göstermiştir. Sınırsız saldırganlığı, hukuku bir yana itip tam bir çete devlet gibi hareket etmesi, başlangıçtaki yumuşak söylemini terk edip saldırgan, milliyetçi ve tekçi bir söyleme yönelmesi, devleti yönetmeyi katliamcılık, zindancılık ve yalancılık üzerine inşa etmesi AKP'nin hiçbir çözümünün olmadığının en açık kanıtlarıdır.

AKP faşizmi on yıldır uyguladığı ve özellikle son bir yıldır ağırlaştırılmış işkenceye dönüştürdüğü tecrit uygulamasında en büyük gücü uşaklığını yaptığı modernist güçlerden almaktadır. Modernist güçler uluslararası komplonun olduğu kadar İmralı işkence sisteminin de mimarlarıdır. Dolayısıyla başta ABD olmak üzere Batılı güçler AKP devletinin yürüttüğü Kürt soykırımından ve bu doğrultudaki savaş politikalarından sorumludur. Bu güçlerin neden Önder Apo'yu her günü ölüme bedel koşullarda tuttuklarını, neden fiziksel ve düşünsel olarak yok etmek istediklerini anlamak, gelinen aşamada bizim için hiç de anlaşılmaz değildir.

Önderliğimiz etrafında kenetlenelim

Önder Apo'nun sistemi doğaya, topluma ve insana düşman bu sistemin alternatifidir. Kapitalist moderniteye, onun temsilcisi olduğu devletçi geleneğe ait düşünce ve duygu dünyasından kopuş ve özgür temellerde yeni bir gerçekleşmedir. Özgür yaşam arayışı esasında özgür toplum arayışıdır. Önder Apo çocukluğunda başladığı özgür yaşam arayışını, bugün milyonların sahiplendiği ve uğruna her türlü bedeli göze aldığı bir toplumsallık düzeyine ulaştırmış bulunmaktadır. Bu aynı zamanda halkımızda yeni bir toplumsallaşma mücadelesi olarak vücut bulmaktadır. Bugün Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürt halkının yaşadığı her yerde mücadelesi verilen, kadını ve erkeğiyle, yaşlısı ve genciyle milyonlarca insanın büyük bedeller ödeyerek gerçekleştirmeye çalıştığı şey Önder Apo'da temsilini bulan demokratik ve özgür bir toplumsallığı, bunun sistemini ve insanını yaratmaktır.

Bu, halkımızda pratikleşen demokratik uygarlık çözümüdür ve insanlık adına en büyük kazanımdır. Bu çözüm yüzeysel, parçalı ve sadece Kürt halkını kapsamına alan bir çözüm değil, derinlikli, bütünlüklü ve evrensel bir çözümdür. İnsanlık için özgür yaşam artık hayal edilen ama pratikte gerçekleşmeyen bir ütopya olmaktan çıkarılmış, gerçekleşme olanağı yakalanmıştır. Özgürlük mücadelelerinin kaderi artık sisteme eklemlenme olmayacaktır. Çünkü Önder Apo ve hareketimizde devletçi uygarlık sistemine karşı ezilenlerin demokratik uygarlık sistemi yaratılmıştır. Devletçi uygarlık sisteminin ve onun son temsilcisi kapitalist modernitenin zihniyeti çözülmüş ve aşılmış, yeni özgür ve eşit toplumun zihniyeti yaratılmıştır. Bu da özünde devletçi uygarlık sisteminin yenilgisi demektir.

En doğal insani hak ve talepleri katliamlarla bastırılmak istenen halkımızın kendi Önderliğini ve özgürlüğünü sahiplenmek için yürüttüğü direniş bugün Ortadoğu'nun en dinamik demokrasi gücünü ortaya çıkarmıştır. Ne katliamlar, ne tutuklamalar, ne ahlaksızca ve tamamen yalana dayalı yürütülen psikolojik saldırılar, ne de yasaklamalar halkımızın görkemli özgürlük yürüyüşünü önleyememektedir. Önder Apo'nun özgürlüğüyle kendi özgürlüğünü özdeşleştirmiş olan ve şehitler öncülüğünde direniş kültürünü derinleştiren halkımızın mücadelesi özgürlüğün arifesini yaşamaktadır. Bu direniş ruhu sömürgeci soykırım rejimine son vererek özgürlüğün önünü açacak kadar büyümüş ve önüne geçilemez düzeye ulaşmıştır.

Artık Kürdistan halkı onurlu bir halk olarak Kürdistan topraklarında Önder Apo'dan aldığı ruh ve bilinçle kendi özgür geleceğini kurma kararlılığına ulaşmıştır. Kürdistan halkı artık Türk sömürgeciliğinin ve sisteminin olmadığı bir Kürdistan'ı düşünmeye ve inşa etmeye başlamıştır. Bununla birlikte özgür yaşamın yolunun Önder Apo'nun özgürlüğünden geçtiğinin bilinciyle gittikçe büyüyen ve yayılan bir direniş sürecini başlatmıştır.

Artık bilinmelidir ki, Önder Apo zulüm altında tutulduğu sürece bu topraklara asla barış gelmeyecektir. Bu çok nettir ve tartışmasızdır. Önder Apo özgürleşmeden halkımız ve hareketimiz devrimci halk savaşını tüm boyutlarıyla geliştirmekten asla vazgeçmeyecek, tüm gücünü ortaya koyarak serhildanları yükseltmeye ve meşru savunma savaşını daha da üst boyutlara tırmandırmaya devam edecektir. Önderliğimizin etrafında kenetlenerek geliştireceğimiz görkemli direniş ve serhildanlarla bu zulüm çemberini kıracağımız kesindir.

Önderliğimizi tecrit altına almakla onu halkından ve hareketinden yine özgürlük arayışındaki insanlık aleminden koparabileceğini, böylelikle halkımızın ve özgürlük hareketimizin direnişini bastırabileceğini hesaplayan AKP yanıldığını anlamakta gecikmeyecektir. Her alanda tam bir çete mantığıyla yürüttüğü soykırım savaşına karşı tüm gerilla güçlerimiz, halkımız ve dostlarımızla girdiğimiz bu tarihi süreçten zaferle çıkacağımıza inancımız tamdır. Bu anlamda tüm halkımızı, tüm kadrolarımızı ve militan yapımızı Önder Apo'nun İmralı'da yükselttiği direnişi tamamlamaya ve Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü sağlayıncaya kadar direnişi yükseltmeye çağırıyoruz.

Bilinmelidir ki, artık en büyük eylem Önder Apo'nun özgürleştirilmesi hedefine kilitlenmek ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaktır. Çünkü özgürleşen Önderliğimiz özgürleşen ülkemizdir. Özgürleşen Önderliğimiz demokrasiye kavuşan halkımız, özgürleşen insanlık ve özgürleşen yaşamdır.

Bijî Rêber Apo!
Yaşasın Özgürlük Mücadelemiz!

26 Temmuz 2012